

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Μέσα στους καπνούς και το μισοσκόταδο πενήντα σατανάδες ουρλιάζουν ρυθμικά· κι ανάμεσά τους ένας κόκκινος Ζεφεβούλης, που χοροπηδάει μόνον όπως οι διαβόλοι ξέρουν να χοροπηδάν...»

Μ. Καραγάτσης

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 35 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

χιτώνας φθινοπόρου εν πλω από τις επιθέσεις του καιρού δε γλίτωσα και τα γαλάζια μου υψώματα κι η άμμος αντιστάσεις μου ακτές μου πίσω

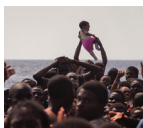
Σωκράτης Ξένος

Οργανώνοντας τη συριακή επανάσταση από τα κάτω

Σχετικά με την επιρροή του σύρου αναρχικού Ομάρ Αζίζ στην οικοδόμηση αυτοοργανωμένων δομών στη Συρία.

σελ. 7

«Πολιτικοποιημένη αλληλεγγύη και προσφυγική κρίση»: συνθήκες, υποκείμενα και όρια

Μια συζήτηση μεταξύ μελών αυτοοργανωμένης εγχειρημάτων αλληλεγγύης σε μετανάστες/πρόσφυγες και του πολιτικού κρατούμενου Αντώνη Σταμπούλου

σελ. 17

Αποστεία!

Ένα διήγημα για την εκκένωση της κατάληψης Acta et Verba στην πόλη των Ιωαννίνων.

σελ. 32

Ή ελευθερία ή ησυχία, πρέπει να διαλέξετε!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

▶ Η ακροδεξιά προβοκάτσια και η εξέγερση των αόρατων στη Λέσβο
σελ. 10

▶ Δικαίωμα στην εκπαίδευση και άλλα παραμύθια για μεγάλους
σελ. 11

▶ Σχετικά με τις τηλεοπτικές άδειες
σελ. 14

▶ Ο βασιλιάς είναι γυμνός!
σελ. 15

▶ Εικόνες από τη μετεπαναστατική Αίγυπτο
σελ. 22

▶ Ένα άγνωστο κείμενο του Κροπότκιν
σελ. 27

▶ Ο Γύρος του Θανάτου
σελ. 36

Φθινόπωρο του 2016. Η φτώχεια και οι ανεργία όσο πάνε και μειώνονται ενώ τείνουν να εξαληφθούν τελειώς. Οι άστεγοι διαβιούν προσωρινά σε αξιοπρεπή καταλύματα μέχρι να επανεταχθούν στην κοινωνία. Οι πόλεις, ειδικά η Αθήνα κάθε μέρα γίνονται όσο και πο ανθρώπινες και η αυτοκτονίες όπως και η πρέζα σχεδόν αποτελούν παρελθόν. Παντού συναντάς ανθρώπους χαρούμενους, γεμάτους ελπίδα.

Η οικονομία βρίσκεται σε ρυθμούς πραγματικής ανάπτυξης και η αστική τάξη διαμοιράζει δίκαια τα αυξανόμενα κέρδη της προκειμένου να υπάρχει ισορροπία στην κοινωνία. Η ομαλή συνεργασία μεταξύ των κοινωνικών τάξεων είναι γεγονός.

Ο δημόσιος διάλογος γίνεται πλέον με σοβαρούς όρους που ενδιαφέρουν πραγματικά την κοινωνία. Οι ρατσιστικές κραυγές, η κινδυνολογία και τα επικοινωνιακά παιχνίδια

είναι πλέον παρελθόν. Η τηλεόραση δεν ξερνάει πλέον πάνω μας αίμα, μπάτσους, παπάδες, τον εξευτελισμό της ανθρώπινης ύπαρξης, την Μαριάννα Βαρδινογιάννη και σκηνές σέξ από την κλειδαρότρυπα.

Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες πολέμου δεν μένουν πια σε σκηνές, δεν απελαύνονται και δεν πνίγονται στο Αιγαίο. Το κράτος, οι εθελοντές από τις ΜΚΟ και η εκκλησία αναλαμβάνουν να βοηθήσουν αυτούς τους ανθρώπους να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους, εντός της κοινωνίας, αντί να τους κλείνουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή να τους στέλνουν να ζήσουν σε βουνοκορφές και εγκαταλελειμένα στρατόπεδα στη μέση του πουθενά όπως γίνονταν παλιότερα.

Ο εκδημοκρατισμός της αστυνομίας προχωράει ασταμάτητα. Οι ναζιστές έχουν εξαληφθεί από της τάξεις της, όπως και γενικότερα από την κοινωνία αφού η κοινωνική ευη-

μερία δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη τέτοιων άρρωστων φαινομένων. Η κρατική τηλεόραση δεν προέβαλε φέτος ολόκληρη την ομιλία του Μιχαολιάκου και οι μπάτσοι στο Α.Τ Πατησίων δεν σκότωσαν μέσα στο τμήμα τον Pëllumb Marnikollaj τον οποίο στην συνέχεια δεν προσπάθησαν να θάψουν σαν αγνώστου ταυτότητας άτομο προκειμένου να μην μάθει κανείς τι απέγινε.

Αποδεικνύεται καθημερινά ότι το ειρηνικό πέρασμα σε μια καλύτερη κοινωνία ήταν και είναι εφικτό.

Σπάσε τον καθρέφτη.

Μη συνηθίζεις τη μίζερη πραγματικότητα.

Γκρέμισε την κοινωνική ειρήνη.

editorial

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες ολοκληρώθηκαν με μεγάλη επιτυχία. Η πατροπαράδοτη εκεχειρία δεν τηρήθηκε, αλλά μάλλον δεν είναι η πρώτη φορά, γι' αυτό και κανείς δεν εξεπλάγη.

Η «νέα σεζόν» προς το παρόν δεν έχει φέρει αναπάντεχες εξελίξεις. Η περιβόητη «προσφυγική κρίση» συνεχίζεται. Μπορεί η τηλεόραση να έκανε διάλειμμα, εστιάζοντας με κάθε δυνατό τρόπο στη διαδικασία αδειοδότησης των καναλιών, άνθρωποι όμως συνεχίζουν να βρίσκονται «παγιδευμένοι» στην Τουρκία, στα ελληνικά hot-spots και στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις «ευγενικές παροχές» της Ευρώπης-φρούριου.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, το ρατσιστικό αμώκ κορυφώνεται σε διάφορα μέρη της χώρας με πρωτοστάτες ένα μάτσο μαλάκες στο Ωραιόκαστρο: «αποφασίστηκε ομόφωνα η μη ένταξη – τοποθέτηση των παιδιών των προσφύγων στον χώρο του σχολείου μας. Σε αντίθετη περίπτωση θα προβούμε στην κατάληψη του σχολικού κτιρίου» ανακοινώνει με ναζιστική έπαρση το ΔΣ του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων τους 5ου δημοτικού σχολείου Ωραιόκαστρου.

Στη Μυτιλήνη, η ακύρωση της τακτικής έπαρσης της σημαίας από άγημα του στρατού ήταν το πρόσχημα για τη μάζωξη κάθε λογής φασιστών απέναντι σε «αναρχικούς και λαθρομετανάστες». Με τα χάρδια των μπάτσων τα αποβράσματα περιφέρθηκαν για λίγες ώρες στο νησί. Κανείς δε μιλά όμως για τις πονηρές αγκαλιές μπάτσων και ακροδεξιών. «Η Μόρια καίγεται». Η κυρίαρχη ρητορεία -και όχι μόνο- δε νοιάζεται για τις χιλιάδες κόσμου που φιλοξενούσε. Μόνο για το ποιος την έκαψε...

Στην άλλη γωνιά του κόσμου, στις πρωτοκλασάτες ΗΠΑ, χιλιάδες φυλακισμένοι έχουν ξεκινήσει απεργία ενάντια στις συνθήκες σκλαβιάς εντός των φυλακών. Κάποιοι δεν παρουσιάζονται για την καταναγκαστική εργασία, ενώ άλλοι παράλληλα βρίσκονται και σε απεργία πείνας.

Και αν αναρωτιέται κανείς «τι σχέση μπορεί να έχουν οι απεργιοί στις αμερικάνικες φυλακές με τις χιλιάδες μεταναστών που συρρέουν στην Ευρώπη», η απάντηση είναι προφανής. Οι μεν έχουν ήδη περάσει τα όρια της νομιμότητας· οι δε αντιμετωπίζονται ως λαθραίοι άνθρωποι, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε μία δυτική κοινωνία, που ο δημόσιος λόγος φλερτάρει αδιάκριτα με τον ακροδεξιό βόρβορο. Το κοινό μοτίβο που αχνοφαιίνεται είναι απλό: άνθρωποι παρανομοποιημένοι με την κρατική βούλα, χωρίς ή με ελάχιστες δυνατότητες διεκδικήσεων, αντιδράσεων και αντιστάσεων, λουκούμι στα χέρια των αφεντικών για την πιο στυγνή αφαιμάξη.

Βέβαια, αυτή την περίοδο μόνο οι εκλογές απασχολούν την αμερικάνικη -αλλά και τη διεθνή- «κοινή γνώμη». Δεν πειράζει· φάτε σκατά· τζάμπα είναι· κερνάνε τα κράτη!

Πίσω στα δικά μας τώρα: Η δολοφονία του Pellumb Marnikollaj μέσα στο Α.Τ. Πατησίων στις 3/8 πέρασε σχετικά απαρατήρητη. Θα ήταν έτσι αν ο νεκρός ήταν Έλληνας χωρίς «ποινικό μητρώο»; Σχεδόν δύο μήνες μετά, οι παιδοφιλοισαδιστές μπάτσοι στο 4ο Α.Τ. Ομόνοιας κακοποιούν 5 προσφυγόπουλα ηλικίας 12-14 ετών. Και ακόμα κάποιοι μιλάνε για «παλικάρια που κάνουν απλά τη δουλειά τους». Μα αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα.

Η εργατική εκμετάλλευση εντείνεται με σταθερούς ρυθ-

μούς. Κάποιοι γραφικοί ουρλιάζουν για την ιδιωτικοποίηση του νερού, για τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, για τις μπάρες στα ΜΜΜ, για τα μέτρα που έρχονται. Και μέσα σε όλα, ο δύστυχος κύριος Καλογρίτσας αδυνατεί να πληρώσει την πρώτη δόση για την καναλάειρα. Ιστορίες για αγρίους στον Νότο των Βαλκανίων!

Η κατάσταση θα ήταν πράγματι τόσο ζοφερή όσο περιγράφεται παραπάνω, αν δεν υπήρχαν κάποιες και κάποιες που ονειρεύονται έναν κόσμο πιο υγιή και καθημερινά παλεύουν γι' αυτόν.

Αντίσταση στα σχέδια του κεφαλαίου - ενάντια στην τσιμεντοποίηση του πάρκου στο Ρουφ αλλά και στα σχέδια κράτους με την συγκάλυψη της δολοφονίας του Ρ. Marnikollaj στο Α.Τ. Πατησίων. Αυτοοργάνωση της έκφρασης - από την θεατρική ομάδα Buffonata και τη μουσική συλλογή «35» ως το διήγημα για την εκκένωση της κατάληψης στέγης Acta et verba. Αλληλεγγύη - στους απανταχού εξεγερμένους όλου του κόσμου, από τις Σκουριές μέχρι το ΖΑΔ, την Ινδία και τα βάθη των αμερικάνικων φυλακών. Αξιοπρέπεια-για να μη ζήσουμε σα δούλοι.

Η συγκρότηση ενός επαναστατικού κινήματος δεν είναι εύκολη υπόθεση. Απαιτεί θέληση και πίστη. Οι καθημερινές αρνήσεις μας αποτελούν το πρόσφορο έδαφος προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση. Στα σωματεία βάσης, στα στέκια και τις καταλήψεις μας, στον δρόμο, στις δομές αλληλεγγύης χτίζουμε σχέσεις ισότιμες, χτίζουμε συλλογικά τον κόσμο που θέλουμε να ζήσουμε.

Να οργανωθούμε. Να λιώσουμε το Κεφάλαιο και τον πολιτισμό του. Για την αναρχία...

✎ **Συντακτική ομάδα Αθήνας**

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Δεν είπαμε την αλήθεια προεκλογικά στον λαό, για τις θυσίες που πρέπει να κάνει, γιατί είναι εθισμένος στο ψέμα και δεν θέλει να ακούει αλήθειες».

Γιώργος Δημαράς, οικολόγος, βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ

Όταν ο ίδιος ο έμπορος ψέματος παραδέχεται το επάγγελμά του...

Η Απατρис είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 18.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Επί του πιεστηρίου

Αποθύμησε η πρόεδρος Χίλαρι Κλίντον?

Από την εποχή του Ρώμυλου και του Ρώμου που βύζαζαν το γάλα λύκαινας για να γίνουν οι πρώτοι οικιστές της κραταιάς Ρώμης, και από την εποχή του Οθμάν, του ιδρυτή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που έπρεπε να βιάζει κάθε μέρα κάποια από τις σκλάβες-παλλακίδες του χαρεμιού του για να αποδεικνύει ότι δεν έχει γεράσει, ο φύλαρχος/βασιλιάς/αυτοκράτορας/ηγέτης και τελικά ο πρόεδρος έπρεπε να δείχνουν και να είναι «υγιείς και δυνατοί». Αν παλιότερα, ο φύλαρχος διασφάλιζε με τις πολεμικές του επιδόσεις την επιβίωση της φυλής, σήμερα είναι το πρόσωπο- η ενσάρκωση- της δύναμης που εκπροσω- πεί.

Κατά το Β' παγκόσμιο πόλεμο όλη η προπαγάνδα των ναζί, για να σπάσει το φρόνημα των Άγγλων, είχε επικεντρωθεί στην εικόνα του Τσώρτσιλ. Χοντρός, καπνιστής, πότης και νωθρός. Σε αντίθεση με τον Χίτλερ που δεν κάπνιζε, δεν έπινε και έτρωγε μόνο φαγητά χωρίς φάρμακα. Ο Πούτιν, πάντα πριν τις εκλογές, εμφανίζεται ημίγυμνος να δαμάζει άλογα, να κυνηγεί πέστρες ή να αγωνίζεται στο τζούντο αλλά και στα δικά μας, ο σύγχρονος ηγέτης Γ. Παπανδρέου κάνει τζόκιν 2 ώρες την ημέρα ή ο αντίπαλός του Κ. Καραμανλής απαντάει σοβαρά σε ερώτηση φοιτητή, ότι πάει γυμναστήριο κάθε

μέρα.

Λίγες βδομάδες πριν τις αμερικάνικες εκλογές, οι δυο διεκδικητές του θρόνου, ζητάνε ο ένας από τον άλλον πιστοποιητικά γιατρού αλλά και φροντίζουν να θυμίζονται στους ψηφοφόρους, ο πρώτος ότι αν και ηλικιωμένος, έχει μια νέα και όμορφη γυναίκα που είναι ευχαριστημένη μαζί του (σαν άλλος Οθμάν), και η δεύτερη, εξίσου ηλικιωμένη, ότι είχε μια απλή λιποθυμία και ότι είναι ο «άντρας» του σπιτιού, μετά τις (δικαιολογημένες) παρατυπίες του συζύγου της, όταν είχε το αξίωμα του πληνιάρχου.

Ο εκθειασμός της ρώμης και ο αποκλεισμός του αρρώστου ή του αναπήρου, ενώ θα έπρεπε να θεωρούνται ένα κατάλοιπο μιας αταβιστικής κοινωνίας, ένα καπρίτσιο που επιβιώνει μόνο στον πρωταθλητισμό, ένας καθημερινός φασισμός που είναι ξεπερασμένος, υπάρχει και στηρίζει όλες τις πυραμιδοειδείς κοινωνίες, που οι κάτω είναι κάτω γιατί είναι τελικά αδύναμοι, ενώ οι πάνω είναι πάνω γιατί είναι τελικά δυνατοί. Και επειδή η ζήλια είναι η αρχή της ταξικής συνείδησης, φαίνεται φυσιολογικό όλοι να θέλουν να ανεβούν, δηλαδή να γίνουν δυνατότεροι, πιο όμορφοι, να είναι πλούσιοι και να «έχουν όλες τις bitches» (που λένε και οι ράπερς) δικές τους.

Τα όμορφα σώματα για τους αναρχικούς δεν είναι δυνατά, εύμορφα, αρτιμελή, πλούσια και υγιή. Είναι αυτά που δένονται με την αλληλεγγύη και την αγάπη σφιχτά... είναι τα σώματα που ερωτεύονται ό,τι πονάει στη βάση της πυραμίδας, και μισούν όποιον στέκεται στη κορυφή της.

✎ **sinafi**

■ Και μπήκαν χρόνοι δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι... πριν 30 χρόνια (Ιούλιος-Αύγουστος-Σεπτέμβριος)

«Δεν θα είναι μακριά ο καιρός που θα ευχαριστούμε τον Δροσογιάννη που δημιούργησε «συγκροτημένο» επαναστατικό κίνημα»

Προκήρυξη της «Αναρχικής Δράσης»
μετά από εμπρησμό μαγαζιού χαφίε στα Εξάρχεια

Ενας παγωμένος ήλιος ανατέλλει πάνω από το Περού. Μετά από στάση 400 κρατουμένων (μέλη της ομάδας «Φωτεινό Μονοπάτι») στις φυλακές, η τάξη αποκαθίσταται τα ξημερώματα με 110 κρατούμενους νεκρούς. Ο πρωθυπουργός δεν δέχεται την παραίτηση του Υπ. Εσωτερικών αφού έπραξε τα δέοντα. Ο ήλιος δύει στην άλλη πλευρά του ειρηνικού ωκεανού, όπου η Γαλλική κυβέρνηση παραδέχεται ότι βύθισε το πλοίο Rainbow Warrior της Greenpeace για να μην εμποδίζει τις πυρηνικές δοκιμές.

Σε όλες τις χώρες του «υπαρκτού» σπάει ταμεία η νέα ταινία «Μόνος στο ταξίδι» με τον σοβιετικό αντι-ράμπο Μιχαήλ Νοτσχίν, ο οποίος καθαρίζει ιμπεριαλιστές σε όλο τον κόσμο. Ο Γκορμπασόφ στον υπαρκτό πόλεμο του Αφγανιστάν αποσύρει 6 σοβιετικές μεραρχίες για να συνεχιστεί ο διάλογος για τον αφοπλισμό. Στα γκέτο των μαύρων στη Ν. Αφρική δεν έχουν τηλεόραση για να δουν την ταινία. Από την αρχή του χρόνου μετράνε 1697 καταγεγραμμένους νεκρούς από τις επεμβάσεις της αστυνομίας του Απαρτχάιντ. Το ψήφισμα του Ο.Η.Ε. για την καταδίκη του φυλετικού κράτους, μπλοκάρεται από Θάτσερ και Ρέηγκαν.

Ένας ζεστός ήλιος καίει τα στενάκια της Αθήνας, όταν επιτροπή κατοίκων των Εξαρχείων καλεί σε συνέντευξη τύπου τους δημοσιογράφους και τους δίνει συγκεκριμένα

στοιχεία για εμπόρους ηρωίνης που δρουν στην περιοχή με την κάλυψη-ανοχή της αστυνομίας.

Ο Δροσογιάννης πανηγυρίζει για άλλο λόγο. Μετά από παρακολούθηση συλλαμβάνεται η δικηγόρος Ιατροπούλου (σύζυγος του Ρολφ Πόλε), να δίνει άσυλο στους δραπέτες Τεμπερεκίδη και Πετρόπουλο. Στο σπίτι της, χωρίς να παρίσταται η ίδια, βρίσκεται και ποσότητα ναρκωτικών κάτι που η ίδια αρνείται. Ο δικηγόρος της, Κωνσταντόπουλος, καταφέρνει να μην προφυλακιστεί και ο σκηνοθέτης Ν. Κούνδουρος πληρώνει το υπέρογκο ποσό της εγγύησης. Ο Παπανδρέου καλεί τον στρατηγό για εξηγήσεις μετά το φιάσκο.

Και ενώ αυτά γίνονται στην Αθήνα, η Θεσσαλονίκη έχει αδειάσει από αναρχικούς. Μετά από επίθεση με μολότοφ σε μπατσικό και τον βαρύτατο τραυματισμό των δυο επιβαινόντων, αρχίζουν μαζικές συλλήψεις και βασανισμοί σε όλη την πόλη. Κανένας δεν ασχολείται με την απεργία πείνας των Μαγκαδένη και Μπαλή, για την προφυλάκισή τους μετά από διαδήλωση ενάντια στα πυρηνικά. Κινητοποιούνται 2.500 αστυνομικοί για να απαγορεύουν πορεία μερικών δεκάδων ατόμων ενάντια στην κρατική καταστολή και προσαγάουν μαζικά κόσμο από τον σιδηροδρομικό σταθμό που επιστρέφει από το συνέδριο των αναρχικών στην Πάτρα.

Το καλοκαίρι θέλει τη δροσιά της νύχτας και η υπ. Πολιτισμού σκέφτεται μέτρα στήριξης των θερινών σινεμά αφού έχουν μείνει μόνο 136 σε όλη τη χώρα από 750 το 1966. Πού όρεξη για σινεμά όταν ανακοινώνονται αυξήσεις 8% στο ψωμί και 15% στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ; Ο υπ. Οικονομίας βρίσκει τη λύση και την ψιθυρίζει στον πρωθυπουργό: Καθιέρωση της μερικής απασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα. Λύσεις όμως δεν υπάρχουν για τις «προ-

βληματικές» Πειραική Πατραϊκή και Σκαλιστήρη. Λίγο πριν οδηγηθούν σε πτώχευση, ο ΕΛΑ υπενθυμίζει με 3 εκρήξεις το πρόβλημα. Η αστυνομία θα αποδεσμεύσει τον στρατό και ανακοινώνει ότι θα φτιάξει δικό της τμήμα εξουδετέρωσης βομβών. Η φτώχεια χτυπάει και τους 2.200 επαναστασιαστές κομμουνιστές που ζιτάνε και αυτοί σύνταξη αντιστασιακού.

Παλιές ιστορίες που ο Αντρέας θέλει να ξεχάσει. Τους τις θυμίζει όμως επιστολή του Καστοριάδη, που τον καταγγέλλει ότι το 1939, μετά τη σύλληψή τους, ρουφιάνεψε τους συντρόφους του για να αφεθεί ελεύθερος. Ουδέν σχόλιο, είναι η απάντηση του κυβερνητικού εκπροσώπου.

Το ίδιο θα απαντήσει στο αν θα ξεκινήσει ο πρώτος αγώνας ΠΑΟ-ΑΡΗΣ του πρωταθλήματος. Ανακοινώνεται η δημιουργία της Ε.Π.Ο. και έτσι δε θα υπάρξουν ξανά «προκατασκευασμένοι» αγώνες. Μαζί έρχεται και η τροπολογία Βαλυράκη για τη ρύθμιση των χρωστούμενων των Π.Α.Ε. σε παίκτες, οι οποίοι αρχίζουν απεργία. Η ομάδα των εφοπλιστών, Ολυμπιακός, πνίγεται στα χρέη αλλά όλοι προσέχουν τον πρώην μπογιατζή που ήρθε από την Αμερική και μετά την τράπεζα Κρήτης δίνει 1 δις για να αγοράσει την τράπεζα Κεντρικής Ελλάδας. Ο Κοσκωτάς βγαίνει στην επίθεση.

Η Καλαμάτα κουνιέται μετά από μεγάλο σεισμό αλλά τα Γιάννενα σείονται μετά το σκάσιμο της φούσκας Γούκου. Σύμφωνα με υπολογισμούς 2 με 7 δις δραχμές είχαν κατατεθεί στην πυραμίδα του (δηλαδή το 4-14% του Α.Ε.Π. του 1985).

Ο Σεπτέμβριος τελειώνει με μεγάλα βάσανα για τον υπ. Δικαιοσύνης. Στημένοι αγώνες, πρεξέμποροι, τοκογλύφοι και λοιποί... πού να βρει χρόνο να ασχοληθεί με τις καταγγελίες για ομαδικούς βιασμούς ανήλικων κρατουμένων στο κολαστήριο του Επταπυργίου από δεσμοφύλακες, εν γνώσει μάλιστα του διευθυντή Θ. Πίτσιου; Οι πρώτες σταγόνες δείχνουν καταγιόδα...

■ Χρόνοι δίσεκτοι

■ Το πάρκο στο Ρουφ θα μείνει, parking δε θα γίνει!

Τον Γενάρη του 2016, το δημοτικό συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων αποφασίζει κατά πλειοψηφία τη μετατροπή του πάρκου στο Ρουφ (Πειραιώς και Πέτρου Ράλλη) σε πάρκινγκ, μέσω επιδότησης του ΕΣΠΑ ύψους 17 εκ. ευρώ. Οι κάτοικοι των γύρω περιοχών, αντιστεκόμενοι στην υποβάθμιση της ποιότητας ζωής τους, αποφασίζουν να συγκροτήσουν επιτροπή κατοίκων ώστε να αναλάβουν δράση ενάντια στο σχέδιο ανάπτυξης του πάρκου. Διεκδικώντας τον δημόσιο χώρο που τους ανήκει, εναντιώνονται στην εμπορευματοποίησή του, αντιστέκονται από τα κάτω αυτοοργανωμένα και ακηδεμόνευτα, αγωνίζονται συλλογικά και απαιτούν ένα πάρκο ανοιχτό και προσβάσιμο σε όλες και όλους.

«Για κράτος και καπιταλισμό οι ανοιχτοί και προσβάσιμοι προς όλη την κοινωνία χώροι αποτελούν νεκρές ζώνες, αφού δεν τους αποφέρουν οικονομικό κέρδος αν δεν αποτελούν ελεγχόμενες ζώνες όπου οι άνθρωποι εισέρχονται για να καταναλώσουν. Η ποιότητα όμως της δικής μας ζωής δε μετριέται σε ευρώ, δεν ταυτίζεται με την επιθυμία των κυρίαρχων για κερδοφορία, δε χωρά μέσα σε λουσατές βιτρίνες, τσιμεντένιους τοίχους, μεγαθήρια και πάρκινγκ». – απόσπασμα από ανακοίνωση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού στεκιού Αντίπνοια (Κάτω Πετράλωνα).

Μετά το καλοκαίρι και συγκεκριμένα στις 19 Σεπτεμβρη, τοποθετούνται συρματοπλέγματα στο τελευταίο κομμάτι του πάρκου και ξεκινούν ξανά οι εργασίες. Η επιτροπή κατοίκων καλεί την ίδια μέρα συνέλευση στο πάρκο με σκοπό να αποφασίσουν όλοι από κοινού τις επόμενες κινήσεις. Στον χώρο όμως φτάνουν και 11 απεσταλμένοι του Δήμου με τα σχέδια ανάπτυξης ανά χείρας, ώστε να πείσουν τους κατοίκους για το αναπτυξιακό όραμα και το ανθρώπινο πρόσωπο της ανάπτυξης. Όπως είναι φυσικό, οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι των περιοχών, γνωρίζοντας τα παραμύθια που προσπαθούν να τους πουλήσουν, τους απομονώνουν και συνεχίζουν τη συνέλευσή τους.

Όχι στο τσιμέντο και στα εμπορικά κέντρα
Θέλουμε πλατείες και πάρκα ανοιχτά

Το χρονικό του αγώνα για το πάρκο στο Ρουφ:

23/1: Πρώτη συγκέντρωση και ριζίμο των λαμαρινών

6/2: Πορεία

17/2: Παρέμβαση στο διαμερισματικό συμβούλιο

25/2: Παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο

6/3: Γλέντι

19/3: Πορεία

2/4: Πορεία - Παρέμβαση στο εργοτάξιο.

Μέσα Απριλίου: Συνεχίζονται οι συνέλευσεις, οι δράσεις περιορίζονται σε μαξέματα, πότισμα του πάρκου.

Αρχές Αυγούστου: Βγαίνει θετική απόφαση στο δικαστήριο για συνέχιση των εργασιών.

Τέλος Αυγούστου: Αρχίζουν εντατικά εργασίες από τον εργολάβο.

19/9: Μπαίνει πλέγμα στο τελευταίο κομμάτι του πάρκου και γίνονται εργασίες. Το απόγευμα συγκεντρώνεται κόσμος, ρίχνει το πλέγμα και παρεμβαίνει στο εργοτάξιο.

24/9: Συγκέντρωση στο πάρκο

26/9: Οι μπουλντόζες έχουν μπει από το πρωί στο πάρκο και το καταστρέφουν, η απάντηση που δίνεται είναι δυναμική.

Ο αγώνας για τον δημόσιο χώρο και το περιβάλλον συνεχίζεται στο Ρουφ, στις Σκουριές, στην Κρήτη... Θα μας βρείτε μπροστά σας!

■ selinflor

Ξέρω τι έκανες φέτος το καλοκαίρι

14+1 όχι και τόσο highlights ενός συναρπαστικού καλοκαιριού

1
 Δούλευες σαν το σκυλί και δεν πήγες διακοπές. Έμεινες σπίτι με την πεθερά σου και έβλεπες όλη μέρα τηλεόραση και μπαλίτσα στο euro. Ούτε που πήρες χαμπάρι για τους εργατικούς αγώνες στη Γαλλία, γιατί μάλλον τίποτα μπαχαλάκηδες θα ήταν πάλι, και έβριζες τα παιδιά σου να κάνουν ησυχία και καταριόσουν την ώρα και τη στιγμή που τα γέννησες.

2
 Έτρωγες σουβλάκια στην πλατεία και μισούσες όσους πήγαν διακοπές ενώ εσύ είσαι άνεργος, τρέφοντας ελπίδες ότι μια μέρα θα μπορέσεις κι εσύ να πας σε καμιά πισίνα αν ψηφίσεις κάποιον άλλον την επόμενη φορά στις εκλογές.

3
 Κατηγόρησες ως ξέκωλο το 14χρονο κοριτσάκι που βίαζαν και εξέδιδαν στη Λάρισα, γιατί αγνοείς ότι αυτό δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό αλλά κάτι που συμβαίνει καθημερινά και γιατί ζηλεύεις ή θεωρείς φυσιολογικό που ο άντρας σου πηγαίνει κάθε τόσο στο μπουρδέλο να ξελαμπικάρει.

4
 Αηδίασες και καταράστηκες τον τύπο που έβαλε φόλα και σκότωσε αδέσποτα σκυλιά τον δεκαπενταύγουστο, αλλά έκλεισες το παράθυρο και δεν είπες τίποτα ποτέ για τον άλλο τύπο απέναντι που χτυπάει καθημερινά τον σκύλο του, καθώς αυτό είναι δουλειά της φιλοζωικής.

5
 Χτυπούσες με γροθιές και κλωτσιές δύο παιδιά στο αστυνομικό τμήμα Κουκακίου προκαλώντας τους σοβαρά τραύματα με αποτέλεσμα να διακομιστούν στο νοσοκομείο σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Είπες ψέματα καλυμμένος από κάποιον αρχίμπατσο, γιατί δουλειά σου είναι να διατηρήσεις την τουριστική ομαλότητα στην περιοχή της Ακρόπολης από το έγκλημα της επαιτείας των Ρομά που παίζουν ακορντεόν και φλογέρα.

6
 Έβαζες λάδι στο κορμί σου και έδειχνες τα τατουάζ σου στην παραλία. Σέρφαρες στο facebook ήσυχη γιατί έχεις ευτυχώς την άνεση να πάρεις από ένα τάμπλετ στα παιδιά σου ώστε να μην σε πρήζουν όση ώρα είσαι στην ταβέρνα χειροκροτώντας το μπουζούκι που κλαίει «...εμείς

θα ζήσουμε κι ας είμαστε φτωχοί...» και παράτησες το μισό φαί στο πιάτο που παρήγγειλες για 15 ευρώ, όσα δηλαδή βγάζει στην καλύτερη ο σερβιτόρος που του γκρίνιαζες, σε 5 ώρες δουλειάς.

7
 Σκόνταψες στις παρατυπίες και στη γραφειοκρατία και τελικά έβαλες στο συρτάρι την υπόθεση της διεμφυλικής μαθήτριας που περιέλουσαν με βενζίνη και απειλούσαν να τηςβάλουν φωτιά οι συμμαθητές της σε εσπερινό γυμνάσιο στην Αθήνα, η οποία οδηγήθηκε στην απόφαση να αφήσει το σχολείο και τις σπουδές της. Και ο διευθυντής που ανέχτηκε και παρότρυνε το τρασοφοβικό κλίμα στο σχολείο, τώρα δεν θα χρειάζεται να μπει στον κόπο να χρησιμοποιήσει το όνομα της ταυτότητας φύλου, όπως η ίδια η μαθήτρια αυτοπροσδιορίζεται, ούτε να ξαναεπικαλεστεί ότι χάθηκαν διδακτικές ώρες επειδή καλούσαν την αστυνομία η καθηγήτρια που την υποστήριζε και το «υποχείριό» της.

8
 Πήρες με τον ένα ή τον άλλον τρόπο μέρος στο μπαράζ διακοπών ρεύματος χωρίς ενδοιασμούς, γιατί απλά κάνεις τη δουλειά σου. Χαιρόσουν κατά βάθος που εσύ δεν είσαι φτωχομπινές και έχεις να πληρώσεις. Έβριζες τους χαραμοφάηδες καταληψίες που δεν πληρώνουν και σου τη σπάνε με την επανασύνδεση που κατάφεραν για τον γείτονά σου.

9
 Υπέγραψες χαρτιά που δρομολογούν πλειστηριασμούς για διαμερίσματα, αποθήκες, καταστήματα, γραφεία και οικοδομές που βγαίνουν στο σφυρί για χρέη των ιδιοκτητών τους και έστειλες ξεκάθαρο μήνυμα σε όσους είναι σε θέση να συναινέσουν σε μια λύση ρύθμισης, και παρ' όλα αυτά έκαναν κατάχρηση της

παρατεταμένης περιόδου «παγώματος».

10
 Χασμουρήθηκες καθώς κάτι τέτοιο δεν σε αγγίζει γιατί πίστεψες ότι σε καμία περίπτωση δεν θα συμβούν φαινόμενα όπως στην Ισπανία, όπου μικροϊδιοκτήτες υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους έπειτα από τους μαζικούς πλειστηριασμούς και γιατί χέστηκες στην τελική αφού εσύ είσαι στο νοίκι και όχι κανας βολεμένος με σπίτι.

11
 Τραμπούκισες μια κοπέλα στο λεωφορείο στη Θεσσαλονίκη επειδή δεν είχε εισιτήριο και την τραβούσες από το πόδι ενώ αυτή ούρλιαζε. Εσύ είσαι άλλωστε ο ελεγκτής και ένιωσες ρίγη εξουσίας και καθήκοντος σε όλο σου το είναι, ικανοποιημένος που και πάλι δεν ξεσηκώθηκαν όλοι οι επιβάτες να σε δείρουν.

12
 Σου έτρεχαν τα σάλια θαυμάζοντας γεμάτος αρχαιοελληνική περηφάνια τα καλλίγραμμα κορμιά των αθλητριών στην ολυμπιάδα του Ρίο, ενώ ο Φεγίσα Λιέσα Αιθίοπας μαραθωνοδρόμος κα-

τακώντας το αργυρό μετάλλιο επέλεξε να διαμαρτυρηθεί συμβολικά για τις πρακτικές της κυβέρνησης της χώρας του κατά της φυλής Ορόμο που ανήκει, παρά την απαγόρευση από τη ΔΟΕ για πολιτικές εκδηλώσεις εκ μέρους των αθλητών και παρά τις διώξεις, τις απειλές και την πιθανότητα για φυλάκιση ή εκτέλεση που πιθανόν να αντιμετωπίσει αν επιστρέψει στην πατρίδα του.

13
 Βασάνισες δώδεκα ασυνόδευτους ανήλικους μετανάστες στη Λέσβο γιατί κάποιος από αυτούς τους αχάριστους βρωμιάρηδες τόλμησε να πετάξει μια πέτρα σε ένα συνάδελφό σου ανθρωποφύλακα, παρόλο που περνάει τέλεια στη φυλακή των κέντρων κράτησης στη Μόρια.

14
 Διασκέδασες πίνοντας το ποτό σου ανέμελα, ακούγοντας εναλλακτικά χιτάκια, την ώρα που δίπλα σου περνούσε πορεία αλληλεγγύης για τις τρεις εκκενωμένες καταλήψεις στέγης στη Θεσσαλονίκη. Μπελάδες που έφερε και αυτό το noborder. Το ποιο;

15
 Κούνησες το δάκτυλο, παπαγάλισες στα κανάλια, καταχράστηκες, εκμεταλλεύτηκες και για άλλη μια φορά έκανες πολυτελείς διακοπές, ικανοποιημένος που δεν άνοιξε κεφάλι με όλους τους νέους νόμους και διατάξεις που ψήφισες και φέτος το καλοκαίρι.

Καλό μας χειμώνα και ουστ για να μην ξεχνιόμαστε.

ManoRoco

■ Για τη δολοφονία του Pëllumb Marnikollaj στο Α.Τ. Πατησίων

Φωτογραφία από την πορεία στο Α.Τ. Πατησίων στις 24/9

Ι. ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στις 3 Αυγούστου 2016, ο πρώην κρατούμενος Pëllumb Marnikollaj, 29 χρονών αλβανικής καταγωγής, παρουσιάζεται στο αστυνομικό τμήμα Πατησίων για να δώσει το καθιερωμένο «παρών», όπως ήταν υποχρεωμένος να κάνει ύστερα από την υπό όρους αποφυλάκισή του. Εκεί βασανίζεται και δολοφονείται από τους κρατικούς υπαλλήλους της ασφάλειας. Για άλλη μια φορά, οι μπάτσοι πέρα από τα καθήκοντα του αστυνομικού, εκτελούν κι εκείνα του δικαστή και του δήμιου.

Το ελληνικό κράτος από την πρώτη στιγμή προσπαθεί να κουκουλώσει τη δολοφονία, λέγοντας ότι πρόκειται για αυτοκτονία, τη στιγμή που η σορός του δολοφονημένου «χάνεται» από νοσοκομεία σε νεκροτομεία για 9 ημέρες. Οι συγγενείς του προλαβαίνουν κι εντοπίζουν τη σορό του λίγο πριν θαφτεί ως «άντρας αγνώστων στοιχείων». Η δεύτερη ιατροδικαστική έκθεση δείχνει σημάδια κακοποίησης και βασανισμού. Δεν είναι η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που το κράτος συγκαλύπτει δολοφονία μεταναστών ή κρατούμενων σε κελιά, αστυνομικά τμήματα ή χαντάκια.

ΙΙ. ΟΙ ΑΓΑΘΕΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ.

Ο ρόλος της ελληνικής αστυνομίας και κάθε αστυνομίας είναι λίγο ως πολύ γνωστός και ξεκάθαρος. Ως κυρίαρχος μηχανισμός άσκησης της νόμιμης κρατικής βίας, αναλαμβάνει τη διατήρηση της κοινωνικής «ενημερίας». Μιας ενημερίας που δεν είναι τίποτα άλλο από την de facto προάσπιση των συμφερόντων των πλουσίων. Ενδεικτικό παράδειγμα η εποχή των μνημονίων, όπου η υποτίμηση της ζωής και της εργασίας των από τα κάτω συνεχίζεται αμείωτη, με τους μπάτσους να πρωτοστατούν στην καταστολή των αγώνων, των απεργιών, των διαδηλώσεων και της κάθε μορφής αντίστασης, με ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, χημικά, πλαστικές σφαίρες. Επιπλέον, οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί εξοπλίζονται με υλικό και έμπυχο δυναμικό, σε αντίθεση με τον υπόλοιπο δημόσιο τομέα.

Εξίσου γνωστές και μη εξαιρετέες είναι οι σχέσεις της

αστυνομίας με τη χρυσή αυγή, τόσο σε ιδεολογικό επίπεδο, καθώς το 50% των μπάτσων ψήφισε το νεοναζιστικό κόμμα στις εκλογές του 2015, όσο και σε πρακτικό, αφού έχουν πολλάκις συνεργαστεί σε πογκρόμ και ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια στους μετανάστες, σε επιθέσεις αγωνιστών και καταλήψεων και στη συγκάλυψη δολοφονικών επιθέσεων, με αποκορύφωμα τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Διαιωνίζουν έτσι μια σχέση κράτους-παρακράτους που δεν σταματά μόνο εκεί, αλλά επεκτείνεται στο κομμάτι της παραοικονομίας του κεφαλαίου, με πάμπολλες υποθέσεις εμπλοκής ένστολων σε εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, δουλεμπόριο, πορνεία, μπραβιλίκια κλπ.

ΙΙΙ. ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι θάνατοι όπως αυτός του Pëllumb Marnikollaj σε αστυνομικά τμήματα αλλά και σε μεταγωγές, κρατητήρια, φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης, δεν είναι ούτε τυχαίοι ούτε πρωτόγνωροι. Αντιθέτως, αποτελούν συνέχεια μιας κρατικής πολιτικής που εναντιώνεται σε αδύναμες κοινωνικές ομάδες (μετανάστες, τοξικοεξαρτημένοι, ρομά, μικροπαραβάτες, κρατούμενοι) όσο και στον εσωτερικό εχθρό, σ' αυτούς δηλαδή που αγωνίζονται ενάντια στα αφεντικά και την εξουσία. Εξάλλου κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τα αναρίθμητα περιστατικά αστυνομικής βίας από την αρχή του '90 στους Αλβανούς μετανάστες (βλ. «σκούπες», ξυλοδαρμούς, ταπεινώσεις).

Ο ρόλος αυτός της αστυνομίας συνεχίστηκε και εντάθηκε τα τελευταία χρόνια, καθώς τα κύματα των μεταναστών και των προσφύγων από την αφρικανική ήπειρο και την Ασία συνέχισαν να καταφτάνουν στην Ελλάδα. Ακόμα και αστικοί ευρωπαϊκοί θεσμοί όπως η διεθνής αμνηστία και το συμβούλιο της ευρωπαϊκής ένωσης, των οποίων ο ρόλος είναι η προώθηση ενός βιώσιμου και «ανθρώπινου» καπιταλισμού, κάνουν λόγο για συνθήκες που «παραβιάζουν το δικαίωμα στη ζωή» μέσα σε ελληνικά σωφρονιστικά ιδρύματα και αστυνομικά τμήματα, όπου οι πρακτικές των μπάτσων και οι συνθήκες περιθάλψης και υγιεινής

είναι εγκληματικές. Αξιοσημείωτη είναι και η ατιμωρησία των αστυνομικών, για ξυλοδαρμούς μέχρι θανάτου, βασανιστήρια, ποινικές διώξεις και λοιπά ανδραγαθήματα κατά μεταναστών, ανθρώπων με ψυχικά νοσήματα, αντιφασιστών, διαδηλωτών, αλλά και ανθρώπων που βρέθηκαν μάρτυρες και προσπάθησαν να αποτρέψουν ή να καταγγείλουν την αστυνομική αυθαιρεσία.

ΙV. (ΑΛΛΗ ΜΙΑ) ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ

Η συγκεκριμένη δολοφονία ανέδειξε κι ένα πλέγμα φορέων και θεσμών που λειτούργησαν από κοινού ή επικουρικά για το κουκούλωμα της υπόθεσης. Από τους μπάτσους που καλύπτουν τους δολοφόνους συναδέλφους τους, στον ιατροδικαστή και την εισαγγελία, ενδεχομένως και τις δομές υγείας και τέλος τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, όλοι ενήργησαν προς την απόκρυψη και την αποσιώπηση ενός βίαιου θανάτου, με την ελπίδα πως το γεγονός θα θαβόταν μέσα στη θερινή ραστώνη του Αυγούστου, ποντάροντας ίσως στο ότι ο δολοφονημένος είναι μετανάστης, φτωχός και «περιθωριακός». Αλλά ακόμα κι αν η υπόθεση φτάσει στο δικαστήριο, η πεπατημένη οδός δεν παρουσιάζει κινδύνους για τους δολοφόνους. Ακόμα και στη δίκη της εξόφθαλμης δολοφονίας του φυλακισμένου Ίλια Καρέλι, μέχρι και ο ιατροδικαστής άλλαξε την κατάθεσή του, λέγοντας πως το κάταγμα στο στέρνο δεν προήλθε από χτύπημα, υπονοώντας εν ολίγοις πως για τον θάνατο ευθύνεται η αδύναμη καρδιά του και όχι η φάλαγγα ή τα δεκάδες χτυπήματα στο πρόσωπο και το σώμα του νεκρού, ύστερα από δυόμιση ώρες βασανιστηρίων.

Επίσης, στα γεγονότα των ημερών ήρθε να προστεθεί και η δολοφονία ενός 33χρονου από το Καζακστάν, που πυροβολήθηκε στην Καλλιθέα στις 10/9 από αστυνομικό, ο οποίος δεν ήταν σε ώρα υπηρεσίας και ισχυρίστηκε μάλιστα πως το όπλο εκπυροσκορήθηκε. Μαγικά βέβαια δεν είναι μόνο τα όπλα των μπάτσων που ρίχνουν μόνα τους, αλλά και οι πένες των δημοσιογράφων, που για άλλη μια φορά ξεπλένουν μια δολοφονία δημιουργώντας το προφίλ του κακού θύματος και του καλού –πλην άτυχου- αστυνομικού.

Και τέλος, το τμήμα ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε διαπρέψει ως αντιπολίτευση με πύρινα διαβήματα κατά της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας, απουσίασε ηχηρά από την επικαιρότητα για την υπόθεση Marnikollaj. Μας θύμισε έτσι για άλλη μια φορά πως το κράτος έχει συνέχεια, ανεξάρτητα από τη δεξιά ή την αριστερή χροιά του και πως όσοι κατέχουν πλειοψηφικό μερίδιο στην εξουσία αποδεικνύονται στυγνοί κι αμειλίκτοι.

V. ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ – ΑΠΑΝΤΑΜΕ

Ενάντια στην κρατική βαρβαρότητα και τη βία αφεντικών-εξουσιαστών, που προσπαθούν να μας καταδικάσουν σε μια εκκωφαντική σιωπή, γνωρίζουμε πως η ταξική μας μνήμη είναι πιο δυνατή από τη λήθη. Δεν θα συνηθίσουμε ούτε την οσμή του θανάτου, ούτε το συναίσθημα της απάθειας. Αντιθέτως σπάμε τον φόβο, εχθρευόμαστε το έθνος, πολεμάμε τον ρατσισμό, διεκδικούμε τον δημόσιο χώρο και χτίζουμε σχέσεις πέρα από την εκμετάλλευση, δημιουργώντας κοινότητες αγώνα στη γειτονιά. Με όπλο την αλληλεγγύη μας, παίρνουμε θέσεις μάχης και συγκρούμαστε καθημερινά με αυτόν τον σάπιο κόσμο.

■ Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Αθήνα

Στις 24 Αυγούστου η Κατάληψη Στέγης Προσφύγων και Μεταναστριών/-στών Νοταρά 26 δέχθηκε εμπρηστική επίθεση με μολότοφ και γκαζάκια από την ναζιστική οργάνωση «Μοναχόλοκοι Ριζοσπαστικού Αυτόνομου Μαχητικού Εθνικοσοσιαλισμού». Οι ζημιές που προκλήθηκαν αποκαταστάθηκαν με την άμεση αντίδραση του συνόλου των διαμενόντων, των αλληλέγγυων και των γειτόνων της κατάληψης.

Η διοίκηση της ΟΣΥ (Αστικές συγκοινωνίες) προτείνει την πρωμοδότηση των οδηγών λεωφορείων και τρόλεϊ, μέσω της νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας, με 6 ευρώ την ημέρα για να ελέγχουν τα εισιτήρια. Επιπλέον, προγραμματίζεται η πρόσληψη 160 ελεγκτών και άλλων 100 ειδικοτήτων που θα ασχολούνται με τη λειτουργία του ηλεκτρονικού εισιτηρίου που θα εφαρμοστεί από τις αρχές του 2017.

Ειδικός φρουρός εκτός υπηρεσίας στην Καλλιθέα σκότωσε εν ψυχρώ τον γείτονα του, με καταγωγή από το Καζακστάν, λόγω της έντονης μουσικής που είχε βάλει στο σπίτι του.

Ένταση στο υπουργείο Εργασίας στις 27/9, έξω από το οποίο είχαν συγκεντρωθεί ξενοδοχοϋπάλληλοι για να διαμαρτυρηθούν για τη μείωση εισφορών που σχεδιάζει η κυβέρνηση. Οι εργαζόμενοι μπήκαν στη στοά και προσπάθησαν να σηκώσουν τα ρολά για να μπουν στο υπουργείο.

Σε ποινή 15 μηνών με αναστολή καταδικάσθηκε το Θ' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών τον ψυχίατρο Κωνσταντίνο Παρασχάκη για τα ψευδή ιατρικά πιστοποιητικά που χορήγησε το 2012 σε στελέχη της Χρυσής Αυγής προκειμένου να αποκτήσουν άδεια οπλοφορίας. Ο Παρασχάκης ήταν τότε στέλεχος της Χ.Α, υποψήφιος βουλευτικές εκλογές του 2012 στο Λασιθί, ενώ σήμερα έχει ακολουθήσει τον Χρήστο Ρήγα στη ναζιστική οργάνωση Λαϊκή Ελληνική Πατριωτική Ένωση (ΛΕΠΕΝ), η οποία προέκυψε έπειτα από διάσπαση της Χρυσής Αυγής μετά την έναρξη της δίκης για την εγκληματική οργάνωση. Σημαντικό ρόλο στην απόφαση του δικαστηρίου έπαιξε και το γεγονός ότι ο ψυχίατρος είχε αρχικά αρνηθεί ότι χορήγησε πιστοποιητικά στους Μπούκουρα και Ζησιμόπουλο, για να υποχρεωθεί στη συνέχεια να ομολογήσει σε απολογητικό του υπόμνημα προς το αρμόδιο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο, αλλά και στο δικαστήριο, ότι πράγματι έδωσε τις βεβαιώσεις στα πέντε στελέχη της Χρυσής Αυγής. Σε αυτό το πλαίσιο ο Παρασχάκης καταδικάστηκε χωρίς ελαφρυντικά.

Αρχές Οκτώβρη, η δυναμική πορεία που καλέστηκε από τις οργανώσεις συνταξιούχων των ΙΚΑ, ΟΑΕΕ, Δημοσίου, ΟΤΑ, ΠΟΣΕΟΑΕΕ, ΕΛΤΑ, ΟΣΕ και ΝΑΤ πνίγηκε στα χημικά, όταν οι διαδηλωτές επιτέθηκαν σε κλούβα των Μat για να μπορέσουν να περάσουν στο Μέγαρο Μαξίμου. Ο υπουργός ανέλαβε την πολιτική ευθύνη, και ύστερα από υπόδειξη του πρωθυπουργού «δεσμεύτηκε» ότι θα απαγορευτεί η χρήση χημικών σε διαδηλώσεις εργαζομένων και συνταξιούχων. Η κυβέρνηση έχει άλλωστε και άλλους τρόπους για να τους εξοντώσει.

Θεσσαλονίκη

Στις 27 Ιουλίου πραγματοποιείται από τους μπάτσους εκκένωση τριών καταλήψεων στέγης προσφύγων/ μεταναστών στην Θεσσαλονίκη. Με κίνηση της εισαγγελικής αρχής γίνονται μηνύσεις από τη Μητρόπολη, την πρωτανεία του ΑΠΘ και ενός ιδιοκτήτη με αποτέλεσμα 100 περίπου προσαγωγές, απομάκρυνση και μεταφορά μεταναστών-ριών σε «κέντρα φιλοξενίας» και απόδοση κατηγοριών για κατάληψη δημόσιας περιουσίας και διατάραξη οικιακής ειρήνης ανάλογα με την περίπτωση σε 74 αλληλέγγυους. Κοινός παρονομαστής της καταστολής, η κυβέρνηση, που έσπευσε να αποποιηθεί των ευθυνών της με σχετική ανακοίνωση. Πρόκειται για τις καταλήψεις Ηυγγιγat στην Καρόλου Ντήλ, Νίκης και Ορφανοτροφείο, ιδιοκτησίας της εκκλησίας η οποία και γκρεμίζεται. Η δημιουργία τέτοιων κοινοτήτων, τα ιδανικά της ισότητας, της ελευθερίας, της αυτοδιαχείρισης και της αντίστασης, που διέπουν και τις τόσες άλλες καταλήψεις που υπάρχουν, είναι προφανώς αγκάθι για την εξουσία (βλ. δηλώσεις Καμίνη, Μπουτάρη). Έτσι και η διοργάνωση του noborder camp έδειξε ξεκάθαρα το πόσο ενοχλήθηκαν αλλά και φοβήθηκαν οι διάφορες αρχές καθώς έδωσε μία παραπάνω διάσταση στους κοινούς αγώνες των από τα κάτω σε διεθνές επίπεδο. Λασπολογία, απειλές, προσαγωγές και η καλοστημένη επιχείρηση εκκενώσεων και κατεδάφισης μίας από τις τρεις καταλήψεις λίγες μέρες μετά τη λήξη της διοργάνωσης, επιβεβαιώνουν τα παραπάνω. Τα αντανάκλαστα του κινήματος ήταν άμεσα. Πορείες, συγκεντρώσεις έξω από τα δικαστήρια, καταλήψεις και επιθέσεις σε γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ, σε εργολάβους, κείμενα και δράσεις αλληλεγγύης από όλον τον ελλαδικό χώρο και το εξωτερικό.

Πραγματοποιείται επίσης μια σειρά ενεργειών που στοχεύουν τον θεσμό της εκκλησίας. Μια απ' αυτές ήταν η δυναμική παρέμβαση 25 συντροφισσών/ων στην Μητρόπολη Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια της κυριακάτικης λειτουργίας στις 31 Ιουλίου. Προσήχθησαν 26 άτομα. Οι προσαγωγές μετατράπηκαν στη συνέχεια σε συλλήψεις για διατάραξη θρησκευτικής συνάθροισης κατά συναυτουργία. Το δικαστήριο καταδίκασε 19 άτομα για την πράξη της απειθείας επειδή αρνήθηκαν να υποβληθούν σε εγκληματολογική σήμανση και τους επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης έξι μηνών και δύο ετών με τριετή αναστολή. Οι καταδικασθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι. Ενδιαφέρον έχει πως λίγες εβδομάδες αργότερα ο εισαγγελέας ασκεί έφεση, οπότε και θα επαναληφθεί το δικαστήριο στις 13 Ιανουαρίου 2017.

Τέλη Σεπτέμβρη διακόσιοι διαδηλωτές, μέλη διαφόρων συλλογικοτήτων της Θεσσαλονίκης, πετυχαίνουν με την παρέμβαση τους στα δικαστήρια και ύστερα από σύγκρουση με τα Μat την ακύρωση των πλειστηριασμών λαϊκής κατοικίας, ανανεώνοντας το ραντεβού δράσεων για τον Οκτώβρη. Στις 5 Οκτώβρη, στο ειρηνοδίκαιο Θεσσαλονίκης τα Μat για άλλη μια φορά, εμποδίζοντας την είσοδο στη δημόσια διαδικασία σύμφωνα με «εισαγγελική εντολή», χτύπησαν τους διαδηλωτές και συνέλαβαν έναν εξ αυτών με την κατηγορία της έμπρακτης εξύβρισης, αντίστασης κατά της αρχής και απόπειρας σωματικής βλάβης. Η διαδικασία ακυρώθηκε παρόλα αυτά!

Λάρισα

Καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκισης μια καθαρίστρια στη Λάρισα επειδή είχε πλαστογραφήσει το απολυτήριο δημοτικού. Η δικαιολογία που κατέθεσε στο δικαστήριο ήταν η ανάγκη της να βρει δουλειά και χρήματα για την οικογένειά της. Ασκήθηκε έφεση από μεριάς της η οποία είχε αναστέλλουσα δύναμη.

Ηράκλειο

Εημερώματα της 10/8, πραγματοποιήθηκε επίθεση στα γραφεία του πολιτικού φορέα «Ε.ΣΥ. - Ελλήνων Συνέλευσις», πρόεδρος του οποίου είναι ο Αρτέμης Σώρρας. Ο συγκεκριμένος φορέας, όπως αναφέρεται στην ανάληψη ευθύνης «[...] στις 19/4/2016, στο Δήμο Μαλεβυζιου αιτήθηκε ανοικτή διαβούλευση δημοτικού συμβουλίου με ρατσιστικές προθέσεις και απαξιωτικά χαρακτηριστικά (αποκαλούν «λαθρέπικους»

τους πρόσφυγες), ώστε να αποτρέψουν την εγκατάσταση και ενσωμάτωση προσφύγων στον νομό Ηρακλείου. Επίσης, στις 27/7 ο Σώρρας και οι ακόλουθοί του παρουσίασαν στο Ηράκλειο τον πολιτικό τους φορέα σε μια ομιλία που έξεχνε από πολιτικές ανακρίβειες, περνώντας από τον εθνικό παραλογισμό και καταλήγοντας σε φιλοβασιλικές αναφορές, φακέλωμα νέων μελών και παραδοχή της «εθνικής υπεροχής των Ελλήνων»... dnaϊκά αποδεδειγμένα! [...]

Με αφορμή τους σχεδιασμούς Μουζάλα και την επικείμενη μεταφορά 2.000 μεταναστών στην Κρήτη, στο Τυμπάκι Ηρακλείου, δείχνει για δεύτερη φορά μέσα σ' αυτό το καλοκαίρι το ρατσιστικό και ξενοφοβικό πρόσωπό του. Την πρώτη φορά, στα μέσα Ιουλίου, κάποιιοι τοποθετούν τρία σίδερα με καρφωμένες γουρουνοκεφαλές σε υπαίθριο χώρο που συχνάζουν και αθλούνται μετανάστες που διαμένουν στο Τυμπάκι. Ενάμιση μήνα μετά, στις αρχές του Σεπτέμβρη πραγματοποιείται συνάντηση στη Δημοτική Κοινότητα Τυμπακίου με την παρουσία φορέων και κατοίκων της περιοχής, προέδρων Τοπικών Κοινοτήτων, Τοπικών και Δημοτικών Συμβούλων, του Δημάρχου Φαιστού καθώς και τον περιφερειακό σύμβουλο της Χρυσής Αυγής, Γ. Σπυρόπουλο με θέμα το προσφυγικό - μεταναστευτικό, όπου όλοι οι παρευρισκόμενοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους για το ενδεχόμενο φιλοξενίας προσφύγων επικαλούμενοι τον ήδη «υπερκορεσμό από λαθρομετανάστες». Την επόμενη μέρα οι φορείς του Τυμπακίου δημοσιεύουν δήλωση με την οποία μεταξύ άλλων αρνούνται την εγκατάσταση μεταναστών στην περιοχή, ζητούν καλύτερη αστυνόμευση της περιοχής καθώς οι «χιλιάδες μη καταγεγραμμένοι διαμένοντες απειλούν τη δημόσια υγεία και ασφάλεια». Καλούν επίσης σε λαϊκή συγκέντρωση η οποία πραγματοποιείται λίγες μέρες μετά και καταλήγει σε ψήφισμα αντίστοιχο της παραπάνω δήλωσης των φορέων ενώ απαιτεί την άμεση σύγκληση Δημοτικού Συμβουλίου και την λήψη απόφασης, που να εκφράζει την ομόφωνη άποψη των κατοίκων και δημοτών κατά τα παραπάνω. Ανάλογο περιστατικό ήταν και αυτό της Γόρτυνας Ηρακλείου όπου τον Μάρτιο, το Δημοτικό Συμβούλιο αποφάσισε να αρνηθεί τη φιλοξενία μεταναστών επικαλούμενο οικονομικά προβλήματα στο Δήμο παρά το γεγονός ότι, όπως και στην περίπτωση του Τυμπακίου, δεν έχει τεθεί θέμα φιλοξενίας στον συγκεκριμένο δήμο. Εντωμεταξύ, η ΠΕΔ Κρήτης έχει αποφασίσει ότι δεν θα προετοιμαστούν μεγάλα κέντρα κράτησης αλλά ότι θα ενοικιαστούν διαμερίσματα ή/και ξενοδοχεία που θα χρησιμοποιηθούν σαν κατοικίες και ότι θα γίνει πληθυσμιακή κατανομή στους δήμους του νησιού. Αυτό σημαίνει ότι αναλογούν 78 άτομα στο Δήμο Φαιστού, περιοχή του οποίου είναι το Τυμπάκι.

■ Οργανώνοντας τη συριακή επανάσταση από τα κάτω

-κείμενο που θα δημοσιευτεί στο 2^ο φύλλο της αραβόφωνης εφημερίδας "بدون وطن"-

Εμφύλιος πόλεμος, ισλαμική επανάσταση, πόλεμος δι' αντιπροσώπων. Ανεξάρτητα με το πώς έχει επικρατήσει να ονομάζεται στη διεθνή πολιτική ατζέντα της κυριαρχίας, αυτό που ξεκίνησε στη Συρία το 2011 δεν ήταν μια κίνηση που «θα πήγαινε τη χώρα εκατοντάδες χρόνια πίσω». Ο μαζικός ξεσηκωμός του συριακού λαού που γρήγορα εξελίχθηκε σε μια λαϊκή επανάσταση, από την πρώτη μέρα είχε κεντρικό σύνθημά του το τρίπτυχο «ελευθερία, δημοκρατία και αξιοπρέπεια».

Το κείμενο που ακολουθεί επιχειρεί να περιγράψει τις αξίες και τις δομές ενός κοινωνικού πειράματος αυτοοργάνωσης, που με αφορμή την επανάσταση του 2011 απλώθηκε σε πόλεις και χωριά της συριακής επικράτειας. Ένα πείραμα σαφώς επηρεασμένο και από τις αρχές του σύρου αναρχικού οικονομολόγου Ομάρ Αζίζ, που έδρασε στην περιοχή τον πρώτο 1,5 χρόνο της επανάστασης, μέχρι τον θάνατό του δύο χρόνια μετά όντας κρατούμενος του καθεστώτος.

Όπως φαίνεται, το κοινωνικό πείραμα στη Ροτζάβα, το οποίο έχει παγκόσμια στήριξη και αλληλεγγύη, δεν είναι το μόνο παράδειγμα αυτοοργάνωσης στη Συρία. Στις απελευθερωμένες -από το καθεστώς του Άσαντ- περιοχές της Συρίας λειτουργούν περίπου 400 τοπικές συνελεύσεις και επαναστατικοί συντονισμοί, ενώ στις περιοχές του καθεστώτος οργανώνονται πορείες και επαναστατικές κινητοποιήσεις. Αυτές οι δομές και οι δράσεις καλύπτουν το κενό που άφησε η απουσία του συριακού κράτους στις απελευθερωμένες περιοχές¹.

Πριν ξεκινήσει η επανάσταση, η χώρα ζούσε υπό διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, κάτι το οποίο επέτρεπε στο καθεστώς να καταστέλλει οποιαδήποτε πολιτική, πολιτιστική ή άλλη κίνηση αντιπληροφόρησης, με πρόσχημα το ότι η χώρα βρίσκεται σε συνθήκη πολέμου με το Ισραήλ, παρόλο που το μέτωπο ήταν απόλυτα ήρεμο από το 1974. Δεν υπήρχε κανενός είδους ελευθεροτυπία, η ενημέρωση ήταν 100% ελεγχόμενη από το κράτος, websites όπως το Wikipedia, το youtube, το facebook κ.α. ήταν μπλοκαρισμένα, και τα μόνα μέρη που επιτρεπόταν να μαζεύεται μεγάλος αριθμός ανθρώπων ήταν το γήπεδο και το τζαμί τους πρώτους μήνες της επανάστασης, οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν τις Παρασκευές για την προσευχή στα τζαμιά, μέρη που αποτέλεσαν κλασικά σημεία ραντεβού για να ξεκινούν οι πορείες). Πολιτικές, πολιτιστικές, καλλιτεχνικές εκδηλώσεις που βρίσκονταν εκτός κρατικού πλαισίου ή δεν είχαν την άδεια της ασφάλειας, δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν.

Οι περίπου 400 λαϊκές συνελεύσεις και επαναστατικοί συντονισμοί, που ασχολούνται με κοινωνικά ζητήματα όπως η εκπαίδευση, οι επιχειρήσεις διάσωσης, η αντιπληροφόρηση, η εξασφάλιση και διανομή φαγητού, η επίλυση νομικών και τοπικών ζητημάτων και άλλοι τομείς της καθημερινότητας, οικοδομούν μια πρόταση για ένα καινούριο μοντέλο κοινωνικών σχέσεων που βασίζεται στην αλληλεγγύη και στην οριζοντιότητα. Μπορούν να αποτελέσουν πυρήνες αντίστασης ενάντια σε οποιαδήποτε νέα τυραννία μπορεί να προκύψει στο μέλλον.

Το σύνολο των δομών των τοπικών συνελεύσεων αυτοπροσδιορίζεται ως «κοινωνία των πολιτών». Υπάρχει πολύ μεγάλη άγνοια για την ύπαρξη τέτοιων οργανώσεων στο εξωτερικό, αφού το καθεστώς Άσαντ, μέσω μιας έντεχνα καλλιεργημένης προπαγάνδας, κατάφερε να πείσει ότι οι μόνες εναλλακτικές λύσεις ανήκουν στο δίπολο «καθε-

στώτς Άσαντ ή Ισλαμικό Κράτος». Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να κυριαρχεί η αντεπαναστατική ρητορική του καθεστώτος, που χαρακτηρίζει από την αρχή «τρομοκράτες» τους εξεγερμένους, ακόμα και πριν πάρουν τα όπλα.

Η ύπαρξη και η λειτουργία των τοπικών συνελεύσεων μπορεί να επιβεβαιωθεί, αφού διαθέτουν websites και σελίδες στα κοινωνικά δίκτυα, όπου δημοσιεύουν τις αποφάσεις όπως και τις ενημερώσεις για εργασίες που πραγματοποιούν, π.χ. επισκευές τηλεφωνικών γραμμών και σωλήνων νερού, καθαρισμούς δρόμων μετά από βομβαρδισμούς, μαθήματα εκπαίδευσης και χειραφέτησης γυναικών. Πολύ καλό παράδειγμα είναι η τοπική συνέλευση στο Χαλέπι, η οποία λειτουργεί σε πολύ καλά επίπεδα σε σχέση με την κατάσταση που βρίσκεται η πόλη, όντας αποκλεισμένη και από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Στο Χαλέπι, στην απελευθερωμένη από το καθεστώς ανατολική πλευρά της πόλης, στην οποία οι κάτοικοι επιβιώνουν χωρίς νερό, ρεύμα, πετρέλαιο και προμήθειες, βρήκαν τρόπο να παραγάγουν βενζίνη από πλαστικά αντικείμενα, φτάνοντας στο σημείο να ογδόντα λίτρα την ημέρα, επαρκής ποσότητα για να αντλούν το απαραίτητο για τις καθημερινές τους ανάγκες νερό από τα πηγάδια. Αυτές τις μέρες, η συνέλευση στο Χαλέπι ετοιμάζει ένα πρόγραμμα καλλιεργειών σε μπαλκόνια και ταράτσες της πόλης.

Άλλο ένα καλό παράδειγμα είναι η πόλη της Νταράγια, που αντιστάθηκε ηρωικά 4 χρόνια πριν πέσει, στα τέλη του Αυγούστου (2016). Η Νταράγια ήταν αποκλεισμένη όλο αυτό το χρονικό διάστημα από τον συριακό στρατό και τις παραστρατιωτικές/θρησκευτικές δυνάμεις που, επίσημα και ανεπίσημα, στηρίζουν τον Άσαντ (λιβανέζικη Χεζμπολάχ και παραστρατιωτικές συμμορίες από το Ιράκ και το Ιράν), ενώ υπέμεινε και τους βομβαρδισμούς από καθεστωτικές αλλά και ρώσικες αεροπορικές δυνάμεις. Στη Νταράγια, ο Ελευθερός Συριακός Στρατός (FSA)² αρχικά αποτελούσε μέρος της τοπικής συνέλευσης και συμμετείχε στις στρατηγικές στρατιωτικές αποφάσεις από κοινού με τους κατοίκους. Αξίζει να αναφερθεί ότι στην ίδια πόλη οι εξεγερμένοι κάτοικοι είχαν χτίσει μια βιβλιοθήκη κάτω από τη γη, προκειμένου να μην σταματήσει η εκπαίδευση κατά τη διάρκεια των ετών που θα διαρκούσε ο αποκλεισμός.

Κατά τη διάρκεια της επανάστασης, ανάμεσα σε άλλα ζητήματα τέθηκε και το γυναικείο ζήτημα. Το αυτονόητο πατριαρχικών αναφορών καθεστώτς Άσαντ, το οποίο έτσι κι αλλιώς επί δεκαετίες κατέστρελλε όλες τις κινήσεις-διαμαρτυρίες στο κοινωνικό πεδίο, δεν επέτρεπε με κανέναν τρόπο τη δημιουργία φεμινιστικού κινήματος. Μέχρι την επανάσταση, το γυναικείο ζήτημα εξαντλούνταν σε μια καρικατούρα δυτικού φεμινισμού, με κεντρικό πρόσωπο την -βρετανικής καταγωγής- «πρώτη κυρία», Ασμάα Αλ Άσαντ, και την εικόνα της ως πρότυπο δυτικής γυναίκας. Μετά την επανάσταση, οι γυναίκες με τη σειρά τους βρήκαν την ευκαιρία να ξεκινήσουν τους δικούς τους αγώνες..

Οι επαναστατημένες γυναίκες έχουν αποτελέσει στόχο διάφορων εχθρών της επανάστασης στη Συρία. Χαρακτηριστικά, το καθεστώς, ενώ εισβάλλει στις πόλεις με τον στρατό του και τους συμμάχους του, οργανώνει επιχειρήσεις μαζικών βιασμών· παρόμοιες πρακτικές έχει ασκήσει και το ισλαμικό κράτος στις περιοχές που έχει εισβάλει.

Όλα αυτά όμως δεν εμπόδισαν τις γυναίκες να συμμετάσχουν ενεργά στην επανάσταση, από τις πρώτες κιόλας μέρες, σε πολλαπλά επίπεδα. Σύμφωνα με το Συριακό Δίκτυο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, μόνο στις φυλακές

της Δαμασκού υπήρχαν το 2015 πάνω από 2.500 γυναίκες κρατούμενες. Οι γυναίκες εκδίδουν δικές τους εφημερίδες και διαχειρίζονται γυναικείους ραδιοφωνικούς σταθμούς, ενώ ανάμεσα σε άλλες κοινωνικές και πολιτικές δραστηριότητες, συμμετέχουν ενεργά σε πορείες και διαμαρτυρίες μαζί με τους άνδρες, διεκδικώντας έτσι τη θέση τους στη μελλοντική Συρία.

Τα παραπάνω είναι κάποια από τα παραδείγματα δραστηριοποίησης των προοδευτικών δυνάμεων της συριακής «κοινωνίας των πολιτών». Φυσικά, υπάρχουν αρκετά παραδείγματα ακόμα. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι τα συγκεκριμένα παραδείγματα κοινωνικής αυτοοργάνωσης λαμβάνουν χώρα την ίδια στιγμή που συνεχίζεται ο πόλεμος με το καθεστώς και τους διεθνείς υποστηρικτές του.

Στην αντίπερα όχθη, είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι ισλαμικές δυνάμεις αυξάνονται και δυναμώνουν με το πέρασμα του χρόνου. Αυτή όμως η αύξηση της δύναμής τους προκύπτει λόγω της μεγάλης πολιτικής, μιντιακής και οικονομικής στήριξης που απολαμβάνουν από την Τουρκία και κάποια κράτη του Περσικού Κόλπου. Αντίθετα, οι προοδευτικές δυνάμεις της συριακής «κοινωνίας των πολιτών» δεν χαιρούν οποιασδήποτε εξωτερικής στήριξης. Βρίσκονται σε πόλεμο τόσο με το καθεστώς Άσαντ και τους συμμάχους του, όσο και με τις εξτρεμιστικές ισλαμικές ομάδες όπως το Ι.Κ. Ιδιαίτερη είναι η περίπτωση της Αλ Νούσρα (πλέον φέρει το όνομα Φάτεχ Αλ Σαμ), που αποτελεί παρακλάδι της Αλ Κάιντα, η οποία ενίοτε συνεργάζεται και ενίοτε βρίσκεται σε πόλεμο με τους εξεγερμένους.

Η «κοινωνία των πολιτών» σε γενικές γραμμές είναι αυτοοργανωμένη και γεννήθηκε από τη συριακή επανάσταση. Αποτελείται από τοπικές συνελεύσεις και επαναστατικούς συντονισμούς, που δίνουν τη δυνατότητα συμμετοχής και συνδιαμόρφωσης τόσο στους κατοίκους όσο και στους αντάρτες. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι η δυνατότητα συμμετοχής και άσκησης επιρροής στις συνελεύσεις διαφέρει ανά περιοχή. Οι ρίζες του συγκεκριμένου μοντέλου οργάνωσης επηρεάστηκαν από τις αναρχικές ιδέες του Ομάρ Αζίζ.

Ο κόσμος στη Συρία δεν υιοθέτησε τις πρακτικές της αυτοοργάνωσης για ιδεολογικούς λόγους, αφού οι περισσότεροι συμμετέχοντες στις συνελεύσεις δεν διαθέτουν καμία συγκεκριμένη πολιτική ή ιδεολογική ταυτότητα, αλλά τοποθετούνται στη συριακή «κοινωνία των πολιτών». Οι άνθρωποι στη Συρία υιοθέτησαν την αυτοοργάνωση επειδή είναι ο μόνος τρόπος που εξασφαλίζει το να παραμείνει η επανάσταση στα χέρια τους.

Η πρώτη εμφάνιση τέτοιων δομών καταγράφηκε στη Δαμασκό, όταν επέστρεψε ο 62χρονος σύρος αναρχικός οικονομολόγος από τη Σαουδική Αραβία, για να συμμετάσχει στην επανάσταση από τις πρώτες μέρες. Αντίθετα με τη συριακή ελίτ που ζούσε (και ζει) στο εξωτερικό, ο Αζίζ προτίμησε να συμμετάσχει στην επανάσταση στην πρώτη γραμμή, αντί να την «εκπροσωπήσει» μιντιακά από τις ευ-

► ρωπαϊκές πρωτεύουσες, μεταφέροντας έτσι την αναρχική επαναστατική προοπτική στην εξεγερμένη νεολαία και κάνοντας πράξη τις πρακτικές της αυτοοργάνωσης και τις αξίες που πρέσβευε.

Η εργατική γειτονιά της Μπάρζα είναι η πρώτη περιοχή που αγκάλιασε και υιοθέτησε τις προτάσεις του Αζίζ. Στη Μπάρζα δημιουργήθηκε η πρώτη τοπική συνέλευση μετά από μήνες συζητήσεων, στις οποίες σημαντικό ρόλο έπαιξε ο ίδιος ο Αζίζ. Η επιτυχία της τοπικής συνέλευσης της Μπάρζα αποτέλεσε το απαραίτητο ερέθισμα και για τις άλλες περιοχές που ακολούθησαν αργότερα το ίδιο μοντέλο.

Το 2011, 8 μήνες μετά το ξέσπασμα της επανάστασης, ο Ομάρ Αζίζ δημοσίευσε ένα κείμενο σχετικά με τη σημαντικότητα της δημιουργίας τοπικών συνελεύσεων ως παράγοντα για τη συνέχιση και τη νίκη της επανάστασης. Στο κείμενό του εντοπίζει ότι οι συνεχείς πορείες σε όλη τη Συρία περιόρισαν την εξουσία του καθεστώτος στη συριακή γεωγραφία. Όμως, η επιστροφή των ανθρώπων στην προηγούμενη καθημερινότητα εντός των θεσμών του συριακού κράτους κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων, καθώς και η έλλειψη αλληλεπίδρασης ανάμεσα στην καθημερινή ζωή και την επανάσταση θα οδηγούσαν είτε στο να στραφούν οι άνθρωποι αργά ή γρήγορα εναντίον της επανάστασης, επειδή θα επηρέαζε αρνητικά τη ζωή και την εργασία τους, είτε η επανάσταση εν τέλει να γίνει όμηρος των διάφορων ένοπλων ομάδων.

Η πρόταση του Αζίζ σχετικά με τη δημιουργία τοπικών συνελεύσεων ήταν βασισμένη στην επαναστατική λογική που λέει ότι οι επαναστάσεις είναι εξαιρετικά ιστορικά γεγονότα, κατά τη διάρκεια των οποίων οι άνθρωποι ζουν παράλληλα σε δύο διασταυρούμενες εποχές. Την εποχή της εξουσίας και την εποχή της επανάστασης. Για να νικήσει η επανάσταση, πρέπει να είναι αυτή που θα γίνει η κυρίαρχη εποχή σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας, πρέπει δηλαδή οι άνθρωποι να αρχίσουν να διαχειρίζονται μόνοι τους τη ζωή τους και να μην περιμένουν την πτώση του καθεστώτος για να ξεκινήσουν την διαδικασία της αλλαγής.

Οι σκοποί της συνέλευσης, όπως τους όρισε ο Αζίζ, είναι:

-Να προωθήσει τις ανθρώπινες και τις αξίες της «κοινωνίας των πολιτών» μέσω της βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης. Συγκεκριμένα αναφέρεται στην εύρεση ασφαλών σπιτιών για τις οικογένειες προσφύγων, την προσφορά οικονομικής και ηθικής στήριξης στις οικογένειες κρατούμενων, την προσφορά ιατρικής και υλικής βοήθειας, την εξασφάλιση της συνέχισης των εκπαιδευτικών υπηρεσιών στις απελευθερωμένες περιοχές και την οργάνωση των κοινωνικών και μιντιακών εκδηλώσεων.

-Να προωθήσει τη συνεργασία μεταξύ των ανθρώπων, μέσω της δημιουργίας τοπικών συνελεύσεων, όπως και πρωτοβουλιών και κινητοποιήσεων που στηρίζουν τη δημιουργικότητά τους, όπως αυτή εκφράστηκε παράλληλα με την επανάσταση. Οι τοπικές συνελεύσεις, όπως τις φαντάστηκε ο Αζίζ, είναι μια πλατφόρμα που μαζεύει τον κόσμο με σκοπό τη συζήτηση και την επίλυση προβλημάτων στα διάφορα επίπεδα της καθημερινής ζωής. Ζητήματα όπως το εμπόριο, οι υποδομές και η κοινωνική ειρήνη αποτελούν τομείς της καθημερινότητας που πρέπει να ενδιαφέρουν άμεσα τη συνέλευση.

Ακόμα, πίστευε ότι η τοπική συνέλευση πρέπει να προστατεύει τη γη και τις περιουσίες των ανθρώπων από τις πολιτικές του συριακού κράτους, που απαλλοτριώνει ό,τι του φανεί χρήσιμο. Πρότεινε τη δημιουργία οριζόντιων σχέσεων ανάμεσα στις τοπικές συνελεύσεις σε επίπεδο πόλης και νομού, με σκοπό την εμβάθυνση των σχέσεων αλληλεγγύης και την κάλυψη των αναγκών της κοινότητας

Φωτογραφία του Omar Aziz

με συλλογικό τρόπο σε όλες τις περιοχές.

- Για τη σχέση της συνέλευσης με τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA) ο Αζίζ πίστευε ότι είναι απαραίτητη η συνεργασία μεταξύ του λαϊκού κοινωνικού αγώνα και του λαϊκού ένοπλου αγώνα. Σύμφωνα με τον Αζίζ, οι υποχρεώσεις του Ελεύθερου Συριακού Στρατού είναι η προσφορά προστασίας στις λαϊκές κοινωνικές κινητοποιήσεις και ειδικά στις διαδηλώσεις, η εύρεση και η εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας με τις άλλες περιοχές και η προστασία των υλικοτεχνικών προμηθειών. Οι υποχρεώσεις της τοπικής συνέλευσης προς τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό είναι η εξασφάλιση στέγης και φαγητού στα μέλη του και η κοινή συνδιαμόρφωση αμυντικών στρατηγικών μαζί με τον στρατό της επανάστασης³.

-Ο Αζίζ πίστευε στη δημιουργία ευέλικτων οργανωτικών δομών που θα ανήκουν στην τοπική συνέλευση, ειδικά στις μη απελευθερωμένες περιοχές. Προέβλεψε ότι θα είναι δύσκολο να πείσει τον κόσμο να συμμετάσχει στη διαχείριση της ζωής του, για αυτό έκρινε απαραίτητη τη συμμετοχή των ανθρώπων που έχουν κοινωνική και οργανωτική πείρα στις δομές. Επίσης, πρότεινε να προσαρμοστεί η δραστηριότητα των οργανώσεων αυτών με τις ισορροπίες δυνάμεων σε κάθε περιοχή.

-Τέλος, ο Αζίζ έκρινε σημαντικό τον ρόλο της εθνικής συνέλευσης της συριακής αντιπολίτευσης για την οικονομική στήριξη και την κοινωνική/πολιτική νομιμοποίηση της επανάστασης⁴.

Σύμφωνα με το κείμενο του Αζίζ, η τοπική συνέλευση πρέπει να ενεργοποιήσει τις δραστηριότητες της κοινωνικής επανάστασης σε όλες τις περιοχές και να προπαγανδίσει τις αξίες της αλληλεγγύης. Ο ρόλος της τοπικής συνέλευσης είναι να μεταμορφώσει τη μιζέρια, που ανήκει στην εποχή της εξουσίας, σε μια σειρά δράσεων και πρωτοβουλιών που θα παίρνονται αποκλειστικά από την κοινωνία.

Ο Ομάρ Αζίζ βρήκε στις λαϊκές συνελεύσεις το ελεύθερο εναλλακτικό μοντέλο που θα δώσει στους ανθρώπους τη δυνατότητα διαχείρισης των ζώων τους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν ήταν συνειδητοποιημένος όσον αφορά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που θα προέκυπταν στη διαδικασία αυτή, όπως ο χρόνος και ο κόπος που θα χρειαζόταν για να πείσει τον κόσμο ότι μπορεί να αυτοοργανωθεί. Άλλο ένα σημαντικό εμπόδιο για τον σκοπό αυτό, ήταν η οικονομική αδυναμία των ανθρώπων να καλύψουν τις ανάγκες τους.

Τον Νοέμβριο του 2012, ο Ομάρ Αζίζ συνελήφθη από τις αεροπορικές μυστικές δυνάμεις, ένα από τα χειρότερα μυστικά σώματα ασφαλείας. Τον έκλεισαν σε ένα υπερπλήρες κελί, πριν μεταφερθεί στην κεντρική φυλακή της

Δαμασκού (Αντρα), όπου σταμάτησε η καρδιά του επειδή δεν του χορηγήθηκαν τα απαραίτητα φάρμακα. Πέθανε μια μέρα πριν συμπληρώσει τα 64 χρόνια ζωής.

Λίγο πριν τη σύλληψή του το 2012 ο Αζίζ είπε στους κοντινούς του φίλους: «δεν είμαστε τίποτα λιγότερο από τους εργάτες της Παρισινής Κομμούνας, αφού αυτοί αντιστάθηκαν για 72 μέρες ενώ εμείς αντιστεκόμαστε εδώ και 1.5 χρόνο!»

Σημειώσεις:

1) Η χρήση του όρου επαναστατικός/ή γίνεται από τους ίδιους τους σύρους αντικαθεστωτικούς, δεν αποτελεί δηλαδή προσδιορισμό που προέκυψε κατά τη σύνταξη του κειμένου.

2 & 3) Αζίζι να σημειωθεί ότι ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός συγκροτήθηκε αρχικά από αξιωματικούς και απλούς φαντάρους που λιποτάκτησαν από τον τακτικό στρατό, αρνούμενοι να στραφούν εναντίον των εξεγερμένων. Σε αυτή την εποχή αναφέρεται ο Αζίζ. Σήμερα, ο FSA αποτελεί μια «ομπρέλα» ένοπλων μαχητών διαφορετικής πολιτικής, θρησκευτικής ή φυλετικής προέλευσης αλλά και συμφερόντων.

4) Συνοπτικά, το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο (SNC) είναι ένα συμβούλιο που σχηματίστηκε στην αρχή της επανάστασης από εκπροσώπους των τοπικών συνελεύσεων, σύρους πολιτικούς που ζουν στο εξωτερικό και διάφορα εθνικά και θρησκευτικά κόμματα. Με τον χρόνο όμως, κατέληξε να είναι ένα εργαλείο που δέχεται επιρροές από διάφορες χώρες (Αμερική, κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Βρετανία, Τουρκία και χώρες του Περσικού Κόλπου).

Πηγές:

1) <https://tahrircn.wordpress.com/2013/08/23/syria-the-life-and-work-of-anarchist-omar-aziz-and-his-impact-on-self-organization-in-the-syrian-revolution/>

2) <https://budourhassan.wordpress.com/2013/02/20/omar-aziz/>

3) <http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?article3025>

4) <http://wire.novaramedia.com/2015/02/radical-lives-omar-aziz/>

5) Το ιστορικό κείμενο του Αζίζ στα αγγλικά: <https://tahrircn.wordpress.com/2013/09/22/syria-translated-a-discussion-paper-on-local-councils-in-syria-by-the-martyr-and-anarchist-comrade-omar-aziz/>

■ Σχετικά με το μεταναστευτικό ζήτημα στην Κω

*Το παρακάτω κείμενο προέκυψε έπειτα από διαμονή στο νησί τον Ιούλιο του '16, δεν περιλαμβάνονται στοιχεία που έγιναν αργότερα

Από τα περσινά γεγονότα των μεγάλων μεταναστευτικών ροών στα νησιά του Αιγαίου, πιθανότατα η τραγικότερη και ρατσιστικότερη συμπεριφορά κατοίκων εμφανίζεται στην Κω - αρκετά ακραία συμπεριφορά υπήρξε και σε άλλα νησιά των Δωδεκανήσων όπως σε Λέρο και Σύμη, αν και οι μεταναστευτικές ροές εκεί ήταν πολύ μικρότερες. Οι Κώες φρόντισαν να εκδηλώσουν τον πιο μικροαστικό και φασιστικό εαυτό τους, με πρώτο και καλύτερο τον δήμαρχο τους, Γιώργο Κυρίτση, και με τους χρυσαυγίτες να τους δείχνουν τον δρόμο. Ας γίνει όμως μια απόπειρα να περιγραφούν πιο αναλυτικά οι αιτίες που γέννησαν τα φαινόμενα...

Καθώς το νησί βρίσκεται σε εξαιρετικά μικρή απόσταση από τα τουρκικά παράλια, πάντα υπήρχε μια μικρή προσέλευση μεταναστευτικών λέμβων. Φυσικά, καμία σύγκριση με τα περσινό πλήθος, που στο απόγειό του έφτασε περίπου τα 7000 άτομα, τα οποία διέμεναν υπαίθρια και υπό άθλιες συνθήκες διάσπαρτα στην Χώρα -τουριστικό κέντρο- της Κω: στο λιμάνι, στο αστυνομικό τμήμα, σε πάρκα και γενικώς όπου υπήρχε ένας υποτυπώδης ίσκιος. Οι ροές μηδενίστηκαν την άνοιξη με την συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, όμως από τις αρχές του καλοκαιριού ξανάρχισαν σε μέγεθος της τάξεως 50 άτομα την ημέρα κατά μέσο όρο*. Υπηρεσίες ασύλου δεν υπάρχουν στην Κω. Χωρίς τα απαραίτητα έγγραφα οι άνθρωποι δεν μπορούν να φύγουν από το νησί και αναμένεται οι διαδικασίες να αρχίσουν να διεκπεραιώνονται μέσω διαδικτύου κάποια στιγμή. Αυτό που γίνεται μέχρι σήμερα είναι όταν ο αριθμός τους κατα-

χικό γενικό αναβρασμό προσπαθούσαν να καλύψουν τις βασικές ανάγκες των μεταναστών, συλλέγοντας και διανέμοντας ρούχα, τρόφιμα κλπ., αργότερα πήραν τη μορφή σωματείου και ο πολιτικός τους λόγος περιορίστηκε στον ανθρωπιστικό/φιλανθρωπικό. Λόγω της ετερόκλητης σύνθεσης του εγχειρήματος, ήταν αναπόφευκτες οι εσωτερικές αντιπαράθεσεις, που ήρθαν στην επιφάνεια κυρίως στο θέμα του hot spot (οι συριζαίοι επιδίωκαν να συνεχιστεί η έμπρακτη υποστήριξη των μεταναστών εντός του hot spot από το σωματείο σε πρώτες ύλες και προσωπικό).

Περιστατικά αξιοσημείωτα της περσινής χρονιάς είναι αυτά που σχετίζονται με τη δημιουργία του hot spot, και όχι μόνο. Καθώς ο δήμαρχος δεν είχε υπόψη του καλύτερο κατάλυμα, οι μετανάστες από τον Αύγουστο του 2015 διέμεναν προσωρινά στο εγκαταλειμμένο ξενοδοχείο-ερείπιο «Καπετάν-Ηλίας». Το hot spot αποφασίστηκε να δημιουργηθεί στο Πυλί, χωριό έξω από το κέντρο, που ικανοποιεί πλήρως τις επιδιώξεις όλων: Να φανεί πως οι μετανάστες δεν υπάρχουν πια στο νησί. Αρχικά προτείνεται ένα κτίριο πάνω στον κεντρικό δρόμο, που κάτοικοι του χωριού και λοιποί ακροδεξιοί κάνουν κατάληψη διαμένοντας εκεί μέχρι να αρθεί η απόφαση, κάτι που επιτυγχάνουν. Εν τέλει, το hot spot φτιάχνεται τον Φλεβάρη του 2016 σε μια έκταση που δεν υπάρχουν εγκαταστάσεις, και δημιουργείται ουσιαστικά από το μηδέν, σε σημείο μη ορατό από τον κεντρικό δρόμο, όπου και πάλι οι «αγανακτισμένοι» συγκεντρώνονται για να το αποτρέψουν, με αποτέλεσμα να χρειαστεί η συνδρομή των ΜΑΤ από την Αθήνα για να διαφυλάξουν την κατασκευή του - παρεμπιπτόντως, κάποιες οικοδομικές εργασίες γίνονται από συνεργεία άλλων νησιών, αφού οι ντόπιοι συνεννοήθηκαν να σαμποτάρουν τη δημιουργία του. Εν όψει των γεγονότων των ημερών, κάτοικοι εντοπίζουν Συριζαίο βουλευτή σε καφετέρια και τον εγκλωβίζουν εκεί επί ώρες, τραγουδώντας τον εθνικό ύμνο. Όσον αφορά τις επιθέσεις εναντίων των μεταναστών, αυτές είναι αρκετά συχνές από αστυνομικούς και από όποιον διερχόμενο είχε τέτοια διάθεση εναντίων τους, περισσότερο όμως «αυθόρμητα και ακτιβιστικά», ενώ από τις πιο οργανωμένες είναι η επίθεση κατοίκων τον Σεπτέμβρη του 2015, έπειτα από πορεία που πραγματοποίησαν για τις άθλιες συνθήκες διαμονής τους και για την επίσπευση των διαδικασιών ταυτοποίησης.

Σήμερα, οι εγκαταστάσεις που διαμένουν μετανάστες είναι τριών ειδών. Η βασικότερη είναι στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Πυλί, που φρουρείται από την αστυνομία και, ενώ μπορούν να βγουν από αυτό, είναι σχεδόν αδύνατο να φτάσουν στη Χώρα, αφού τα λεωφορεία είναι ουσιαστικά ανύπαρκτα. Οι δύο άλλες εγκαταστάσεις βρίσκονται στο κέντρο: μία υπό την Ύπατη Αρμοστεία για τις ευπαθείς ομάδες (αν κάποιος είναι λίγο «ανήσυχος» όμως, επιστρέφει στο Πυλί) και μια υπό την ΜΚΟ «ΠΡΑΞΙΣ» για τα ασυνόδευτα ανήλικα.

Η επιθυμία των κατοίκων για «εξαφάνιση» των μεταναστών σε ένα μεγάλο βαθμό έχει ικανοποιηθεί, αφού πλέον είναι μαντρωμένοι στα διάφορα κέντρα υπό την εποπτεία του κράτους και των ΜΚΟ. Τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στον δεδομένο κοινωνικό σχηματισμό, οδήγησαν τον υποβόσκοντα ρατσισμό της μικροαστικής επαρχίας στην πραγμάτωση του κοινωνικού εκφασισμού. Ίσως η πιο εύστοχη φράση που συμπυκνώνει τα νοήματα να είναι αυτή του δημάρχου: «ούτε νερό στους πρόσφυγες, διώχνουν τον τουρισμό».

Η Κως ήταν ανέκαθεν ένα νησί εύπορο, με αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή και μικρή βιομηχανική δραστηριότητα. Την εποχή των επιδοτήσεων από την Ε.Ε. για την ενίσχυση της τουριστικής «βιομηχανίας» της χώρας, ξεκινάει μια νέα σελίδα για το νησί, καθώς με μικρό αρχικό κεφάλαιο ανοίγουν διάφορων ειδών τουριστικές επιχειρήσεις. Αρκετοί ντόπιοι, πλέον εκτός από την σταθερή τους εργασία, έχουν και κάποιο τουριστικό μαγαζί, καταλύματα κλπ., και στηρίζονται κυρίως στον ξένο τουρισμό - τα τουριστικά πακέτα στο μεγαλύτερο ποσοστό τους κλείνονται τον Οκτώβρη για το επόμενο καλοκαίρι. Μαθημένοι στο εύκολο χρήμα και στα μεγάλα έσοδα που έχουν από αυτόν, θα μπορούσαν να συμπαθούν τους «κατατρεγμένους πρόσφυγες» από την τηλεόραση, γίνονται όμως άκρως επιθετικοί σε ό,τι μπορεί να απειλήσει τις μπίζνες τους.

Σε μια παραμεθόριο περιοχή, όπου κάθε Κυριακή πραγματοποιείται στρατιωτική παρέλαση και έπαρση-υποβολή σημαίας, περιοχή με έντονα συντηρητικά χαρακτηριστικά, βρίσκεται το χωριό Ζηπάρι (έξω από την Χώρα). Δεν είναι παράξενο που οι χρυσαυγίτες άνοιξαν τα γραφεία τους εκεί το 2012, όταν αυτά ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια ανά την Ελλάδα. Από την άλλη, ο δήμαρχος του νησιού από την παράταξη του ΠΑΣΟΚ, όντας μέσα στη λαμογιά και στα διάφορα διαπλεκόμενα και με σημαντική επιρροή σε τοπικά ΜΜΕ, και με τους ανθρώπους του σε θεσμικές θέσεις, δεν είχε το παραμικρό ζήτημα να συνεργαστεί με τους χρυσαυγίτες, συχνά χωρίς να κρατάει ούτε τους τύπους.

λήγει να είναι τεράστιος να μεταφέρονται στη Ρόδο - φυσικά με δικά τους έξοδα ή αλληλέγγυων.

Η εκρηκτική κατάσταση στην καρδιά της τουριστικής σεζόν (έπειτα από το δημοψήφισμα και τα capital control) και με τα δεδομένα χαρακτηριστικά της εν λόγω κοινωνίας, ανέδειξε έναν φασιστικό πόλο αρκετά δραστήριο και με πολύ μεγάλη δυναμική. Αφενός οι χρυσαυγίτες που βρήκαν την στιγμή που περίμεναν, ο δήμαρχος που προσπαθούσε να κάνει όσο πιο δύσκολη μπορούσε τη ζωή των μεταναστών -είτε εμφανώς, είτε υπογείως με τις διασυνδέσεις- και ένα ακροδεξιό πλήθος 150-200 ατόμων (ίσως και παραπάνω κάποιες φορές) έτοιμο να παρενρευθεί σε όποια φασιστική συγκέντρωση χρειαζόταν. Οι υπόλοιποι κάτοικοι είτε συμφωνούσαν κατά το μεγαλύτερό τους ποσοστό, με τους πιο ένθερμους να συμμετέχουν σε φασιστοσυγκεντρώσεις, είτε σιωπούσαν φοβούμενοι να εναντιωθούν στον περίγυρο τους (χαρακτηριστική η περίπτωση κατοίκου, που δίνοντας ρούχα για τους μετανάστες παρακάλεσε να μη γίνει γνωστό).

Από την άλλη πλευρά, σε ένα περιβάλλον που δεν υπήρχε παρελθόν κάποιας μορφής ριζοσπαστικών πρακτικών και κινηματικών δομών συγκροτήθηκε η «Αλληλεγγύη - Κως», που περιλάμβανε άτομα με τον στοιχειώδη ανθρωπισμό μέχρι ένα φάσμα αριστερών αντιλήψεων. Ο αριθμός τους είναι μικρότερος από αυτούς που οργανώνονται από την αντίθετη πλευρά (η χειρότερη εκτίμηση, αν και μάλλον ρεαλιστική είναι η αναλογία 2:1). Στον αρ-

Η ακροδεξιά προβοκάτσια και η εξέγερση των αόρατων στη Λέσβο

Τα γεγονότα του τριήμερου 17-18-19 Σεπτεμβρίου

Στις 17 Σεπτεμβρίου, με αφορμή τη συμπλήρωση τριών χρόνων από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τα ναζιστικά τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής, όπως και σε όλη την Ελλάδα, έτσι και στη Μυτιλήνη υπήρχε κάλεσμα για αντιφασιστική πορεία. Το απόγευμα στην κεντρική πλατεία Σαπφούς πραγματοποιήθηκε προβολή του ντοκιμαντέρ «Χρυσή Αυγή: προσωπική υπόθεση» ενώ αργότερα ακολούθησε πορεία 200 ατόμων υπό την παρουσία ισχυρής αστυνομικής δύναμης.

Την επόμενη ακριβώς ημέρα, 30 σύντροφοι και συντρόφισσες συγκεντρώθηκαν και πάλι στην πλατεία Σαπφούς για να αποτρέψουν ένα πιθανό πογκρόμ εναντίων των προσφύγων που συνήθως κάθονται στα σκαλάκια της πλατείας. Αφορμή το κάλεσμα της πατριωτικής κίνησης Λέσβου για δήθεν υπεράσπιση του αγήματος του στρατού κατά την καθιερωμένη υποστολή της σημαίας. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Κάθε Κυριακή εθιμοτυπικά στην πόλη της Μυτιλήνης ένα άγημα του στρατού φτάνει δίπλα από την πλατεία Σαπφούς, κάνει υποστολή της σημαίας, και αμέσως μετά αποχωρεί. Την Κυριακή 11 του Σεπτεμβρίου, με εντολή του λιμενικού το τελετουργικό αυτό ακυρώθηκε. Σημειώνουμε ότι δεν υπήρχε η οποιαδήποτε πορεία, καθώς η μοναδική πορεία προσφύγων ήταν το Σάββατο 10 του μηνός, πορεία η οποία μπήκε στην πόλη της Μυτιλήνης, κράτησε για λίγη ώρα και μετά διαλύθηκε ειρηνικά.

Αυτή ήταν η αφορμή που χρειάστηκαν οι ντόπιοι φασί-

στες για να στήσουν την προβοκάτσια τους. Η ανύπαρκτη τοπική Χ.Α. μαζί με την πατριωτική κίνηση Λέσβου ξεκίνησαν ένα όργιο αναρτήσεων σε διάφορα ακροδεξιά site, κάνοντας λόγο για ακύρωση του αγήματος από αναρχικούς και μετανάστες και κάνοντας παράλληλα κάλεσμα για υπεράσπιση του αγήματος την επόμενη Κυριακή.

Η πατριωτική κίνηση Λέσβου προέκυψε από την αποτυχία της τοπικής Χ.Α. το 2013, η οποία προσέκρουσε στο αντιφασιστικό κίνημα του νησιού, και είναι παράλληλα η χειροπιαστή συνεργασία των όποιων ντόπιων φασιστών της Χ.Α. με τους φασίστες της τοπικής ΝΟΔΕ και της τοπικής Ν.Δ.

Αποτέλεσμα ήταν την Κυριακή στις 18 Σεπτεμβρίου να υπάρχει απέναντι από τους 30 συντρόφους και συντρόφισσες, ένα συνονθύλευμα από φασίστες, δεξιούς, παρασι-

κούς και ανθρώπους οι οποίοι μαζεύτηκαν να δουν τι συμβαίνει, με τους φασίστες να προκαλούν, πάντα πίσω από τις ασπίδες των ματ.

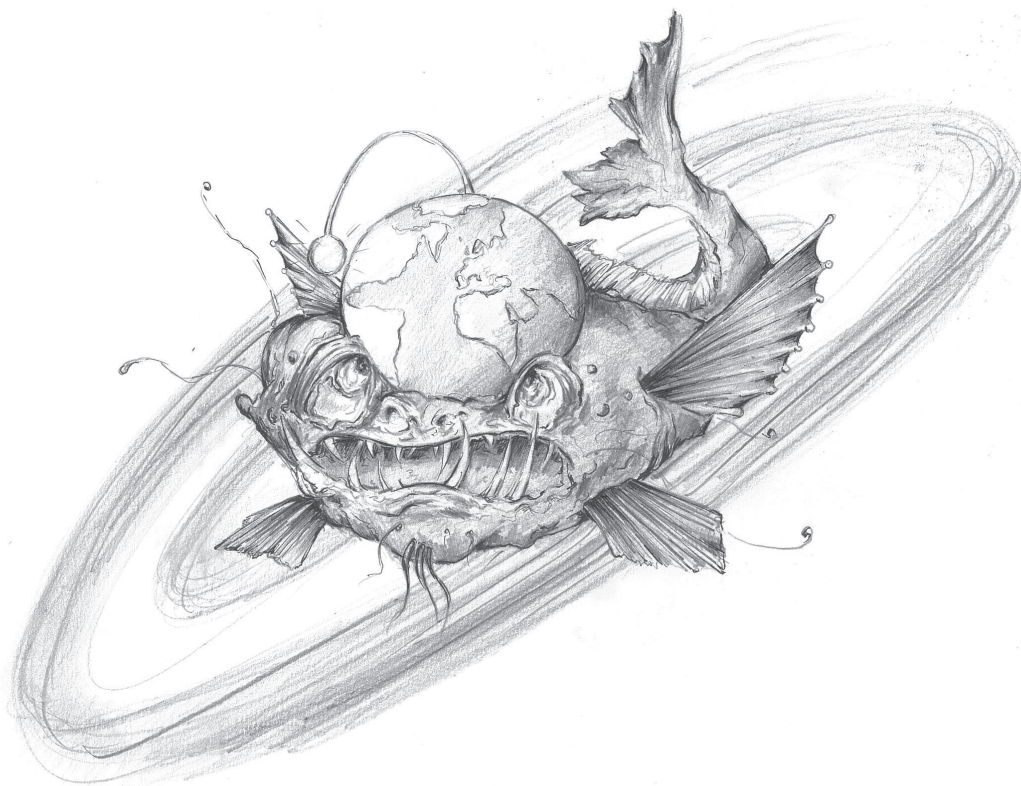
Την επόμενη μέρα το πρωί έγινε πορεία των κατοίκων της Μόριας, του χωριού δηλαδή που βρίσκεται δίπλα από το κέντρο κράτησης, η οποία κατέληξε στο δημαρχείο της προκυμαίας. Εκεί, οι φασίστες που ήταν στην πορεία, μόλις αντιλήφθηκαν την παρουσία 5 αλληλέγγυων λίγο παραπέρα, τους επιτέθηκαν τραυματίζοντας τη μία σοβαρά στο πόδι.

Και εκεί που όλοι ασχολιόντουσαν με το τι τελικά συνέβη με το άγημα, μία άλλη πραγματικότητα ήρθε να σκεπάσει ό,τι είχε συμβεί μέχρι και τη Δευτέρα το πρωί.

Πρόκειται για το αποτέλεσμα μίας μακροχρόνιας διαδικασίας εξαθλίωσης των προσφύγων που ζούσαν μέσα στο κέντρο κράτησης. Συνολικά στο κέντρο της Μόριας και στο πρόχειρο κέντρο του Καρά τεπέ ο αριθμός των προσφύγων είχε φτάσει τους 6000. Με τις συνθήκες διαβίωσης να χειροτερεύουν μήνες τώρα, και με ανθρώπους να είναι στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο για τουλάχιστον 6 μήνες συνεχόμενους, χωρίς να ξέρουν τι θα απογίνουν, χωρίς να προχωράνε οι αιτήσεις ασύλου τους, και έχοντας παράλληλα ως μόνη απάντηση στα αιτήματά τους ξύλο και χημικά, φτάσαμε στο βράδυ της Δευτέρας, που το κέντρο κράτησης της Μόριας θα παραδοθεί στις φλόγες ολοσχερώς.

Ανταπόκριση για την Απατρис από:

Stekov

Σκίτσο: Eretmo

Ο μπαχαμούτ δεν είναι ψάρι

Υπάρχει ένα μυθικό τέρας στην ισλαμική μυθολογία που λέγεται μπαχαμούτ. Ένα τεράστιο ψάρι που πλέει στο σκοτεινό σύμπαν και με το κεφάλι του κρατάει τη γη για να μην πέσει στην άβυσσο.

Στο Αιγαίο, όπως και σε όλες τις θάλασσες του κόσμου, δεν υπάρχουν μυθικά τέρατα για να κρατάνε τους ανθρώπους να μη χαθούν στον βυθό.

Υπάρχουν όμως πολλοί μύθοι (εθνικοί, θρησκευτικοί, πολιτικοί, οικονομικοί, ατομικοί), που ρουφάνε τους ανθρώπους από την επιφάνεια, με την πίεση τους σπάνε σε άπειρα κομμάτια, τους διαλύουν και τελικά τους μετατρέπουν σε μια λασπώδη ύπαρξη.

Στο χέρι μας είναι να μην αφήσουμε άλλον άνθρωπο να βυθιστεί στον πάτο της θάλασσας ή στον βούρκο των μύθων. Να γίνουμε τα «τέρατα» που χρειάζεται αυτός ο κόσμος για να συνεχίσει να υπάρχει. Με μια βίαιη κουτουλιά να σπρώξουμε κράτος και κεφάλαιο στη θέση που τους αξίζει. Στην ανυπαρξία.

Δικαίωμα στην εκπαίδευση και άλλα παραμύθια για μεγάλους

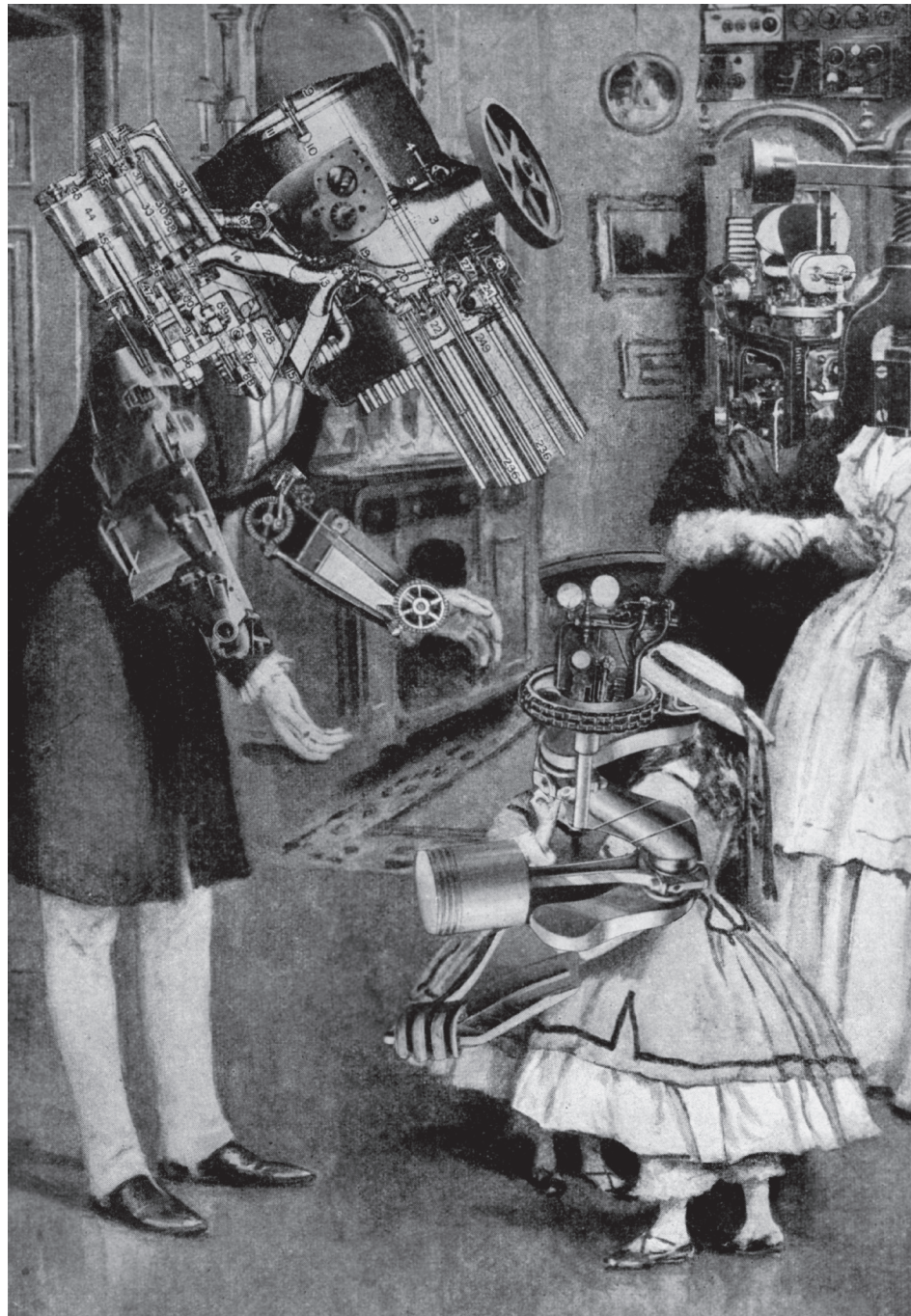
Με θριαμβευτικούς λόγους περηφάνιας για την απίστευτα καλά προετοιμασμένη κυβέρνηση σχετικά με την εκπαίδευση, υποδεχτήκαμε φέτος γονείς, εκπαιδευτικοί και παιδιά(;) την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Σταθεροποίηση δαπανών, νέες μεταρρυθμίσεις, αλλαγές πρωτοποριακές, βιβλία στην ώρα τους, εκπαιδευτικοί στη θέση τους, προσφυγόπουλα ενταγμένα στις υπάρχουσες υποδομές και άγιος ο θεός. Ε, και επειδή το πολύ το κύριο ελέησον το βαριέται κι ο εργατοπαμπάς, ας γίνει και καμιά απεργία, στην οποία θα συμμετάσχει στην καλύτερη ένα 25%, έτσι για να ριξουμε λίγη στάχτη στα μάτια. Όχι βέβαια ότι χάρφει κανείς το παραμύθι της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης για όλους, όχι ότι όσοι εμπλέκονται άμεσα με την εργασία στον τομέα αυτόν πλέον σε πελάγη ευτυχίας, που η κοινωνία που τόσο νοιάζεται για το μέλλον των παιδιών της θα ξεχάσει τους όποιους αγώνες δίνονται για διεκδικήσεις, προσλήψεις, δομές, και θα ξεκουνηθεί μόνο για ν' ανεμίσει το σημαϊκό στην παρέλαση... αλλά να, πώς να αποφύγει κανείς την ειρωνεία μέσα σε όλο αυτό το κλίμα εκπαιδευτικού παροξυσμού*;

Δάσκαλοι και νηπιαγωγοί α' και β' φάσης, οργανικά και λειτουργικά κενά, πιθανά και πραγματικά, διορισμοί και μεταθέσεις, μόνιμοι και αναπληρωτές, δεσμεύσεις και υποσχέσεις, συντελεστές και μέσοι όροι, αρχαία ελληνικά ή γερμανικά, θρησκευτικά ή όχι, εξάωρο ή επτάωρο... Εντωμεταξύ, όλοι έχουν ή την αποψάρα τους ή τη δική τους θεώρηση ή έστω, είναι υπέρμαχοι κάποιας παιδαγωγικής θεωρίας για το τι είναι πιο δίκαιο και σωστό, για το τι και πώς θα πρέπει να είναι τα σχολεία. Όλοι κόπτονται για το καλό της νέας γενιάς και όλοι βιάζονται να κρίνουν και να κατακρίνουν. Θεσμοί, φορείς, οργανώσεις, κληρικοί, διανοούμενοι, γονείς, δάσκαλοι, μέσα κοινωνικής δικτύωσης και κάθε λογής γραμματέων και φαρισαίων. Όλοι εκτός από τα ίδια τα παιδιά φυσικά, γιατί αν ρωτήσεις οποιοδήποτε παιδί στο δρόμο, το πιο πιθανό είναι να σου πει ότι δε θέλει να πάει στο σχολείο. Αυτό βέβαια είναι άλλο θέμα, σωστά;

Όποιος όμως βιάζεται να βγάλει συμπεράσματα σίγουρα θα σκοντάψει, και οι παγίδες εδώ είναι πολλές. Γιατί καλές οι θεωρίες και τα λόγια, αλλά στη βράση κολλάει το σίδερο. Γιατί δεν μιλάμε απλά για απόψεις ή θεωρίες και δεν προκύπτουν ξαφνικά κάθε Σεπτέμβρη τα ίδια προβλήματα. Υπάρχει πάντα ένα συγκεκριμένο πολιτικό, κοινωνικό, ταξικό και πολιτισμικό πλαίσιο μέσα στο οποίο, κατά την ιστορία την παλιότερη αλλά και τη χτεσινή, βράζει το όλο ζήτημα.

Ξεκινάμε. Κατά τον 18ο και 19ο αιώνα λοιπόν στη δυτική κοινωνία, η μετάβαση από τα καθεστώτα απόλυτης μοναρχίας στη δημιουργία εθνών-κρατών και η βιομηχανική επανάσταση, θέτουν όρους που καθιστούν έντονη την δραστηριοποίηση της εκάστοτε εξουσίας στη συγκρότηση εκπαιδευτικών συστημάτων. Ο ανερχόμενος καπιταλισμός χρειάζεται παραγωγικούς εργάτες και εθνικόφρονες πολίτες, γι' αυτό και ο έλεγχος, η εποπτεία, τα πλαίσια λειτουργίας και τα γνωστικά περιεχόμενα ορίζονται αποκλειστικά από το κράτος. Στις περισσότερες περιπτώσεις σε άρρητη

πολιτών που επιτρέπει τη συμμετοχή ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων στους εκπαιδευτικούς θεσμούς με σκοπό την εξάλειψη του αναλφαβητισμού, τη χειραφέτηση και τον εκδημοκρατισμό της κοινωνίας. Το κράτος έτσι ενεργοποιεί ακόμα περισσότερο την εξουσία του, καθιστώντας το δικαίωμα αυτό καθήκον των πολιτών, ενώ θεσπίζει κυρώσεις σε περίπτωση μη επιτέλεσής του. Δηλαδή πιο απλά, αν θελήσει κάποιος να αμφισβητήσει τα κυρίαρχα συστήματα διδασκαλίας και προσπαθήσει να αλλάξει κάτι, τιμωρείται. Και εδώ κάτι μας θυμίζει, αλλά τι; Τέλοσπαντων.

σχέση με την εκκλησία. Μέχρι εδώ κάτι μας θυμίζει.

Συνεχίζοντας, η θέσπιση της υποχρεωτικής δημόσιας δωρεάν παιδείας, την οποία η αστική τάξη θεωρεί κατάκτησή της, παρουσιάζεται ως δυνητικό δικαίωμα των

Παράλληλα πολλές ριζοσπαστικές ιδέες γεννιούνται, εμπνευσμένες από τα κηρύγματα του διαφωτισμού, οι οποίες εκφράζονται τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο κυρίως μέσω του αναρχισμού, του μαρξισμού και της λεγόμενης φροϋδι-

κής αριστεράς. Δημιουργείται έτσι μια παράδοση που εξελίχθηκε σε αυτό που ονομάζουμε γενικότερα σήμερα «ελευθεριακή εκπαίδευση». Οι αρχές της βασίζονται στην αμοιβαία βοήθεια και αλληλεγγύη, την κοινωνικοποίηση μέσω συλλογικών, αντιαυταρχικών και αντιεραρχικών διαδικασιών. Σα στόχο θέτει την προώθηση της προσωπικής αυτονομίας και της κριτικής σκέψης και υποστηρίζει την ελευθερία επιλογής μορφωτικών πεδίων, την αυτοδιεύθυνση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, την αυτοδιχείριση της διδακτέας ύλης, την ανακάλυψη της νέας γνώσης και την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης.

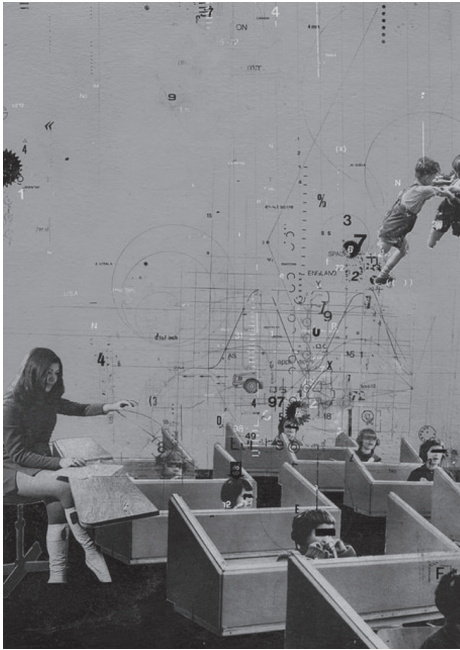
Α, εδώ είμαστε! Στη σύγχρονη Ελλάδα της αριστεράς. Από τα παραπάνω φαίνεται να εμπνεύστηκε ή να αντέγραψε και ο υπουργός τον υπέροχο λόγο που έβγαλε, όπου χαρακτηριστικά ανέφερε: «Όραμα, ένα σχολείο όπου θα πνέει άνεμος δημοκρατίας και δημιουργίας, που θα τονώνει την πρωτοβουλία και το μεράκι των εκπαιδευτικών, ένα σχολείο που δε θα είναι εξεταστικό κέντρο, δε θα υπηρετεί τον άκραιο ανταγωνισμό αλλά θα είναι ένα σχολείο ποιότητας και ισότητας, συμμετοχής και συνεργασίας, ένα σχολείο που θα οικοδομεί στερεή και βαθιά γνώση, εξάπτοντας την περιέργεια και τη φαντασία των παιδιών και καλλιεργώντας την κριτική τους σκέψη».

Μάλλον για κάποιο άλλο μέρος θα μιλάει και δεν είναι σίγουρο αν εδώ γελάμε ή κλαίμε. Μετά όμως από το μεγάλο ιστορικό άλμα μας πάνω από αναρίθμητους αγώνες, εκτελέσεις αντιφρονούντων, παιδομαζώματα, εξελληνισμούς, πατρίδες-θρησκείες-οικογένειες, βασιλιάδες και χούντες, ποδιές, αρρένων και θηλέων, τεντιμπούδες, ρόδας-τσάντας και κοπάνας, προσευχές, παρελάσεις, ξύλο και τιμωρίες, αποβολές, αυτοκτονίες και καταθλίψεις λόγω πανελλαδικών, διώξεις και απομακρύνσεις αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών, απαγορεύσεις συνδικαλιστικών και πολιτικών μηνυμάτων, καταπατήσεις ασύλου, καταλήψεις, απεργίες, χημείο και πολυτεχνείο, ένα είναι το μόνο σίγουρο.

Ότι τα κράτη και οι εκάστοτε κυβερνήσεις, όσες μεταρρυθμίσεις και μετατροπές κι αν κάνουν, δεν έχουν καμία διάθεση ή πρόθεση να αλλάξουν ριζικά το εκπαιδευτικό σύστημα. Γιατί το χρειάζονται σαν μέσο διαμόρφωσης των ηθικών, κοινωνικών και πολιτικών πεποιθήσεων του πληθυσμού προς όφελός τους. Γιατί είναι δουλειά τους, για την οποία πληρώνονται αδρά χάρη στις δικές μας ψήφους, να κόβουν και να ράβουν εγκύκλιους και κονδύλια. Γιατί έχει ριζωθεί βαθιά στα μυαλά της κοινωνίας ότι το κράτος είναι το μόνο που αποφασίζει τελικά τι μέλλει γενέσθαι. Γιατί η ανάθεση των διαφόρων πτυχών των ζωών μας έχει γίνει συνήθεια. Και η μόνη διαφορά της συνήθειας με τον τάφο είναι οι διαστάσεις τους.

Άπαπα μακάβρια πράγματα. Απλώς έτσι είναι η κατάσταση και δεν αλλάζει, γι' αυτό το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να δουλεύουμε περισσότερο για να πληρώ-

► σου με ένα καλύτερο φροντιστήριο και να γλύφουμε συχνότερα το δάσκαλο. Πρώτα ο θεός και μετά η Παπαστράτος θα φροντίσουν για την επαγγελματική κατάρτιση του άνεργου μεν, πτυχιούχου δε παιδιού μου. Και έξω απ' τον χορό πολλά μπορεί να πει ο κάθε άσχετος ρομαντικός. «Ξέρετε τι αγώνα ρίχνουμε και εμείς οι έρμοι οι γονείς καθημερινά να διαβάσουμε τα παιδιά μας για να γίνουν άνθρωποι σαν εμάς»; Τόσο αγώνα που δεν προλαβαίνουμε να τα αφήσουμε να παίξουν στην πλατεία, αλλά να χαζέψουν ατελείωτες ώρες στην τηλεόραση και τον υπολογιστή. Όλα κι όλα. Η αλήθεια να λέγεται. Πράγματι υπάρχουν γονείς που αγωνίζονται για το δικαίωμα των παιδιών στη μόρφωση αλλά και για ένα αλλιώςτικο σχολείο.

Όπως οι γονείς στο Ωραιόκαστρο για παράδειγμα, που δεν ήθελαν να κολλήσουν τα παιδιά τους καμιά αρρώστια από τα προσφυγιάκια και απείλησαν με κατάληψη του σχολείου αν τολμήσουν να πατήσουν το πόδι τους εκεί. Δεν εναντιώθηκαν δηλαδή αυτοί στις υποκριτικές κατά τα άλλα υποσχέσεις της κυβέρνησης, για ένταξη των προσφύγων στις υπάρχουσες δομές μετά τις κανονικές ώρες μαθημάτων; Ή όπως οι γονείς που αγωνίστηκαν μέσω πληκτρολογίου για να καταδικάσουν τη φασιστική συμπεριφορά του συλλόγου στο δημοτικό του Ωραιόκαστρου. Δεν αντιστάθηκαν αυτοί οι γονείς στον κοινωνικό αποκλεισμό και τον ρατσισμό;

Τώρα για τα παιδιά που μένουν ακόμα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή για τα ασυνόδευτα ανήλικα που περνάνε τα βράδια τους στα κρατητήρια ποιος θα αγωνιστεί; Ε, τίποτα αλληλέγγυοι. Για τα παιδιά που γεννήθηκαν κωφά, με αυτισμό ή με κινητικές αναπηρίες; Ε, κάνας αδιόριστος της ειδικής αγωγής. Για τα παιδιά των Ρομά; Άντε μωρέ τώρα με τους βρωμόγυφτους, αφού δεν τα στέλνουν στο σχολείο και τα βάζουν να κλέβουν...

Το σχολείο δεν είναι για όλους. Ακόμα και ότ(αν) γίνεται για όλους, είναι για να ρουφάει, να αφομοιώνει και να αναπαράγει πάνω στους μαυροπίνακες και τα θρανία τις ταξικές ανισότητες, τα στερεότυπα, τον σεξισμό, τον ωχαδερφισμό και τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Είδατε εσείς καμιά άλλη κοινωνία; Στα όνειρά σας ίσως;

Όσο για τον χορό που λέγαμε παραπάνω, η σχολική πραγματικότητα αποτελεί

μια πραγματικά πολύ δύσκολη υπόθεση και αυτό το ξέρουν καλά μόνο όσοι είναι κομμάτι της. Ελάχιστες είναι όμως οι εξαιρέσεις που επιλέγουν να χορέψουν σε ένα ταψί γεμάτο αντιφάσεις και εμπόδια, χωρίς να λιμπίζονται την πίτα. Εξαιρέσεις, στις οποίες αξίζει να αφιερωθεί ένα άλλο ολόκληρο κεφάλαιο. Όσο για τα παιδιά, πρωτάκια, έφηβα ή πιο ενήλικα μεγάλα, ας μάθουν και λίγα ψιλά γράμματα να ξεστραβωθούν, να διαβάσουν και καμιά υποσημείωση, μπας και θυμηθούν να κατεβάσει η γκλάβα τους καμιά καλύτερη ιδέα που να μην έχει τόσα λόγια σαν αυτά εδώ, αλλά πιο πολλές και ουσιαστικές δράσεις και αντιδράσεις.

✎ ManoRoco

*1: Παροξυσμός: ουσιαστικό αρσενικό/ετυμολογία: [αρχ. παροξυσμός < παροξύω]

-κάθε αιφνίδιο, βίαιο ξέσπασμα
-σύντομη, απότομη και εντονότατη εκδήλωση των συμπτωμάτων ασθένειας
-(μεταφορικά) η μανία

*2. Εκπαιδευτικός παροξυσμός/ στίχοι < μουσική από ANTI...

«ΩΩΩ!! μωρό μου, θα μεγαλώσεις και θα πας στο σχολείο μου στο σχολείο που το 'φτιαξα για σένα αφιερωμένο στα μυαλά τα τακτοποιημένα πριν πας θα 'θελα να ξέρεις είν' ο θεσμός που δεν ξεφεύγεις είναι ένας εργοδότης μ' αχαλίνωτο μυαλό προϊόν που μετατρέπει το δικό σου εαυτό...

Δεν θέλω να σε τρομάξω αλλά πες μου πώς θα μπορέσω να διαφημίσω και να νταντέψω αυτή την κοινωνία τη μέσα κι έξω Μάθηση για λογαριασμό των άλλων γνώσεις, ρουτίνα για μυαλό μεγάλων προγράμματα προκάτ κι αυτιστικά πανάκεια για άτομα γραφειοκρατικά σπατάλη κι ανταγωνισμός των νέων όλα για την όαση των ψευδαισθήσεων εξαναγκασμός, περιορισμός και νεύρωση ο κύριος δρόμος για την αλλοτρίωση κηδεμονία, χειραγώγηση στο παρασκήνιο χαμόγελα και πλαδαρή θεωρία στο προσκήνιο

Σ' ένα κόσμο που πιστεύει στο σχολείο σ' ένα κόσμο που θέλει να 'ναι ακροατήριο σ' ένα κόσμο που πιστεύει στο σχολείο σ' ένα κόσμο που θέλει να 'ναι ακροατήριο Πιστεύει κανείς σ' αυτή τη μηχανογραφία εκεί που τ' αυτιά σου δέχονται την ήπια βία σε μια μανία γεμάτη εξετάσεις και βαθμολογία πιστεύει κανείς σ' αυτή την αυταπάτη; Άβουλα δασκαλάκια, πότε θα γίνει το πάρτυ; Πιστεύει κανείς σ' αυτό τον πειθαναγκασμό; μαθαίνεις ποτέ με σχεδιασμό; Θα καθοδηγηθείς και θα ταπεινωθείς νιώθεις τη θολούρα της παιδοβιομηχανίας θα αναγνωριστείς και θα προσαρμοστείς πιάνεις τη λιπαρή πατούσα της κυριαρχίας Άμεση εμπειρία,, επιθυμία, επαφή χωρίς σχολεία, βόλτα στους δρόμους και ζωή άρνηση των ρόλων που ήδη έχουν ετοιμαστεί αυτή η κοινωνία να γίνει τώρα προσιτή»

Προς τους δασκάλους

Τι να πω, επίσης, στον δάσκαλο, όχι στον άνθρωπο εκείνο που θεωρεί το επάγγελμά του βαρετό, αλλά σε αυτόν ο οποίος, όταν περιβάλλεται από μια χαρούμενη παρέα νέων, αισθάνεται αγαλλίαση από τα εύθυμα πρόσωπα και το χαριτωμένο τους χαμόγελο. Σ' εκείνον που προσπαθεί να φυτέψει στο μικρό τους κεφάλι τις ιδέες εκείνες του ανθρωπισμού που και ο ίδιος αγάπησε όταν ήταν νέος.

Συχνά σε βλέπω λυπημένο και ξέρω τι είναι εκείνο που σε κάνει να κατσουφιάζεις. Σήμερα ο πιο αγαπημένος σου μαθητής που, αλήθεια, δεν είναι και πολύ καλός στα Λατινικά, αλλά που, παρ' όλα αυτά διαθέτει μια θαυμάσια καρδιά, διηγούνταν με ενθουσιασμό την ιστορία του Γουλιέλμου Τέλλου. Τα μάτια του βούρκωσαν, φαινόταν σαν να ήθελε να μαχαιρώσει όλους τους τυράννους που υπήρξαν ποτέ. Απέδωσε με τέτοιο πάθος τους φλογερούς στίχους του Σίλερ:

«Μπροστά στο σκλάβο όταν σπάζει τα δεσμά του, και όχι μπροστά στον ελεύθερο να τρέμεις»

Αλλά όταν γύρισε σπίτι του, οι γονείς του και ο θείος του τον κατσάδιασαν άγρια για την έλλειψη σεβασμού που επέδειξε απέναντι στον υπουργό ή τον τοπικό χωροφύλα-

κα. Τον έψελναν επί ώρες, μιλώντας του για «σύννεση, σεβασμό απέναντι στην εξουσία, υποταγή στους καλύτερους του», ώσπου άφησε παράμερα τον Σίλερ για να μελετήσει την τέχνη με την οποία θα προοδεύσει ο κόσμος.

Κι έπειτα, χθες ακόμα, έμαθες ότι οι καλύτεροι μαθητές σου έχουν πάρει τον κακό δρόμο. Ο ένας δεν κάνει τίποτε άλλο από το ονειρεύεται τα γαλόνια του αξιωματικού, ο άλλος μαζί με το αφεντικό του κλέβει τον τιποτένιο μισθό των εργατών, και εσύ, που έτρεφες τόσες ελπίδες γι' αυτούς τους νέους, συλλογιέσαι τώρα τη θλιβερή αντίφαση που υπάρχει ανάμεσα στη ζωή σου και στο ιδανικό σου.

Ακόμα συλλογίζεσαι αυτή την αντίφαση, αλλά προμαρτυρεύς ότι το πολύ σε δύο χρόνια, αφού θα έχεις υποστεί τη μια απογοήτευση μετά την άλλη, θα βάλεις τους αγαπημένους σου συγγραφείς στο ράφι και θα καταλήξεις να πεις ότι ο Τέλλος ήταν αληθινά ένας πολύ τίμιος άνθρωπος, αλλά πέρα από αυτό τίποτε άλλο: ότι η ποίηση αποτελεί μια πρώτης τάξεως απασχόληση για τις ώρες της ανάπαυσης, ιδιαίτερα όταν ένας άνθρωπος διδάσκει τη μέθοδο των τριών όλη την ημέρα, αλλά παρ' όλα αυτά, οι ποιητές αεροβατούν πάντα και οι στίχοι τους δεν έχουν καμιά σχέση με τη σημερινή ζωή ούτε με την επόμενη επίσκεψη του

σχολικού επιθεωρητή.

Ή, από την άλλη μεριά, τα όνειρα της νιότης σου θα γίνουν οι ακλόνητες πεποιθήσεις της ώριμης ηλικίας σου. Θα θέλεις να υπάρχει μια πλατιά, ανθρώπινη εκπαίδευση για όλους, μέσα στο σχολείο και έξω από αυτό, και βλέποντας ότι αυτό είναι αδύνατο μέσα στις συνθήκες που επικρατούν, θα χτυπήσεις τα ίδια ακριβώς τα θεμέλια της αστικής κοινωνίας.

Τότε, διωγμένος καθώς θα είσαι από το Υπουργείο Παιδείας, θα εγκαταλείψεις το σχολείο σου και, προσχωρώντας στο στρατόπεδό μας, θα γίνεις ένας από μας. Θα πεις σε ανθρώπους, που είναι μεγαλύτεροι από σένα αλλά που έχουν πετύχει λιγότερα στη ζωή τους, πόσο δελεαστική είναι η γνώση, πώς όφειλε να είναι η ανθρωπότητα, αλλά και τι θα μπορούσαμε να είμαστε. Θα έρθεις και θα εργαστείς με τους επαναστάτες για τον ολοκληρωτικό μετασχηματισμό του επικρατούντος συστήματος. Θα αγωνιστείς δίπλα μας, για να πετύχουμε την αληθινή ισότητα, αδελφότητα και την ατελείωτη ελευθερία για όλο τον κόσμο.

✎ Pyotr Kropotkin (1842-1921)

REBORN BABIES: Η αποθέωση της εμπειρίας

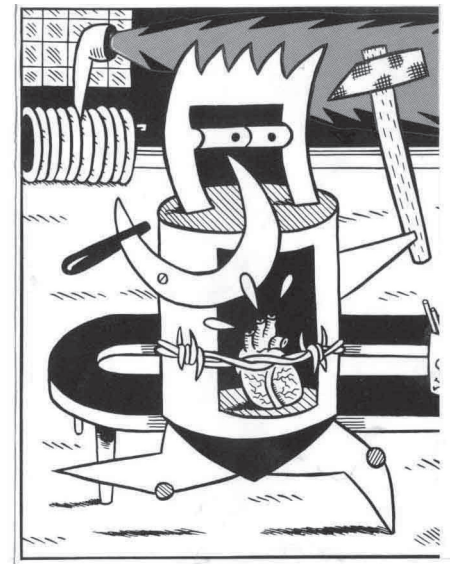
«Δεν μπορείς να δημιουργήσεις εμπειρία, πρέπει να την υποστείς...»

~Albert Camus

Τελικά τίποτα δεν είναι απίθανο στον σημερινό κόσμο. Η επιστήμη υπηρετεί τον άνθρωπο ως την πιο αδήριτη ανάγκη του, και η τεχνολογία τού υπόσχεται να τον ικανοποιεί απόλυτα ως την πιο μύχια επιθυμία του. Σήμερα αρκεί να θελήσεις ή να αισθανθείς την έλλειψη για να επιστρατευτούν όλες οι δυνάμεις της Αγοράς που θα πραγματώσουν το «θέλω» και θα ξορκίσουν το «δεν έχω». Κι έτσι, η ευτυχία γίνεται διαρκής και η απουσία της ένα μόνιμο άγχος, κι όλα αυτά συνιστούν το πιο κομβικό όραμα της νεωτερικότητας, όπως το πήρε και το ξεχείλωσε η μεταμοντέρνα εκδοχή της.

σπίτι και αντικείμενο-φετίχ για τους συλλέκτες. Δεν άργησε να έρθει η στιγμή που η Αγορά, σαν άλλος Θεός των πρωτόπλαστων, θα αποφάσιζε να εμφυσήσει ζωή στο ομοίωμα από βινύλιο ή σιλικόνη που κατασκεύασε και να το παραδώσει απόλυτα ελεύθερο από όρια και περιορισμούς στη σύγχρονη Εδέμ της φαντασμαγορίας και της απόλαυσης. Πλέον τα «αναγεννημένα μωρά» αναβαθμίστηκαν, πήραν τη θέση τους στον κόσμο μαζί με τα κατοικίδια ζώα, εξισώθηκαν με τον άνθρωπο και εκπαιδεύονται στο να αλληλεπιδρούν. Αυτά τα πάλαι ποτέ «βιομηχανικά» μωρά, θέλησαν να αποτινάξουν την κατάρα της τεχνικότητας που τα βαραίνει, αποκτώντας φυσικά χαρακτηριστικά (αληθινά νύχια, μαλλιά και σάλια). Κι επιπλέον μυρίζουν σαν μωρά, γελάνε και κλαίνε σαν μωρά, μορφάζουν

μέρει πειστική, διότι πατάει στην πραγματικότητα κι αντανακλά υπαρκτές ανάγκες: ζευγάρια που δεν μπορούν να τεκνοποιήσουν, δυσκίνητες και χρονοβόρες διαδικασίες υιοθεσίας, γονείς που μαραζώνουν από την ενηλικίωση ή το θάνατο των παιδιών τους. Όμως τα «αναγεννημένα μωρά» δε γίνεται να απαντήσουν σε τέτοιες διαχρονικές συναισθηματικές καταστάσεις γιατί τα ίδια συνιστούν «μη απάντηση», πρόκειται για προσομοιώσεις και δεν μπορούν παρά να αναφέρονται σε μη πραγματικά διλήμματα. Όμως, η εποχή αποθεώνει σε τέτοιο βαθμό την εμπειρία, που τα όρια πραγματικού – εικονικού θολώνουν και η διάκριση αποβαίνει δύσκολη, αν όχι περιττή. Δεν υπάρχει πια λόγος τα συναισθήματα, οι καταστάσεις ή οι σχέσεις να βιώνονται σε αληθινό τόπο και χρόνο, αφού τα

στη μπάλα.

Σήμερα στον άνθρωπο δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί τίποτα. Σ' αυτόν τον εγωιστή μέχρι το μεδούλι άνθρωπο που πιστεύει ότι δεν υπάρχει ανάγκη που δεν ικανοποιείται, ούτε επιθυμία που δεν εκπληρώνεται, ούτε άνεση που δεν δικαιούται να απολαύσει, που δεν συμβιβάζεται με τίποτα λιγότερο από το απεριόριστο και που ανήγε την προσωπική του εμπειρία σε επίκεντρο του κόσμου. Δυστυχώς, τα «αναγεννημένα μωρά» δεν πρόκειται να μεγαλώσουν ποτέ για τον απλό λόγο ότι δεν είναι αληθινά. Το μόνο κακό που μπορεί να τους συμβεί με την πάροδο του χρόνου είναι να φθαρεί η σιλικόνη του δέρματός τους, να ξεκολλήσουν τα νύχια τους ή να κρασάρει ο μηχανισμός της ομιλίας τους, με άλλα λόγια, τους επιφυλάσσεται η μοίρα των αντικειμένων. Όμως και σε αυτή την περίπτωση η Αγορά θα ανασκουμπωθεί για να δώσει τη λύση: θα επισπεύσει την επισκευή, θα προβλέψει την αντικατάστασή τους και θα τελειοποιήσει τα υλικά κατασκευής τους, ώστε να αυξήσει την αντοχή στον χρόνο και να προλάβει τη φθορά. Αν τα «αναγεννημένα μωρά» είναι ο προάγγελος των πραγματικών βιομηχανικών μωρών που θα κατασκευαστούν οσονούπω μέσω της γενετικής μηχανικής και της νανοτεχνολογίας, ίσως υπάρξει κάποια στιγμή στο μέλλον που αυτό το παιχνίδι με τις κούκλες θα φαντάζει αθώο μπροστά στον εφιάλτη των ζωντανών μωρών του εργαστηρίου...

Όμως, η εποχή αποθεώνει σε τέτοιο βαθμό την εμπειρία, που τα όρια πραγματικού – εικονικού θολώνουν και η διάκριση αποβαίνει δύσκολη, αν όχι περιττή. Δεν υπάρχει πια λόγος τα συναισθήματα, οι καταστάσεις ή οι σχέσεις να βιώνονται σε αληθινό τόπο και χρόνο, αφού τα μέσα που θα εξασφαλίσουν την εμπειρία όλων αυτών είναι πολλά κι εύχρηστα, προσιτά στον καθένα και εξόχως αποτελεσματικά.

Όταν λανσαρίστηκαν για πρώτη φορά τα «αναγεννημένα μωρά» (reborn babies), ήρθαν για να παίξουν τον ρόλο μιας συμβατικής κούκλας: είτε υποκαθιστούσαν αληθινά μωρά στον κινηματογράφο ώστε να μην τα υποβάλλουν σε συνθήκες ταλαιπωρίας, είτε λειτουργούσαν σαν παιχνίδι για τα παιδιά, διακοσμητικό στοιχείο για το

σαν μωρά, ενώ με την προσάρτηση ενός ειδικού μηχανισμού στο εσωτερικό τους, που προσομοιώνει στη λειτουργία της καρδιάς, έχουν και παλμούς σαν μωρά. Και προς αποστόμωση κάθε κακόβουλου τρίτου που θα αμφισβητούσε την αυθεντικότητά τους, πολλές φορές συνοδεύονται κι από ένα πιστοποιητικό γέννησης ή υιοθεσίας με πλήρη στοιχεία. Γύρω από τα «αναγεννημένα μωρά» άνοιξε κι επεκτείνεται με ταχείς ρυθμούς μια νέα Αγορά, καθώς διατίθενται για αυτά, όλα τα αντικείμενα που υποτίθεται ότι συνδράμουν την ανατροφή των αληθινών μωρών: πιπίλες, μπιμπερό, πάνες, ρουχαλάκια.

Αυτά είναι τα μωρά του μέλλοντος, για την ακρίβεια τα «έξυπνα» μωρά του παρόντος, που υπόσχονται να καλύψουν τη μοναξιά, τα απωθημένα μητρικά ένστικτα και τις ματαιωμένες προσδοκίες που δεν βρήκαν πεδίο εκτόνωσης. Όπως συμβαίνει συνήθως, η δικαιολόγηση για το στήσιμο αυτής της τεράστιας βιομηχανίας είναι εν

μέσα που θα εξασφαλίσουν την εμπειρία όλων αυτών είναι πολλά κι εύχρηστα, προσιτά στον καθένα και εξόχως αποτελεσματικά. Σ' αυτό το κυνήγι της εμπειρίας δεν αφήσαμε τίποτα που να μη διαμεσολαβηθεί από την τεχνική: επικοινωνούμε στα chats, ερωτεύομαστε στο facebook, φοβόμαστε στα extreme sports, χαιρόμαστε στα malls, κουραζόμαστε σκυμμένοι στον υπολογιστή του γραφείου και τελικά μεγαλώνουμε μωρά χωρίς ζωή, ξεγελώντας οι ίδιοι τον εαυτό μας ότι τα πράγματα μπορούν να γίνονται κι έτσι. Ίσα ίσα, προτιμάμε να γίνονται έτσι, γιατί είναι βολικότερο για μας να μην κοιτάμε τον άλλο στα μάτια όταν του μιλάμε, να μην εκτεθούμε στην αμηχανία του ζωντανού έρωτα, να μην ανατριχιάζουμε με έναν μη ασφαλισμένο κίνδυνο, να μη δημιουργούμε οι ίδιοι τις πηγές της χαράς μας, να μην καταπονούμαστε σωματικά με ασχολίες επιβίωσης και τελικά να μην αγχωνόμαστε ότι το παιδί μπορεί να στραβοκαταπιεί ή να σπάσει το πόδι του

Σχετικά με τις τηλεοπτικές άδειες

Σημειώσεις για το ζήτημα της πληροφορίας

Η πραγματική εξουσία

Η διαμάχη καναλαρχών - κυβέρνησης είναι το τελευταίο επεισόδιο μιας συνεχούς σύγκρουσης ταξικών συμφερόντων, που ξεκίνησε με την έκρηξη της οικονομικής κρίσης. Τα κεντρικά ΜΜΕ, στο βαθμό που έφεραν εις πέρας το δύσκολο έργο της οικοδόμησης της κρατικής αφήγησης σχετικά με την κρίση, αποτέλεσαν παράγοντα της σύγκρουσης αγωνιζόμενης κοινωνίας - κράτους και συνεπώς υπέστησαν μέρος των συνεπειών. Η ιδιοκτησία της ενημέρωσης από ένα συγκεκριμένο τμήμα της αστικής τάξης αποτελούσε και αποτελεί ένα εντατικό κοινωνικό πρόβλημα, εύκολα αναγνώσιμο από όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Με αυτά τα δεδομένα η τυχοδιωκτική αριστερή κυβέρνηση πριμοδότησε το αίτημα των αγωνιζόμενων κοινωνικών υποκειμένων (όπως και όλα τα υπόλοιπα άλλωστε κοινωνικά αιτήματα) για κάθαρση του χώρου της ενημέρωσης, προκειμένου να έρθει στη εξουσία. Πλέον, με τη διαχείριση του ζητήματος που επέλεξε δίνει μια άλλη, χυδαία και ευτελή, διάσταση στο θέμα: η ενημέρωση ανήκει σε όποια φαμίλια της αστικής τάξης πλειοδοτήσει, και τα χρήματα δίνονται -χάριν εξαγοράς- σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες.

Μπορεί σε πρώτο χρόνο η λογική της κάθαρσης μέσω του πλειστηριασμού να φαίνεται εξωφρενική, στην πραγματικότητα όμως είναι λογική εξέλιξη κάποιων καταστάσεων. Ανεξαρτήτως της ανόδου των ρεφορμιστών στην εξουσία, κάποια κομμάτια της αστικής τάξης χωρίζουν περιοχές, ζώνες επιρροής, ιδιωτικούς στρατούς και τομείς της καθημερινότητας σε μια κατεύθυνση ολιγαρχοποίησης της κοινωνικής πραγματικότητας. Εάν η ιδιοκτησία της ενημέρωσης ήταν πάντοτε σημαντική για το κεφάλαιο, όσον αφορά τους ανταγω-

νισμούς στο εσωτερικό του, σήμερα με τη διάλυση του κοινωνικού συμβολαίου αποτελεί κεντρικό ζήτημα. Η ρευστοποίηση των άλλοτε κραταιών κοινωνικών σχέσεων σε απτές, υλικές, καθημερινές συγκρούσεις είτε ενδοταξικά, είτε διαταξικά εκτοξεύει τον ρόλο των ΜΜΕ, αφού μέσω του ελέγχου της πληροφορίας είναι σε θέση να παράγουν πραγματική εξουσία, ανεξαρτήτως (προσπεράσιμων) θεσμών και (ελέγχιμων) κρατικών δομών.

Η περίπτωση Μαρινάκη είναι χαρακτηριστική περίπτωση ολιγάρχη που θέλει την ενημέρωση αποκλειστικά και μόνο για την οικοδόμηση της εικόνας του, και μέσω αυτής την εδραίωση της πραγματικής εξουσίας του στον τομέα (ενημέρωση, ποδόσφαιρο, πρέζα), την περιοχή (Πειραιάς) και τον πολιτικό χώρο (λαϊκή ακροδεξιά) που του αναλογεί.

Δύο κεντρικές διαδικασίες για το πλέγμα σχέσεων που αποτελεί την ενημέρωση, αυτή της διάδοσης και αυτή του ελέγχου της πληροφορίας μπορούν υπό προϋποθέσεις να οριζοντιοποιηθούν, όχι σε κάποιο νεφελώδες μετεπαναστατικό περιβάλλον, αλλά στο εδώ και το τώρα της κοινωνικής πραγματικότητας και των κοινωνικών συγκρούσεων.

Ένα σύνθημα με πολλές ερμηνείες

Αν και τα τελευταία χρόνια δεν ήταν λίγες οι στιγμές που το ζήτημα των ΜΜΕ, και κυρίως της ιδιοκτησίας τους, βρέθηκε στο επίκεντρο, η διαμάχη σχετικά με το θέμα της ΕΡΤ ήταν σαφέστατα η σοβαρότερη έκφασή του. Τότε, το κεντρικό σύνθημα που αναδείχτηκε μέσα από τις όποιες κινηματικές διαδικασίες ήταν η αυτοδιαχείριση της ΕΡΤ και κυρίως το «η ΕΡΤ ανήκει στους εργαζόμενούς της». Το συγκεκριμένο σύνθημα, αν και προφανώς αποτελού-

σε προπαγανδιστική μεγαλοστομία των ρεφορμιστών και τίποτα περισσότερο, εάν διαβαστεί με ερωτηματικό στο τέλος θέτει και το ζήτημα στη σωστή του βάση: «η ΕΡΤ ανήκει στους εργαζόμενούς της». Η απάντηση (πρέπει να) είναι ότι όσο εργατοκεντρικά (και εργατολαγνικά) και να δει κάποιος το ζήτημα, δε μπορεί με τίποτα να προκύψει ότι ο κεντρικό φορέας ενημέρωσης και διάδοσης των πληροφοριών είναι δυνατόν να ανήκει σε μια ομαδοποίηση δημοσιογράφων, τεχνικών και ερευνητών· ακόμα και εάν η ΕΡΤ είναι αυτοδιαχειριζόμενη, με δεδομένο ότι το θέμα δεν είναι ο τρόπος λειτουργίας της, αλλά η ίδια η ουσία της ύπαρξής της. Αντιθέτως, αυτό που θα έπρεπε να αναζητηθεί είναι το ξεπέραςμα της συνθηματολογίας και η ίδια η ουσία της υπόθεσης, το μεγάλο ερώτημα: μπορεί να υπάρχει κοινωνικοποιημένη ενημέρωση και πληροφορία;

Για τον κοινωνικό έλεγχο της πληροφορίας

Η τεχνολογική επανάσταση της τελευταίας εικοσαετίας βάζει νέα δεδομένα στο τραπέζι. Το διαδίκτυο μπορεί -και ήδη το κάνει- να ανατρέψει μια σειρά κατακόρυφων θεσμίσεων και να τις μετατρέψει σε κάτι καινούργιο. Η παθητική θέαση της τηλεόρασης αντικαθίσταται σιγά-σιγά από τις διαδραστικές πληροφοριακές ροές -ακόμα και- των (ακραία ελεγχόμενων και εμπορευματοποιημένων) κοινωνικών δι-

σεων. Προφανώς η όλο και καθολικότερη συμμετοχή δεν σημαίνει αυτόματα ότι δεν αναπαράγονται συνολικά οι παθογένειες της κοινωνίας, οι οποίες αναμφίβολα καθρεφτίζονται σε όλες τις διαδικτυακές λειτουργίες. Αυτό όμως που σημαίνει είναι ότι έτσι απονοματοδοτείται και καταστρέφεται το μονοπώλιο της ενημέρωσης, η κεντρική διαχείριση της πληροφορίας, η παραγωγή εξουσίας μέσω του μεγάλου μικροφώνου. Και αυτό είναι μεγάλο ζήτημα.

Ταυτόχρονα με την ανάδυση της νέας κατάστασης στο πεδίο της ενημέρωσης, γίνεται εμφανής μια διαδικασία κατάρρευσης της ήδη υπάρχουσας δημοσιογραφίας. Μια πρόχειρη ματιά αρκεί, για να γίνει εμφανές ότι το σύνολο των ειδήσεων στα μεγάλα site συνήθως αποτελεί απλά αναδημοσιεύσεις της ίδιας είδησης από κάποιο άλλο site, συνήθως μάλιστα με τις ίδιες φράσεις απλά με διαφορετικές εικόνες. Σε αυτή την περίπτωση είναι η ίδια η έμμισθη σχέση που περνάει κρίση, είναι διαφορετικό να αναπαράγεις ειδήσεις επειδή πληρώνεσαι για αυτό, από το να το κάνεις σαν φυσιολογική διαδικασία, κομμάτι της καθημερινότητάς σου.

Με αλλά λόγια, εάν είναι προφανές ότι η πληροφορία και η ενημέρωση δεν πρέπει να ανήκουν στη μαφία και την αστική τάξη ή/και στις δύο μαζί ταυτόχρονα, αυτό που δεν είναι προφανές είναι σε ποιον ανήκει και με ποιον τρόπο. Η ύπαρξη όπως και η διαχείριση κινηματικών πρακτορείων ειδήσεων, εκεί δηλαδή που εμφανίζονται οι

πληροφορίες, και όχι απλά αναπαράγονται, δεν είναι κάτι εκτός των δυνατοτήτων της αγωνιζόμενης κοινωνίας, ακόμα και στη συνθήκη ηττοπάθειας και πολιτικής μιζέριας που βρίσκεται στην παρούσα συγκυρία. Ακόμα και εάν δεν φτάσουμε τόσο μακριά, είναι δεδομένο ότι υπάρχουν τα εργαλεία τουλάχιστον για την αξιολόγηση των πληροφοριών, με άλλα λόγια τον κοινωνικό έλεγχο της πληροφορίας, από όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Το θέμα είναι ότι η συζήτηση αυτή δεν έχει ανοίξει ακόμα.

■ Ο βασιλιάς είναι γυμνός!

**In memoriam Μιχάλη Σάλλα και
λοιπών αστικών δυνάμεων**

Το τρίτο δεκαήμερο του Ιουλίου 2016, το σύνολο των έντυπων και ηλεκτρονικών μέσων «ενημέρωσης» δημοσίευαν πανομοιότυπη αγιογραφία-αναδρομή στην καριέρα του Μιχάλη Σάλλα ως τραπεζίτη. Αφορμή η «οικειοθελής αποχώρηση» του κάποτε παντοδύναμου παράγοντα της Τράπεζας Πειραιώς από τη διοίκησή της, καθώς, δυστυχώς για τον Σάλλα, όλα τα ωραία πράγματα κάποτε τελειώνουν.

**Ο βασιλεύς απέθανε,
ζήτω ο βασιλεύς**

Ο ιδρυτικός νόμος του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας προβλέπει ότι αυτοί που θα διοικούν τις τράπεζες μετά την ανακεφαλαιοποίηση και το ξεκαθάρισμα των «κόκκινων δανείων» δεν πρέπει να έχουν σχέση την τελευταία δεκαετία με πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, όπως επίσης και να μην έχουν υπηρετήσει σε δημόσια θέση ή να έχουν σχέση με πολιτικά κόμματα την τελευταία τετραετία. Οπότε οι «συνήθεις ύποπτοι» (π.χ. η «αντιμνημονιακή» Λούκα Κατσέλη) αποκλείονται – άσε που και οι αμοιβές είναι σχετικά χαμηλές γιατί οι τέσσερις ελληνικές «συστημικές» τράπεζες είναι μικρά ψάρια, που στο άμεσο μέλλον κι αφού εκκαθαριστούν από τις «κόκκινες» εκκρεμότητές τους θα απορροφηθούν από μεγαλύτερες ευρωπαϊκές τράπεζες. Οι νέοι διοικητές τους, λέει το ρεπορτάζ, θα παίρνουν «μόνο» 200-390 χιλιάδες ευρώ το χρόνο.

Η διεθνής πιάτσα των τραπεζικών στελεχών είναι επιφυλακτική, γιατί φοβάται τα νομικά και άλλα ρίσκα που συνοδεύουν αυτές τις θέσεις-καρμανιόλα. Γράφει το Bloomberg («Ζητούνται τραπεζίτες», 9/9/2016, <http://bloom.bg/2cf0XRn>): «Λες και δεν έφταναν τα βουνά κόκκινων δανείων και η πτώση των τιμών των μετοχών τους, οι ελληνικές τράπεζες έχουν ν' αντιμετωπίσουν έναν ακόμη πονοκέφαλο: να βρουν στελέχη με προσόντα για τις διοικητικές τους θέσεις. Η Εθνική Τράπεζα αναζητά πρόεδρο διοικητικού συμβουλίου, πρόεδρο εξελεγκτικής επιτροπής, όπως και μη εκτελεστικούς διευθυντές. Το κρατικό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, ο μεγαλύτερος μέτοχος τόσο της Τράπεζας Πειραιώς όσο και της Εθνικής, έδωσε παράταση στην προθεσμία των αιτήσεων για την κορυφαία διοικητική θέση του, που αρχικά ήταν η 25η Αυγούστου, σύμφωνα με πηγή που γνωρίζει τα πράγματα. Η Τράπεζα Πειραιώς αναζητά CEO από τον Ιανουάριο». Πιο πρόσφατα, είδαμε την απόρριψη της προτεινόμενης διοίκησης της Τράπεζας Αττικής (που ανήκει στο ασφαλιστικό τα-

μείο μηχανικών και εργοληπτών δημοσίων έργων ΤΣΜΕΔΕ).

Μ' αυτά τα δεδομένα, ο έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος φώναζε υστερικά το καλοκαίρι για τον «αφελληνισμό των τραπεζών». Πρόκειται για τα ίδια μέσα «ενημέρωσης» που τα τελευταία χρόνια δικαιολογούσαν τις μνημονιακές πολιτικές και τους τεχνικούς όρους των μνημονίων, εξυμνώντας τους «τεχνοκράτες» που θα μας λύσουν όλα τα προβλήματα. Τι έπαθαν ξαφνικά τώρα που η διάσωση των «συστημικών» και «too big to fail» τραπεζών (Εθνική, Eurobank, Πειραιώς, Alphabank) περνά από τη στελέχωση των διοικήσεών τους με άγνωστα σ' αυτούς πρόσωπα; Αυτό που έπαθαν είναι πως τίθεται υπό διακίνηση η ίδια τους η ύπαρξη – ήταν αυτές

της, αλλά και όλων των υπόλοιπων εφημερίδων, ήταν κλάσμα μόνο των εσόδων τους από τις διαφημίσεις. Για τα ηλεκτρονικά μέσα «ενημέρωσης» (τηλεόραση, ραδιόφωνο), δεν υπήρχε καν το άλλοθι των πωλήσεων «λιανικής»: πάντοτε πουλούσαν θεατές και ακροατές στους διαφημιστές και τους διαφημιζόμενους.

Τα καινούργια ρούχα του βασιλιά

Τον Αύγουστο, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υλοποίησε τη δημοπρασία τεσσάρων αδειών λειτουργίας τηλεοπτικών καναλιών πανελληνίας εμβέλειας. Η αλλαγή των συνθηκών στις τράπεζες είχε φυσικά τον αντίκτυπο της στο αποτέλεσμα της δημοπρασίας: κάποιοι δεν κατάφεραν να

ότι στις περισσότερες περιπτώσεις όλοι αυτοί οι «παίκτες» έχουν ανταγωνιζόμενα άμεσα συμφέροντα και θα συγκρούονται διαρκώς σ' ό,τι αφορά τα δικά τους επίδικα.

Ο βασιλιάς έχει αυτιά γαϊδάρου

Εκκρεμεί να δούμε μερικές λεπτομέρειες ακόμη για το πού θα κάτσει η μπίλια, και γι' αυτό δε θα το ριξουμε στο κουτσομπολιό, ωστόσο είναι βέβαιο ότι κάτι έχει αλλάξει – συμφώνησαν σ' αυτό και οι αγαπητοί Αλέξης Παπαχελάς και Γιάννης Πρετεντέρης.

Ο πρώτος, έγραψε στην Καθημερινή: «Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Ένα κομμάτι του ελληνικού κατεστημένου είχε ήδη σαπίσει πολύ. Η κρίση το αποτελειώσε, αλλά ήταν και πριν «στον αέρα». Οι υπερβολές, η παντελής έλλειψη κανόνων διακυβέρνησης επιχειρήσεων, η απουσία σεβασμού στους θεσμούς είχαν οδηγήσει σε ένα Φαρ Ουέστ νεοελληνικού τύπου. (...) Σήμερα λοιπόν έχουμε μια μεγάλη αλλαγή σκηνικού, ένα ξαναμοίρασμα της πίτας ισχύος και χρήματος. Η Ελλάδα περνάει τέτοιες φάσεις κάθε 30-40 χρόνια. Μετά την κρίση του 2009, ήταν αναπόφευκτο να έχουμε ακόμη έναν τέτοιο κύκλο».

Ο δεύτερος, αρκετά απογοητευμένος από την Λούμπεν Μεγαλοαστική Τάξη, που έλεγε κάποτε κι η 17N στις προκηρύξεις της, έγραψε στο Βήμα: «Αυτό που θεωρήθηκε Βατερλό της αστικής τάξης απέναντι σε κάτι ξύπνιους και αδίστακτους ακτιβιστές [σ. εννοεί την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ] δεν είναι τελικά παρά η εκκωφαντική αποκάλυψη των ορίων μιας επιχειρηματικής τάξης που δεν έχει σχέση με αστικό σύστημα. Είναι πλούσιοι, δεν είναι αστοί. Και γι' αυτό προέχει η προστασία του πλούτου τους και όχι η συνειδηση ενός συστήματος που τους επέτρεψε να τον αποκτήσουν (...) Αν χρωστάμε λοιπόν κάτι στον ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι οδήγησε ένα στρεβλό και ανισόρροπο επιχειρηματικό σύστημα στο όριά του. Ότι ανέδειξε την έλλειψη ενός υγιούς και συνειδητού αστισμού».

Το κλάμα των δημοσιογράφων-ναυαρχίδων του αστικού λόγου στην Ελλάδα δείχνει τον εκνευρισμό και την απογοήτευσή τους. Όπως όμως δείχνουν όλα, δε θα κρατήσει πολύ. Ως κατεξοχήν οργανικά φερέφωνα της κυριαρχίας, θα προσαρμοστούν κι εκείνοι το λόγο τους ανάλογα με τα συμφέροντά τους – κι αυτοί πλούσιοι είναι και αυτόν τον πλούτο θα κοιτάξουν να προστατέψουν. Ο «ελληνικός καπιταλισμός» ωστόσο περνά σε μια νέα φάση. Η ζωή συνεχίζεται. Το παραμύθι έχει χάπι εντ για τους νέους κρατούντες και, δυστυχώς, δεν φαίνεται να έχει δράκο...

οι τράπεζες κι αυτά τα στελέχη που μέχρι πρότινος τους εξασφάλιζαν πόρους με τη διαφημιστική τους δαπάνη και τα θαλασσοδάνειά τους. Κάτι τέτοιο ήταν φυσικά αναγκαίο για την ομαλή και επωφελή λειτουργία της «εθνικής» και υπερεθνικής προπαγάνδας – τόσο σε καλές όσο και σε άσχημες εποχές, είτε με αριστερό είτε με δεξιό προσωπείο.

Για να έχουμε μια αίσθηση των μεγεθών, ένας αριθμός: το καλοκαίρι του 2009, η «αριστερή» Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία χρέωνε 50 στρογγυλά χιλιάδικα για κάθε διαφημιστική σελίδα του κυρίου σώματος της εφημερίδας. Αν τα βάλουμε κάτω, θα δούμε ότι τα έσοδα από τις πωλήσεις αυ-

πάρουν εγγυητικές επιστολές, κάποιοι άλλοι δεν είχαν λεφτά για πέταμα κι έμειναν στην απέξω.

Η τραγελαφική υπόθεση του «πόθεν έσχες» Καλογρίτσα (παιδιού των καλύτερων ημερών του Περισσού) αναδεικνύει απλώς τα όρια του συστήματος αυτού, το οποίο έχει ανάγκη από αποστρατείες κι εναλλαγές προσωπικού σε διάφορα επίπεδα: μαζί με τον Σάλλα, απ' τον τραπεζικό χώρο, θα βρεθεί στην αποστρατεία και ο άλλοτε κραταιός ΔΟΛ των Ψυχάρηδων. Και γι' αυτούς, τα ωραία πράγματα τελείωσαν και πρέπει ν' αλλάξουν αντικείμενο. Όλο και κάπου θα τους συναντήσουμε στο μέλλον – ωστόσο θα πρέπει να θυμόμαστε

■ Για τις συλλήψεις των συντρόφων Μ. Σεϊσίδη και Κ. Σακκά

Στις 16/1/2006 πραγματοποιείται ένοπλη ληστεία σε παράρτημα της Εθνικής Τράπεζας στο κέντρο της Αθήνας. Ακολουθεί καταδίωξη των ατόμων, τόσο από τον φρουρό της τράπεζας όσο και από τους μπάτσους που έφτασαν στο σημείο. Στη συμπλοκή μαζί τους, ο Γιάννης Δημητράκης πέφτει τραυματισμένος και συλλαμβάνεται. Η «αποκάλυψη» ότι ο Γ. Δημητράκης είναι αναρχικός οδηγεί σε ένα παραληρηματικό αμώκ διωκτικές αρχές και ΜΜΕ. Ο χολιγουντιανός τίτλος «οι ληστές με τα μαύρα» κατακλύζει πλέον τα δελτία ειδήσεων, τους τίτλους των εφημερίδων και τις ανακοινώσεις της αστυνομίας.

Όμως για να υπάρχει «ομάδα» χρειάζονται και μέλη-έτσι, εκδίδονται εντάλματα σύλληψης για τους Μάριο και Σίμο Σεϊσίδη καθώς και για τον Γρηγόρη Τσιρώνη, οι οποίοι ωθούνται να βγουν στην παρανομία. Αργότερα θα επικηρυχθούν με το ποσό των 600.000 ευρώ. Μετά τη σύλληψη του Σίμου Σεϊσίδη και αργότερα του Γρηγόρη Τσιρώνη, στις δίκες που ακολούθησαν αθωώθηκαν και οι δύο από τη συγκεκριμένη κατηγορία.

Στις 4/12/2010 ο Κ. Σακκάς συλλαμβάνεται στη Ν. Σμύρνη εξερχόμενος από ενοικιαζόμενη αποθήκη, στην οποία βρίσκεται οπλισμός, και προφυλακίζεται με την κατηγορία της συμμετοχής σε άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση (187Α) και διακεκριμένη οπλοκατοχή. Μετά από 4 μήνες κράτησης στις φυλακές Ναυπλίου, χωρίς κανένα καινούργιο στοιχείο, προφυλακίζεται εκ νέου για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Ο Κ. Σακκάς αρνείται ότι είναι μέλος της συγκεκριμένης οργάνωσης και η Σ.Π.Φ. ξεκαθαρίζει από τη μεριά της ότι ο Κ. Σακκάς δεν υπήρξε ποτέ μέλος της.

Ο Κ. Σακκάς παρέμεινε προφυλακισμένος επί 30 μήνες κατά παράβαση του 18μήνου που ορίζεται από τον νόμο, αφού κάθε φορά που έφτανε στο όριο της αποφυλάκισής του, «κατασκεύαζαν» νέες κατηγορίες εναντίον του. Χρειάστηκε να κάνει 39 ημέρες απεργία πείνας για να αποφυλακιστεί με αυστηρούς περιοριστικούς όρους. Στο επόμενο

διάστημα, η αντιτρομοκρατική επιδιέχεται σε έναν αγώνα δρόμου με πρόσθετες κατηγορίες προκειμένου να οδηγήσει πίσω στην φυλακή τον σύντροφο Κ. Σακκά, γεγονός που τον οδηγεί στις 10/2/2014 να μην εμφανιστεί στο Α.Τ. -σύμφωνα με τους επιβληθέντες περιοριστικούς όρους- και στις 17/2/2014 να στείλει δημόσια κείμενο-πολιτική τοποθέτηση, όπου εξηγεί τους λόγους που τον οδήγησαν σε αυτή την ενέργεια.

Την Πέμπτη 4/8/2016 οι Μάριος Σεϊσίδης και Κώστας Σακκάς συλλαμβάνονται σε μπλόκο της αστυνομίας στη Σπάρτη μετά από καταδίωξη και πυροβολισμούς, χωρίς να φέρουν όπλα ή να προβάλλουν αντίσταση. Οδηγούνται στο Α.Τ. της πόλης, όπου αρνούμενοι να δώσουν στοιχεία και αποτυπώματα, ξυλοκοπούνται από τουλάχιστον 20 αστυνομικούς. Ο Μάριος Σεϊσίδης μεταφέρεται στο νοσοκομείο Σπάρτης. Ειδοποιείται η αντιτρομοκρατική υπηρεσία και οδηγούνται στην Αθήνα. Στη Γ.Α.Δ.Α., οι άντρες της αντιτρομοκρατικής βασανίζουν τους δύο συντρόφους για την απόσπαση αποτυπωμάτων και κατόπιν τους μεταφέρουν στον ειδικό εφέτη ανακριτή (Εφετείο Λουκάρεως).

Μετά από δύο αναβολές η δίκη τους ορίστηκε για τις 17 Αυγούστου 2016 και μεταφέρθηκαν εκδικητικά σε φυλακές εκτός Αθηνών (Μαλαδρίνο - Μ. Σεϊσίδης / Δομοκό - Κ. Σακκάς). Ο Μ. Σεϊσίδης ζητάει την ποινική δίωξη των ενόχων του ξυλοδαρμού του και την εξέτασή του από ιατροδικαστή.

Για άλλη μια φορά, πολιτικοί και δικαστές, με δικονομικές λοβιτούρες εφαρμόζοντας το δόγμα «νόμος και τάξη» και σε πλήρη συνεργασία με τους μπάτσους, κατασκευάζουν «κατηγορίες» και «ενόχους» (αντιτρομοκρατική νομοθεσία), διεξάγουν δίκες σε «κλειστές αίθουσες» αποβάλλοντας τους αλληλέγγυους, και με τις μεταγωγές επιχειρούν την αποκοπή των συντρόφων από οικείου και αλληλέγγυους, εφαρμόζοντας τη «μέθοδο της απομόνωσης» - φυσικής και κινηματικής.

Οι μπάτσοι, ως γνήσιοι απόγονοι ταγμασφαλιτών και μαντρόσκυλα της εξουσίας, μέσω της ΠΟΑΣΥ μίλησαν για «επαγγελματισμό και άριστη επιχειρησιακή οργάνωση, που θωρακίζουν τη δημοκρατία και την κοινωνία». Συλλαμβάνουν άτομα που δεν προβάλλουν αντίσταση με ρίψη πυροβολισμών σε ευθεία βολή, με κακοποιήσεις και ξυλοδαρμούς σε Α.Τ. και εξισώνουν συντρόφους και αγωνιστές με «συμμορίες του θανάτου» και «τζιχαντιστές».

Τα γνωστά παπαγαλάκια των ΜΜΕ, σε αγαστή συνεργασία με το κράτος και τους μπάτσους, έχουν επιδοθεί στο αγαπημένο τους έργο: στην «ενοχοποίηση» των συντρόφων μας. Έτσι λοιπόν, σίγουρα κάποια σχέση έχουν με «τρομοκρατία» αφού είναι αναρχικοί, κάποια σχέση θα έχουν και με τους «ληστές του Διστόμου» και τέλος πάντων είναι και αυτό το «επαναστατικό ταμείο» που κάποιοι πρέπει να τροφοδοτούν. Γι' αυτό και ο Μάριος Σεϊσίδης εμφανίζεται πάλι ως μέλος της «συμμορίας των ληστών με τα μαύρα», παρόλο που όλοι οι συγκατηγορούμενοί του έχουν αθωωθεί ήδη στις αντίστοιχες δίκες που έγιναν.

Όλα όσα προαναφέραμε είναι οι πάγιες πρακτικές του κράτους απέναντι στους αντιπάλους του καθεστώτος που συνιστούν απειλή για την πραγμάτωση του «νόμου και της τάξης», συνθήκη αναγκαία σε καιρούς οικονομικής και κοινωνικής κρίσης.

Ένα κίνημα οφείλει να έχει συνείδηση, πως η υπεράσπιση των αιχμαλώτων του, των πολιτικών κρατούμενων και των διωκόμενων, είναι πρωταρχικό αξίωμα ζωτικής σημασίας για την ίδια του την ύπαρξη και την εξέλιξή του.

**ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ**

■ Συνέλευση Αλληλεγγύης
για τους Πολιτικούς Κρατούμενους,
τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές

**Στηρίζουμε τους
φυλακισμένους αγωνιστές
...ηθικά, πολιτικά, υλικά**

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών
<http://tameio.net/>

«Πολιτικοποιημένη αλληλεγγύη και προσφυγική κρίση»: συνθήκες, υποκείμενα και όρια.

Μια συνέντευξη σε μέλη αυτοοργανωμένων δομών αλληλεγγύης σε μετανάστες από τον πολιτικό κρατούμενο Αντώνη Σταμπούλο

Προλεγόμενα

Η συνέντευξη αυτή ζητήθηκε από συντρόφους και συντρόφισσες εκτός των τειχών εκ μέρους φυλακισμένου αναρχικού. Από τη μία, αυτή η «αντιστροφή ρόλων» έρχεται να τονίσει το γεγονός ότι το καθεστώς φυλάκισης δεν πρέπει να λειτουργεί ως ιδιότυπος διαχωρισμός που οδηγεί στην αποκοπή των μέσα από τους έξω, με όχημα είτε την ηρωοποίηση είτε -στην κακόβουλη περίπτωση- την πολιτική απομόνωση εκατέρωθεν. Ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση είναι, παρά την πολυμορφία του, ενιαίος και δεν διαχωρίζεται ανάλογα με του πού βρίσκονται τα υποκείμενά του, π.χ. εντός ή εκτός των τειχών, ούτε αν δρουν παράνομα ή νόμιμα. Από την άλλη, το μήνυμα, που απευθύνεται τόσο προς τα μέσα όσο και προς τα έξω, είναι ότι ο αγώνας συνεχίζεται όσο είμαστε οργανικά μέρη του κινήματος και δεν ξεχνάμε τους αιχμαλώτους μας, άλλα και ως αιχμάλωτοι δεν ξεχνάμε τις κοινωνικές και κινηματικές συνθήκες εκτός των τειχών.

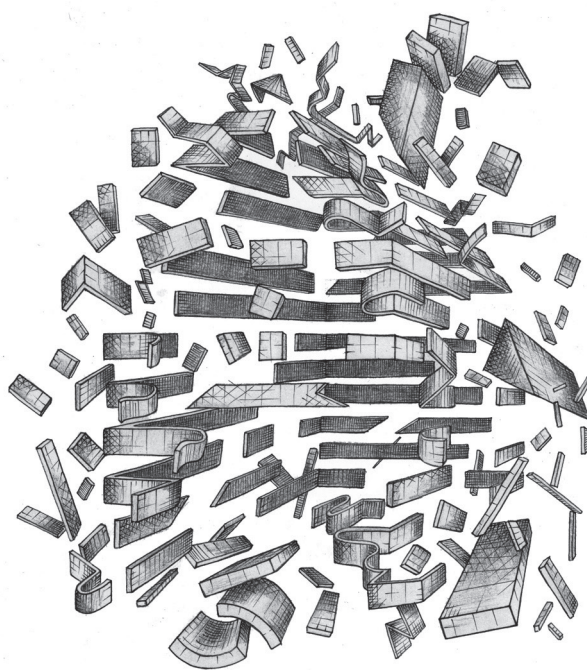
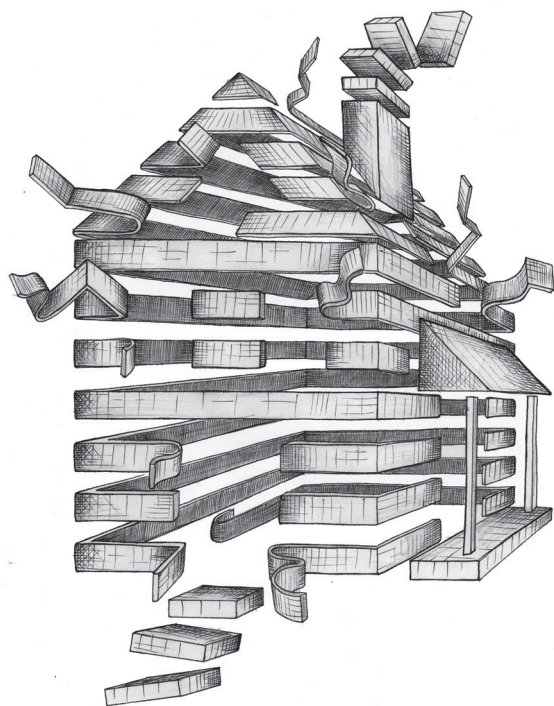
Στη συνέντευξη, άνθρωποι ως πολιτικοποιημένα στοιχεία της κοινωνίας εκ των όποιων πηγάζει και το κυρίως μέρος της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες, δίνουν απαντήσεις σε ερωτήματα που απασχολούν, προσφέροντας κρίσιμα συμπεράσματα για την προώθηση του αγώνα.

Ο σκοπός είναι η συμβολή στη διαμόρφωση πολιτικής κατεύθυνσης πάνω στο ζήτημα του μεταναστευτικού και

σεων και συμμετεχόντων είναι απαγορευτικά για μια ευκολοδιάβαστη συνέντευξη δημοσίου χαρακτήρα. Ωστόσο, μια ευρύτερη ανάλυση-απολογισμός του τρέχοντος αγώνα είναι ευθύνη των οργανωμένων συντρόφων έξω, προκειμένου να βγουν τα αντίστοιχα συμπεράσματα από αυτό το μέτωπο που θα έχει μέλλον, καθώς η συνθήκη των μεταναστών και κυρίως το κρατικό μοτίβο διαχείρισης πληθυσμών (όχι απαραίτητα μεταναστών) ήρθε για να μείνει.

Η πρωτοφανής υπερσυσσώρευση πλούτου έχει κάνει την ταξική πυραμίδα τόσο ψηλή που συνθλίβει τη βάση της. Ολόκληροι πληθυσμοί περισσεύουν και η τελική, ιστορικά αποδεδειγμένη, πρόσκαιρη διέξοδος του καπιταλισμού από την κρίση, η καταστροφή κεφαλαίου, φαίνεται να περνά από πάνω μας, εκτός αν βαδίσουμε στον δρόμο της παγκόσμιας επανάστασης και της αναρχίας. Τον δρόμο που αυτή την ώρα διαβαίνουν εκατοντάδες χιλιάδες αντιστεκόμενοι σε όλο τον κόσμο, και που δεν τους βλέπουν μόνο όσοι δεν (θέλουν να) ξέρουν ότι οι επαναστάσεις γίνονται. Αντιθέτως, όσοι πολεμάνε αυτό το σύστημα, καθώς και οι υπερασπιστές του, λαμβάνουν τα σήματα προετοιμάζοντας έκαστος με τον καλύτερο τρόπο το στρατόπεδό του.

Για να πάψει ο πλανήτης να αυτοκαταστρέφεται χορεύοντας στο ρυθμό των ελίτ. Για την αρμονική συνύπαρξη των από τα κάτω μεταξύ τους και με τη φύση. Για το ξεπάστρεμα επιτέλους κάθε αφεντικού.

Θάνατο στο κράτος, ζήτω η αναρχία!

η ανάδειξη γεγονότων και απόψεων των άμεσα εμπλεκόμενων συντρόφων από 3 διαφορετικά σημεία της χώρας. Προφανώς δεν αποτελεί αναλυτικό ρεπορτάζ για το τι συμβαίνει στα κέντρα κράτησης μεταναστών και τους χώρους που διαμένουν. Το απαραίτητο όριο λέξεων, ερωτή-

-Σ.Α.: Από πότε και πώς ενεπλάκεις στο ζήτημα της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες και πρόσφυγες και σε ποια περιοχή; Ως τι; Κάτοικος; Μέλος κάποιας οργάνωσης

κ.λ.π.; Ποιες οι συνθήκες υγιεινής, περίθαλψης, ελευθερίας-φύλαξης στο μέρος που διαμένουν οι μετανάστες στην περιοχή σου; Τι ανάγκες καλύπτονται και από ποιους;

Χ.Ν.: Στον νομό Ιωαννίνων υπάρχουν αυτή τη στιγμή 3 καταυλισμοί: Κόνιτσα, Τσεπέλοβο και Κατσικάς. Όλοι οι χώροι είναι προς το παρόν ανοιχτοί, οι πρόσφυγες μπορούν να μπαίνουν κατά το δοκούν, ενώ οι αλληλεγγύη έχουν πρόσβαση αναλόγως τη δυναμική τους. Τυπικά χρειάζεται άδεια. Οι 2 πρώτοι χώροι είναι στεγασμένα κτίρια που χρησιμοποιούνταν το προηγούμενο διάστημα από θεσμικούς φορείς, και οι συνθήκες είναι σχετικά καλές αν και στο Τσεπέλοβο ακόμη δεν υπάρχει ζεστό νερό. Στον Κατσικάς, τον μεγαλύτερο καταυλισμό, στοιβάζονται σε σκηνές περίπου 1000 άνθρωποι σε άθλιες συνθήκες. Ο χώρος ανήκει στον στρατό και διατηρεί την ευθύνη για τον καταυλισμό. Έχει στρωθεί στο χώμα μεγάλο χαλίκι που ουσιαστικά καθιστά τον ύπνο αδύνατο. Δεν υπάρχουν στεγασμένα κτίρια παρά μόνο κάποια κοντέινερ όπου στεγάζονται οι μπάτσοι, οι στρατιωτικοί, ένα υποτυπώδες ιατρείο και οι ΜΚΟ. Ούτε εκεί υπάρχει ζεστό νερό, οι τουαλέτες είναι ελάχιστες και το φαγητό επεικώς απαράδεκτο. Η εμπλοκή μου με το ζήτημα ξεκίνησε πριν γίνουν καταυλισμοί, όταν συλλογικά σχεδόν όλο το φάσμα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού/ελευθεριακού χώρου στα Γιάννενα συγκρότησε μια συνέλευση αλληλεγγύης. Το τελευταίο διάστημα η εμπλοκή μου έχει να κάνει με την εβδομαδιαία παρέμβαση στον καταυλισμό του Κατσικάς από την Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση, στο πλαίσιο της οποίας μοιράζονται προκηρύξεις αλλά και κείμενα που αφορούν κυρίως νομικά (διαδικασία αίτησης ασύλου) και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

-Α.Ε.: Ως άτομο που δραστηριοποιείται στον αναρχικό χώρο έχω συμμετάσχει σε διάφορες κινηματικές διαδικασίες που άπτονται του μεταναστευτικού ζητήματος, όμως συγκεκριμένα η συμμετοχή μου στην «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Χαλκίδας σε πρόσφυγες -μετανάστες/στρίες» σχετίζεται με την κατάθεση απόψεων και εμπειριών, που οφείλω να επισημάνω ότι είναι προσωπικές και συνεπάγεται ότι δεν εκπροσωπούν την πρωτοβουλία. Η πρωτοβουλία συστάθηκε από άτομα που διαμένουμε στη Χαλκίδα και την ευρύτερη περιοχή, εξαιτίας της δημιουργίας στρατοπέδου συγκέντρωσης στη περιοχή της Ριτσώνας. Όπως κάθε πρωτοβουλία, φέρει τα μίνιμουμ πολιτικά χαρακτηριστικά που τουλάχιστον τα άτομα του α/α χώρου που συμμετέχουμε θεωρούμε αξιακά για την παρουσία μας σ' αυτήν, χαρακτηριστικά που έχουν να κάνουν με τη μη συμμετοχή κομμάτων, ΜΚΟ, επίσημων φορέων, τη σχέση μας με καθεστωτικά μέσα, τον τρόπο λήψης των αποφάσεων της συνέλευσης κ.τ.λ.

Το εν λόγω στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι πρώην εγκαταλελειμμένο στρατόπεδο μέσα σε δασική περιοχή και μακριά από οποιονδήποτε οικισμό. Η εποπτεία του έχει ανατεθεί στον στρατό, το «δίκτυο αντίστασης και αλληλεγγύης», το οποίο ανήκει στον Σύριζα, και σε ΜΚΟ. Οι συνθήκες διαβίωσης των 700 περίπου ανθρώπων συνοψίζονται ως εξής:

α) Διαμονή: σε δασική έκταση μέσα στη σκόνη και τη ζέστη το καλοκαίρι και αντίστοιχα κρύο και λάσπη το χειμώνα, σε τέντες που δεν κλείνουν επαρκώς με αποτέλεσμα η επαφή με φίδια, σκορπιούς και άλλα έντομα να είναι καθημερινό φαινόμενο. Οι χημικές τουαλέτες είναι ελάχιστες, και τα ντους με κρύο νερό επίσης, ενώ η αναμονή στην ουρά για τα ντους φτάνει και τις τρεις ώρες.

β) Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη: Υποτυπώδης, δεδομένου ότι ο «Ερυθρός Σταυρός», που είναι υπεύθυνος, εφημερεύει έως τις 8-9 το βράδυ και μόνο για περιστατικά ρουτίνας, ενώ για οτιδήποτε έκτακτο, και ιδιαίτερα τις νυκτερινές ώρες, η ειδοποίηση του ΕΚΑΒ επαφίεται στις διαθέσεις των μπάτσων που βρίσκονται συνήθως έξω από

► το στρατόπεδο ή σε κάποια προσωπική επικοινωνία με αλληλέγγυους. Το πλησιέστερο νοσοκομείο είναι αυτό της Χαλκίδας, το οποίο απέχει ένα εικοσάλεπτο οδικώς.

γ) Διατροφή: Από τα πάγια παράπονα που έχουν οι άνθρωποι στο στρατόπεδο, ανάμεσα σε άλλα και αυτά των αιτημάτων της απεργίας πείνας, που πραγματοποιήθηκε δύο φορές από μερίδα των πιο πολιτικοποιημένων ατόμων, και στη λήξη της οποίας σημαντικό ρόλο έπαιξε ο συνεχής τραμπουκισμός και η επίπληξη του στρατού και του «δικτύου αντίστασης». Ενδεικτικό της αδιαφάνειας με την οποία διαχειρίζονται οι κυβερνήσεις, οι ΜΚΟ και οι εταιρείες σίτισης τα κονδύλια από την Ε.Ε, είναι η εικοσαήμερη περίπου συνεχόμενη σίτιση με πατάτες και ρύζι τη στιγμή που γνωρίζαμε για 175.000 ευρώ για ένα μήνα.

δ) Φύλαξη: Τυπικά είναι ελεύθερη προς το παρόν η διέλευση από και προς το στρατόπεδο. Έπειτα όμως από αντεγκλήσεις με τους διαχειριστές του στρατοπέδου αναφορικά με την προσβασιμότητα των μη ελεγχόμενων αλληλέγγυων και δη της πρωτοβουλίας, έχει επιδιωχθεί, ανεπιτυχώς ως προς εμάς, ο έλεγχος οποιασδήποτε δράσης, παρουσίας στο στρατόπεδο που κατά τη δική τους εκτίμηση οφείλει να υπόκειται σε κάποια «δομή», φορέα εξουσιοδοτημένο από στρατό, ΜΚΟ, δίκτυο. Η φράση που αποκρυσταλλώνει την αντίληψη των υπευθύνων σχετικά με την «ασφάλεια» του στρατοπέδου συνοψίζεται στην απαγόρευση των πολιτικών συζητήσεων. Αυτό αποτυπώνεται σε έναν από τους κανονισμούς που οι ίδιοι συντάξαν, έγγραφο υπογεγραμμένο από τον υπεύθυνο στρατιωτικό, και μας έκαναν γνωστό.

Ξεκινώντας αυτή την συζήτηση θα πρέπει να κάνουμε μια μικρή εισαγωγή για το μεταναστευτικό ζήτημα. Οι γεωστρατηγικοί και οικονομικοί πόλεμοι, ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός ώθησαν εκατομμύρια ανθρώπους να εγκαταλείψουν τους τόπους από τους οποίους κατάγονται και να αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή στον «ανεπτυγμένο» δυτικό κόσμο.

-p.k.r., A.K., Γ.Δ.:

Το Αιγαίο έχει μετατραπεί πλέον σε ένα υγρό νεκροταφείο με εκτελεστικά όργανα υποδοχής το ελληνικό και τουρκικό λιμενικό καθώς και τη Frontex. Όσοι/ες καταφέρνουν μέσα από τις διαδρομές θανάτου να περάσουν στα ευρωπαϊκά εδάφη αντιμετωπίζουν πολιτικές φυλάκισης, διαχωρισμού σε νόμιμους και παράνομους και απέλασης.

Ο έλεγχος της μετανάστευσης είναι ένα εργαλείο στα χέρια των εξουσιαστών, τόσο για φθηνό εργατικό δυναμικό όσο και ότι οι ίδιοι ελπίζουν πως θα διασφαλίσουν την ιδιοκτησία και τα προνόμια τους από όσους και όσες βιώνουν την εκμετάλλευση από το καπιταλιστικό σύστημα και υποφέρουν από τους πολέμους τους.

Έτσι λοιπόν από την μεριά μας δεν θα μπορούσαμε να μη δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας σ' αυτούς τους

ανθρώπους, αφού γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει εκμετάλλευση και καταπίεση από το σάπιο σύστημα κυριαρχίας. Αρχικά συμμετείχαμε ως ατομικοί σε εγχείρημα κατάληψης, το οποίο έγινε με σκοπό τη στέγαση ανθρώπων με ή χωρίς χαρτιά, συνθέτοντας ένα πολιτικό πλαίσιο πάνω στο ζήτημα της αυτοοργάνωσης και της επίθεσης σε ό,τι συντηρεί το υπάρχον.

Μετά το κλείσιμο των συνόρων και με αφορμή την επικείμενη εκκένωση της πλατείας Βικτωρίας, η συνέλευση της κατάληψης σε συνεργασία με αλληλέγγυους πραγματοποίησε μια νέα κατάληψη προκειμένου να στεγαστούν σε αυτή οικογένειες μεταναστών. Γνωρίζαμε εκ των προτέρων πως αυτή δεν συνιστά μια μόνιμη συνθήκη αλλά μεταβατικό στάδιο ώσπου να βρεθούν βιώσιμες και ριζοσπαστικές λύσεις. Από τις πρώτες μέρες της κατάληψης αντιμετωπίσαμε προβλήματα όσον αφορά τις συνθήκες διαβίωσης, για τα οποία έγιναν προσπάθειες επίλυσης μέσω της συνεργασίας αλληλέγγυων και μεταναστών. Δημιουργήθηκαν μέσα στο επόμενο διάστημα ομάδες περιφρούρησης και καθαριότητας. Επίσης, από τα πρώτα ζητήματα που έπρεπε να καλυφθούν ήταν το θέμα της σίτισης και της ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής των μεταναστών. Μετά από επικοινωνία που είχαμε με δύο αλληλέγγυες κουζίνες και με μια αυτοοργανωμένη δομή υγείας, τα δύο αυτά θέματα λύθηκαν άμεσα. Καθοριστική ήταν και η ανταπόκριση αλληλέγγυου κόσμου όσον αφορά την κάλυψη βασικών αναγκών σε επίπεδο τροφίμων, φαρμάκων και ένδυσης.

-Σ.Α.: Τι εμπόδια βρίσκουν οι προσπάθειες αυτοοργάνωσης; Πόσο ρόλο παίζουν οι φυλετικές διαφορές μεταξύ μεταναστών και προσφύγων; Δεδομένου ότι η ανέχεια μπορεί να αποτελέσει εύφορο έδαφος για ριζοσπαστικοποίηση ή και αντιθέτως για κοινωνικό κανιβαλισμό, έχουν παρουσιαστεί φαινόμενα μικρών ή μεγαλύτερων μαφιών, δηλαδή εκτός νόμου επιχειρηματικότητας-εκμετάλλευσης των αναγκών (πχ μαυραγορίτες) ή αντιθέτως έχουν παρουσιαστεί φαινόμενα ριζοσπαστικοποίησης;

-Χ.Ν.: Τις πρώτες ημέρες η κατάσταση ήταν έκρυθμη. Οι μετανάστες επέλεξαν δυναμικούς τρόπους απειθαρχίας, που σχετίζονταν είτε με την άρνηση τους να μείνουν σε καταυλισμούς, είτε με ζητήματα υποδομών (σίτιση, ζεστό νερό κ.λ.π.) είτε με πιο γενικά αιτήματα όπως το άνοιγμα των συνόρων. Έκαναν πορείες, έκλεισαν δρόμους και σε μία περίπτωση συνέβησαν και συγκρούσεις με τα ΜΑΤ με προσαγωγές και τραυματισμούς. Όμως δεν θα χρησιμοποιούσα τον όρο αυτοοργάνωση, έτσι όπως τουλάχιστον τον έχουμε εμείς στο νου μας, με συνελεύσεις και διαδικασίες. Κυρίως πρόκειται για μια αυθόρμητη αυτενέργεια που επηρεάζεται σαφώς από παράγοντες καταγωγής φυλής και φύλου.

Η εμφάνιση των ΜΚΟ, οι υποσχέσεις των κυβερνητικών και η ωμή τρομοκρατία με την απειλή της απέλασης, αποδυνάμωσαν σταδιακά αυτές τις κινήσεις. Φυσικά και υπήρξαν φαινόμενα συμπλοκών μεταξύ τους, αλλά τα προβλήματα που δημιούργησαν είναι ασύγκριτα μικρά, με αυτά που δημιούργησε η μαφία διακίνησης ανθρώπων, που της δόθηκε άπλετος χρόνος για να οργανωθεί. Και μαυραγορίτες υπήρξαν, αλλά ελάχιστοι. Οι πραγματικοί μαυραγορίτες βέβαια βρίσκονται γύρω από τους καταυλισμούς και είναι Έλληνες.

-Α.Ε.: Τέσσερα είναι τα κυρίως εμπόδια στην προσπάθεια αυτοοργάνωσης των ανθρώπων του στρατοπέδου:

α) Η προσμονή τους ότι θα ανοίξουν τα σύνορα και ως επακόλουθο αυτού, η αίσθηση ότι η παραμονή τους σε στρατόπεδα ή άλλους παρόμοιους χώρους θα είναι προσωρινή και άρα κάτι που δεν έχει ιδιαίτερη σημασία να αντιπαλέψουν. Το τελευταίο που μπορούν να αποδεχτούν είναι η παραμονή τους εδώ, αφού η ελπίδα πεθαίνει τελευταία και σε κάποιες μεμονωμένες περιπτώσεις το πέρασμα

των συνόρων επιτυγχάνεται.

β) Ο επιβεβλημένος έλεγχος κάθε πτυχής της καθημερινότητάς τους από τους τρεις «προστάτες» του στρατοπέδου που αποδυναμώνει κάθε δυνατότητα διαχείρισης έστω και απλών πραγμάτων (π.χ. μαγείρεμα, διανομή των ρούχων, τροφίμων μεταξύ των μεταναστών). Ακόμα, η «στημένη» συνέλευση μοναδικό στόχο έχει τον εφησυχασμό, την εκτόνωση και την καταστολή όποιων παραπόνων, διεκδικήσεων και αντεγκλήσεων υπάρχουν από τους μετανάστες, όπως ειθιστά άλλωστε να κάνει ο Σύριζα με το δημοκρατικό του προσώπειο υπονομεύοντας εκ των έσω τη διαδικασία.

γ) Οι εθνοτικές διαφορές που υποβοηθούνται από το κυρίαρχο θεσμικό-νομικό πλαίσιο το οποίο κατατάσσει άλλους ως μετανάστες και άλλους ως πρόσφυγες, με διαφορετικά δικαιώματα. Ενισχυτικό παράγοντα αποτελεί η διαφορετική μεταχείριση που η κάθε εθνοτική ομάδα έχει από τους διαχειριστές του στρατοπέδου, καθώς και ο χωροταξικός διαχωρισμός των μεταναστών με τα ίδια κριτήρια. Σε κάθε περίπτωση, διαδραματίζουν τον ρόλο τους, όχι όμως στο βαθμό της μη αρμονικής συνύπαρξης.

δ) Η απουσία αμιγούς πολιτικής ανάλυσης και ταξικής συνείδησης από ένα μεγάλο κομμάτι των μεταναστών, είναι σίγουρα απ' τα σημαντικότερα προβλήματα για την αυτοοργάνωσή τους. Περιστατικά μαύρης αγοράς υπάρχουν, αλλά σε μικρή έκταση εντός του στρατοπέδου. Κάποιοι «φιλόξενοι» ταρίφες βέβαια, εκμεταλλευόμενοι την ανάγκη για μεταφορά στην πόλη άδραξαν την ευκαιρία

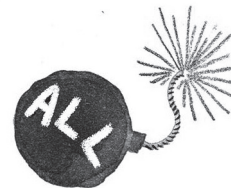
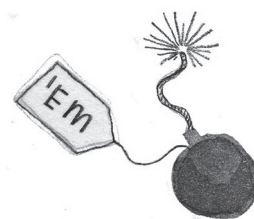
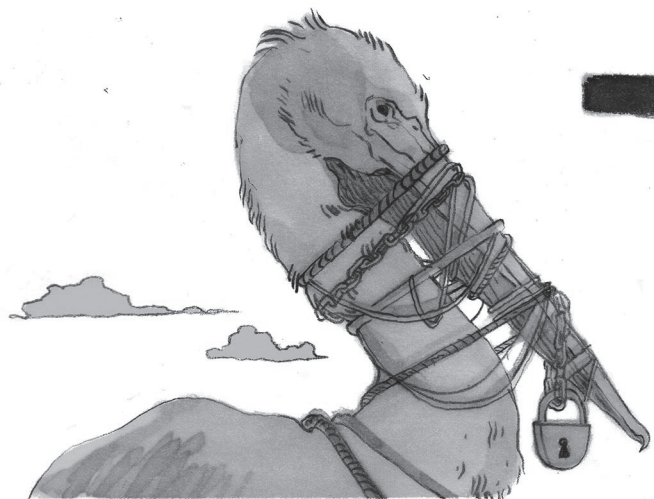

για κερδοσκοπία. Παρ' όλες τις προβληματικές ωστόσο, οι μετανάστες από την πρώτη στιγμή κατέφυγαν σε κινήσεις διαμαρτυρίας, στο κλείσιμο δρόμου έξω απ' το στρατόπεδο και δύο φορές έκαναν απεργία πείνας όπως προαναφέρθηκε. Κάποιοι όχι μόνο είναι επιφυλακτικοί απέναντι στους υπεύθυνους του στρατοπέδου, αλλά δεν υπέκυψαν στις απειλές και τα ψέματα που σχετίζονταν με την επαφή τους με την πρωτοβουλία, και συμμετέχουν σε εκδηλώσεις μας εντός και εκτός στρατοπέδου.

-p.k.r., A.K., Γ.Δ.: Για να μπορέσουμε να απαριθμήσουμε τα εμπόδια που βρήκαμε όσον αφορά το ζήτημα της αυτοοργάνωσης θα πρέπει να εξηγήσουμε την κουλτούρα αυτών των ανθρώπων με τους οποίους ήρθαμε σε επαφή. Από τις πρώτες κιόλας συζητήσεις αντιληφθήκαμε ότι λέξεις όπως: αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, αναρχία είναι έννοιες που λείπουν από το λεξιλόγιό τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την άρνηση πολλών ανθρώπων να συμμετάσχουν ενεργά στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, και αν αυτό γινόταν έμπαινε με ανταλλακτικούς όρους. Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα που προσπαθήσαμε να εξαλείψουμε από την αρχή ήταν οι πατριαρχικές συμπεριφορές και διενέξεις μεταξύ ανθρώπων που προέρχονταν από διαφορετικές φυλές και χώρες. Οργανώθηκαν άμεσα πολυφυλετικές ομάδες εργασίας που συμμετείχαν ενεργά στα ζητήματα λειτουργικότητας των εγχειρημάτων και πραγματοποιήθηκαν κοινές δράσεις, έχοντας σα στόχο τη σύγκρουση

THIS IS A CALL
TO END SLAVERY
IN AMERICA

Αυτό είναι ένα κάλεσμα να τελειώσουμε
τη σκλαβιά στην Αμερική

Για
την απεργία
των καταναγκαστικά
εργαζόμενων στις ΗΠΑ

Η 13η Τροπολογία του Συντάγματος των ΗΠΑ, η οποία το 1865 επικύρωσε την κατάργηση της δουλείας, προβλέπει ότι απαγορεύεται η καταναγκαστική εργασία, εκτός και αν αυτή είναι η ποινή που επιβλήθηκε σύμφωνα με τον νόμο. Αυτή η τροπολογία του Συντάγματος των ΗΠΑ αποτελεί στην ουσία τόσο την συνέχιση της δουλείας μέσω της ποινικής καταστολής και του σωφρονιστικού συστήματος, όσο και τη βάση του φυλακοβιομηχανικού συμπλέγματος στις ΗΠΑ.

Αξιοποιώντας αυτήν τη συνταγματική πρόβλεψη, οι ιδιωτικές βιομηχανίες συνάπτουν συμβόλαια συνεργασίας με τις φυλακές, προκειμένου να εκμεταλλευτούν την εργατική δύναμη των κρατουμένων, αποκομίζοντας συνολικά κέρδη δυο δισεκατομμυρίων δολαρίων το χρόνο, την στιγμή που οι κρατούμενοι εξαναγκάζονται να εργάζονται σε κάποιες πολιτείες για 17 σεντς την ώρα ενώ σε άλλες, κυρίως του Νότου, χωρίς καθόλου μισθό, με την αιτιολογία ότι καλύπτουν τα έξοδα φυλάκισης τους όπως διατροφή, διατροφή και είδη πρώτης ανάγκης. Οι συνθήκες εργασίας φυσικά είναι απαράδεκτες, με υπερωρίες, χωρίς ασφάλιση και χωρίς εργασιακά δικαιώματα.

Προϋπόθεση της συνέχισης της ύπαρξης του φυλακοβιομηχανικού συμπλέγματος είναι η πολιτεία να κρατάει ψηλά τον αριθμό των κρατουμένων, αυστηροποιώντας τη νομοθεσία και αυξάνοντας τις ποινές προκειμένου να υπάρχει σε αφθονία αυτή η τόσο προσοδοφόρα εργατική δύναμη.

Χάρη σε ένα δίκτυο επικοινωνίας που έχει αναπτυχθεί, οι κρατούμενοι όλης της χώρας οργάνωσαν κινητοποίηση ενάντια στο καθεστώς καταναγκαστικής εργασίας δίνοντας της παναμερικανικές διαστάσεις.

Η ημέρα που ξεκίνησε η παναμερικανική απεργία κρατουμένων ήταν η 9 Σεπτέμβρη, η ημέρα δηλαδή της 45η επετείου της εξέγερσης στις φυλακές Άτικα.

Παναμερικανικό Κάλεσμα Κρατουμένων για Γενική Απεργία Ενάντια στο Καθεστώς Καταναγκαστικής Εργασίας στις 9/9/2016 (45η επέτειο από την εξέγερση στις φυλακές Άτικα)

1 Απριλίου 2016

Αυτό είναι ένα κάλεσμα για δράση ενάντια στο καθεστώς δουλείας στις ΗΠΑ.

Εμείς οι κρατούμενοι των ΗΠΑ, με μια φωνή, από τα κελιά μακροχρόνιας απομόνωσης, τους θαλάμους και τα κελιά των πτερυγών από τη Βιρτζίνια ως το Όρεγκον, ορκίζομαστε να βάλουμε ένα οριστικό τέλος στη δουλειά το 2016.

Στις 9 Σεπτέμβρη του 1971 οι φυλακισμένοι κατέλαβαν και κατέστρεψαν τη φυλακή Άτικα, την πιο διαβόητη στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Στις 9 Σεπτέμβρη του 2016 θα ξεκινήσουμε μια δράση για να μπλοκάρουμε τις φυλακές σε όλη τη χώρα.

Δεν απαιτούμε μόνο τον τερματισμό του σωφρονιστικού καθεστώτος σκλαβιάς, θα τον τερματίσουμε εμείς οριστικά, παύοντας να είμαστε σκλάβοι.

Τη δεκαετία του 1970 το σωφρονιστικό σύστημα των ΗΠΑ κατέρρευσε. Στις φυλακές Γουόλπολ, Σαν Κουέντιν, Σολεδάδ, Ανγκόλα και πολλές άλλες, οι άνθρωποι ξεσηκώθηκαν, πάλεψαν και ξανακέρδισαν την εξουσία πάνω στις ζωές και τα σώματά τους από τις φυλακές-κάτεργα.

Τα τελευταία 6 χρόνια ξαναθυμηθήκαμε και ανανεώσαμε τον ίδιο αγώνα. Στο μεσοδιάστημα μέχρι σήμερα, ο πληθυσμός των φυλακών έχει υπερδιογκωθεί και οι τεχνολογίες ελέγχου και εγκλεισμού έχουν αναπτυχθεί ως το πιο εκλεπτυσμένο και καταπιεστικό σημείο τους στην παγκόσμια ιστορία. Οι φυλακές εξαρτώνται πολύ περισσότερο από τη δουλειά και το βασανισμό για να διατηρήσουν τη σταθερότητά τους. Οι φυλακισμένοι υποχρεώνονται να

δουλεύουν για ελάχιστη ή καθόλου αμοιβή. Αυτό λέγεται σκλαβιά.

Η 13η τροποποίηση του συντάγματος των ΗΠΑ διατηρεί μια νομική εξαίρεση διαρκούς σκλαβιάς στις αμερικανικές φυλακές. Αναφέρει «καμία σκλαβιά ή υποχρεωτική εργασία δεν επιτρέπεται στο έδαφος των ΗΠΑ ή σε οποιοδήποτε σημείο της δικαιοδοσίας τους, εκτός αν είναι μέρος ποινής κάποιου που έχει ήδη καταδικαστεί νόμιμα».

Επόπτες παρακολουθούν κάθε μας κίνηση κι αν δεν εκτελούμε τα καθήκοντα μας σύμφωνα με τις επιθυμίες τους μας τιμωρούν. Μπορεί να έχουν αντικαταστήσει το μαστίγιο με σπρέι πιπεριού, όμως πολλά από τα βασανιστήρια παραμένουν: απομόνωση, στάσεις καθήλωσης, ξεγύμνωμα και σωματική έρευνα σαν να είμαστε ζώα.

Η δουλειά είναι ζωντανή και ακμαία στο σωφρονιστικό σύστημα, όμως μέχρι το τέλος του έτους δε θα υπάρχει πια. Σας καλούμε να καταργήσουμε τη δουλειά στην Αμερική. Αυτό το κάλεσμα απευθύνεται κατευθείαν στους ίδιους τους σκλάβους.

Δεν παρακαλάμε τους βασανιστές μας ούτε απαιτούμε κάτι απ' αυτούς, αλλά καλούμε τους εαυτούς μας σε δράση.

Κρατούμενε κάθε πολιτειακής ή ομοσπονδιακής φυλακής σε όλη τη χώρα, σου ζητάμε να πάψεις να είσαι σκλάβος, ν' αφήσεις τις σοδειές να σαπίσουν στις φυτείες, να κατέβεις στην απεργία των κρατουμένων που αρχίζει στις 9 Σεπτεμβρίου 2016 για να τελειώνουμε με τη σωφρονιστική σκλαβιά. Χωρίς εμάς, δεν μπορούν να λειτουργήσουν αυτές τις εγκαταστάσεις.

Μη βίαιες διαμαρτυρίες, απεργίες από τη δουλειά, απεργίες πείνας και άλλες αρνήσεις συμμετοχής στο πρόγραμμα και τις ανάγκες της φυλακής έχουν αυξηθεί τα τελευταία χρόνια.

Το 2010 η απεργία στη Τζόρτζια, οι τεράστιες κυλιόμενες απεργίες πείνας στην Καλιφόρνια, οι αποχές εργασίας από το Free Alabama Movement το 2014 τράβηξαν περισσότερο την προσοχή, όμως σε καμία περίπτωση δεν είναι οι μόνες εκδηλώσεις της δύναμης των φυλακισμένων. Μεγάλες, ενίοτε αποτελεσματικές απεργίες πείνας έγιναν σε φυλακές του Οχάιο, στο Μέναρντ του Ιλινόις, στο Ρεντ Όνιον της Βιρτζίνια, καθώς και σε άλλες φυλακές.

Το αναπτυσσόμενο κίνημα αντίστασης αναπτύσσεται και διασυνδέεται, συμπεριλαμβάνοντας κέντρα κράτησης μεταναστών, γυναικείες φυλακές και αναμορφωτήρια. Το περασμένο φθινόπωρο οι γυναίκες στις γυναικείες φυλακές Γιούμπα στην Καλιφόρνια κατέβηκαν σε απεργία πείνας, η οποία ξεκίνησε από γυναίκες που κρατούνταν σε κέντρα κράτησης μεταναστών σε Καλιφόρνια, Κολοράντο και Τέξας.

Οι κρατούμενοι σε όλη τη χώρα έχουν δείξει μυριάδες φορές τη δύναμή τους. Το έχουν κάνει τόσες φορές με την «εσωτερική αλληλεγγύη», χτίζοντας συμμαχίες πέρα από φυλετικούς διαχωρισμούς και αντιπαλότητες συμμοριών για να αντιμετωπίσουν τον κοινό καταπιεστή.

Σαρανταπέντε χρόνια μετά την Άτικα, τα κύματα της αλλαγής επιστρέφουν στις φυλακές της Αμερικής. Αυτό το Σεπτέμβρη ελπίζουμε να συντονιστούμε και να εξαπλώσουμε αυτές τις διαμαρτυρίες, να δημιουργήσουμε τόσο μεγάλο πρόβλημα που το αμερικανικό σωφρονιστικό σύστημα δε θα μπορεί να το αγνοήσει ή να το προσπεράσει. Ελπίζουμε να βάλουμε τέλος στη σωφρονιστική σκλαβιά, κάνοντας αδύνατη τη λειτουργία των φυλακών, αρνούμενοι να είμαστε σκλάβοι πια.

Για να το επιτύχουμε αυτό χρειαζόμαστε υποστήριξη από ανθρώπους έξω. Η φυλακή είναι ένα ελεγχόμενο περιβάλλον, ένας χώρος ελέγχου και περιορισμού, όπου η καταπίεση είναι συνυφασμένη με κάθε τοίχο και κάθε κρίκο στις αλυσίδες, με κάθε χειρονομία και πρόγραμμα. Όταν στεκόμαστε ενάντια στις αρχές, δεχόμαστε καταστολή και

η μόνη προστασία που έχουμε είναι η αλληλεγγύη των έξω.

Για να υπάρξουν μαζικές φυλακίσεις σε κρατικές ή σε ιδιωτικές φυλακές χρειάζεται δουλοκτύτες να περιπολούν τις γειτονιές μας και να παρακολουθούν τις ζωές μας. Απαιτείται μαζική εγκληματοποίηση. Οι ταλαιπωρίες μας στις φυλακές είναι ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται για να ελέγχει τις οικογένειες και τις κοινότητές μας εκτός φυλακής. Πολλοί Αμερικανοί ζουν καθημερινά όχι μόνο υπό την απειλή εξωδικαστικής εκτέλεσης -θυμηθείτε τις διαδηλώσεις που προκλήθηκαν από τις δολοφονίες των Μάικ Μπράουν, Ταμίρ, Σάντρα Μπλαντ και τόσων άλλων που είχαν την ίδια τύχη- αλλά επίσης υπό την απειλή της σύλληψης, της φυλάκισης σε αυτά τα κάτεργα, όπου θα σε δέσουν με αλυσίδες και θα σ' εξαναγκάσουν να δουλεύεις.

Η διαμαρτυρία μας κατά της σωφρονιστικής σκλαβιάς είναι μία διαμαρτυρία εναντίον της διαδρομής από το σχολείο στη φυλακή, μια διαμαρτυρία εναντίον της τρομοκρατίας της αστυνομίας, μια διαμαρτυρία εναντίον των όρων αποφυλάκισης.

Όταν καταργήσουμε τη δουλειά, θα χάσουν πολλά από τα κινήτρά τους για να φυλακίζουν τα παιδιά μας, θα σταματήσουν να βάζουν παγίδες για να τσακώσουν όσους αποφυλακίστηκαν. Όταν απομακρύνουμε το οικονομικό κίνητρο και σταματήσουμε να λαδώνουμε μέσω της καταναγκαστικής εργασίας μας το σωφρονιστικό σύστημα των ΗΠΑ, όλη η δομή των δικαστηρίων και της αστυνομίας, του ελέγχου και της δουλοκτησίας θα αναγκαστεί να μας αντιμετωπίσει σαν ανθρώπους και όχι σαν σκλάβους.

Οι φυλακές επηρεάζουν τον καθένα. Όταν σταθούμε απέναντί τους και αρνηθούμε να δουλέψουμε στις 9 Σεπτέμβρη 2016, έχουμε ανάγκη να ξέρουμε πως οι φίλοι, οι οικογένειες και οι αλληλέγγυοι θα «καλύπτουν τα νώτα μας».

Την περίοδο της άνοιξης και του καλοκαιριού [του 2016] θα οργανωθούμε, θα διαχύσουμε το λόγο μας, θα οικοδομήσουμε δίκτυα αλληλεγγύης, θα καταδείξουμε πως όσα λέμε τα εννοούμε και για ποια πράγματα είμαστε ικανοί.

Κάντε το βήμα, ξεσηκωθείτε και ενταχθείτε στις γραμμές μας. Ενάντια στη σωφρονιστική σκλαβιά Για την απελευθέρωση όλων

Μετάφραση: Γιώργος Καραγιαννίδης, φυλακές Κορυδαλλού

ΧΙΟΥΓΚΟ ΠΙΝΕΛ: IN MEMORIAM (εις ανάμνησιν)

Στις 12 Αυγούστου 2015, στο προαύλιο της Β' Πτέρυγας της φυλακής Φόλσομ στο Σακραμέντο της Καλιφόρνια ένας ηλικιωμένος κρατούμενος δέχεται επίθεση με μαχαίρια και δολοφονείται. Δεν έχει εξακριβωθεί αν δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια γενικευμένης σύρραξης μεταξύ λευκών και μαύρων κρατουμένων ή αν η σύρραξη προκλήθηκε λόγω της δολοφονίας. Εκτός από τον νεκρό, άλλοι 29 κρατούμενοι τραυματίστηκαν, 11 από αυτούς πολύ σοβαρά.

Ο νεκρός δεν ήταν κάποιος τυχαίος κρατούμενος, αντίθετα ήταν από τους πιο γνωστούς κρατούμενους στις αμερικανικές φυλακές. Διάνυε τον 51ο χρόνο φυλάκισης και είχε περάσει 46 χρόνια σε πτέρυγες απομόνωσης και υψί-

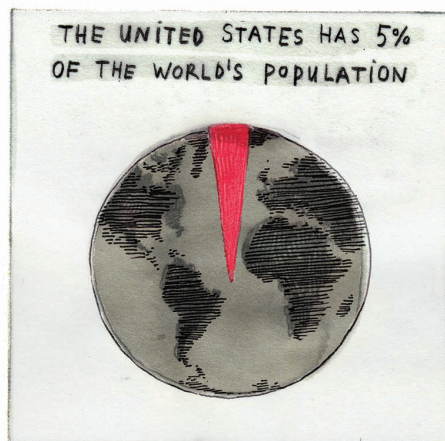

στης ασφαλείας.

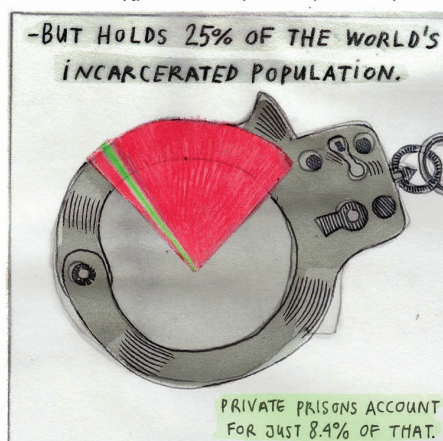
Λεγόταν Χιούγκο Πινέλ, αν και οι περισσότεροι τον ήξεραν με το ψευδώνυμο «Γιόγκι». Γεννήθηκε στη Νικαράγουα το 1945, στα 12 του έφτασε παράνομα στις ΗΠΑ κι έμενε στην Καλιφόρνια.

Το 1965 κατηγορήθηκε για βιασμό. Μετά από πιέσεις της οικογένειάς του, δήλωσε ένοχος για να αποφύγει τη θανατική ποινή¹, καθώς η καταγγέλλουσα ήταν λευκή. Καταδικάστηκε τελικά σε κάθειρξη 3 χρόνων ως ισόβια² και στάλθηκε στη φυλακή Σαν Κουέντιν. Το 1968 επιτέθηκε σε δεσμοφύλακα και μετήχθη στις φυλακές Φόλσομ. Το 1970 επιτέθηκε σε δεσμοφύλακα και μετήχθη στις φυλακές Σολεδάδ. Το 1971 παρέσυρε με κάποια πρόφαση στο κελί του ένα δεσμοφύλακα και τον μαχαίρωσε μέχρι θανάτου.

Στις φυλακές Σολεδάδ γνωρίστηκε με τον Τζόρτζ Τζάκσον, εμβληματική μορφή των Μαύρων Πανθήρων, και συνιδρυτή της οικογένειας των Μαύρων Πολιτοφυλακών, οργάνωση των Μαύρων Πανθήρων στις φυλακές με σκοπό την αυτοπροστασία τους από τους δεσμοφύλακες και τους ρατσιστές κρατούμενους. Αυτή η γνωριμία ήταν καθοριστική για τον Πινέλ και τον οδήγησε στη ριζοσπαστικοποίηση. Παρά τη λατινοαμερικάνικη καταγωγή του πλησίασε το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων και αντιλήφθηκε ότι η φυλετική ενότητα στις φυλακές ήταν απαραίτητη για να μπορέσουν οι κρατούμενοι να διεκδικήσουν τα στοιχειώδη δικαιώματά τους. Άλλωστε την ίδια περίοδο

-Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού.

-Αλλά κρατούν το 25% του έγκλειστου πληθυσμού παγκοσμίως.

τα πολιτικά-κοινωνικά κινήματα ήταν σε πρωτοφανή άνθιση, τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρώπη. Αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ, ριζοσπαστικοποίηση των μαύρων εναντίον των ρατσιστικών πολιτικών διαχωρισμού, φεμινιστικό κίνημα, οργάνωση των κρατούμενων. Σε αυτό το τελευταίο οι Τζάκσον και Πινέλ είχαν καθοριστικό ρόλο.

Στις 21 Αυγούστου 1971 συνέβη ένα γεγονός που αποτέλεσε σημείο καμπής για την κατάσταση στις φυλακές. Η απόδραση που είχαν σχεδιάσει ο Τζάκσον και άλλοι στράβωσε και κατέληξε σε μακελειό. Ο Τζάκσον, οπλισμένος με πιστόλι, πυροβόλησε και σκότωσε ένα δεσμοφύλακα. Άλλοι δεσμοφύλακες ανταπέδωσαν τα πυρά σκοτώνοντας τον ίδιο και άλλους δύο κρατούμενους (Τζον Λιν και Ρόναλντ Κέιν). Άλλοι 3 φύλακες σκοτώθηκαν στη συμπλοκή.

Μετά την αποκατάσταση της τάξης, έξι κρατούμενοι (Χιούγκο Πινέλ, Γουίλι Τέιτ, Τζόνι Σπέιν, Ντέιβιντ Τζόνσον, Φλίτα Ντρούνο και Λουίζ Ταλαμάντεζ) κατηγορήθηκαν για τους φόνους των δεσμοφυλάκων. Έγιναν γνωστοί ως «οι έξι του Σαν Κουέντιν», η δίκη τους κράτησε 16 μήνες και κόστισε 2 εκατομμύρια δολάρια. Ήταν η πιο πολύκροτη και χρονοβόρα δίκη μέχρι τότε στην Καλιφόρνια. Ο Σπέιν καταδικάστηκε για τις ανθρωποκτονίες δύο δεσμοφυλάκων και οι Πινέλ και Τζόνσον για το βαρύ τραυματισμό άλλων δύο. Οι Ντρούνο, Ταλαμάντεζ και Τέιτ αθώωθηκαν³.

Από εκείνη την περίοδο το σωφρονιστικό σύστημα της

Καλιφόρνια άρχισε να εφαρμόζει τη μακρόχρονη απομόνωση, με 23ωρο εγκλεισμό σε κελιά χωρίς παράθυρα όπου ο αέρας ανανεώνεται με εξαερισμό και το μόνο φως είναι ηλεκτρικό, περιορισμό τηλεφωνημάτων, αλληλογραφίας, επισκεπτηρίου και βιβλίων.

Ο Πινέλ ήταν από τους πρώτους που οδηγήθηκαν σε αυτό το καθεστώς και από το 1972 ως το 2015 κρατήθηκε συνεχόμενα στην απομόνωση. Πέρασε συνολικά 46 χρόνια στην απομόνωση, περισσότερο από κάθε άλλο κρατούμενο στην ιστορία των ΗΠΑ. Παρ' όλα αυτά συνέχισε να πολεμάει για τα δικαιώματα των κρατούμενων και για την κατάργηση του απάνθρωπου καθεστώτος της απομόνωσης. Δημοσίευσε πάρα πολλά κείμενα όπου κατήγγειλε τη ρατσιστική φύση του αμερικανικού συστήματος και προωθούσε συνεχώς τη φυλετική ενότητα των κρατούμενων. Μάλιστα τον Αύγουστο του 2012 ήταν από τους πρωτεργάτες της συμφωνίας για την παύση των εχθροπραξιών μεταξύ λευκών, μαύρων και Λατίνων κρατούμενων. Πολλοί θεωρούν πως ήταν η δική του προτροπή που τελικά επέφερε τη συμφωνία, καθώς έχαιρε αναγνώρισης και σεβασμού και από τις τρεις φυλετικές ομάδες. Συμμετείχε επίσης σε πολλές απεργίες πείνας, οι οποίες έθεταν ως αιτήματα κυρίως την κατάργηση της απομόνωσης και τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης. Οι αιτήσεις του για αναστολή είχαν απορριφθεί 10 φορές.

Μετά από 46 χρόνια στην απομόνωση επέστρεψε σε

νήθως επιβάλλεται η μέγιστη ποινή.

2) Άλλη «ιδιοτροπία» του αμερικανικού ποινικού συστήματος: Κάποιος καταδικάζεται σε ποινές με τεράστια απόκλιση μεταξύ τους όπως στην προκειμένη. Αυτό σημαίνει πως ανάλογα με τη διαγωγή του κρατουμένου, η αναστολή κυμαίνεται σε μεγάλο χρονικό εύρος.

3) Και οι 6 κατήγγειλαν τη ρατσιστική βία του σωφρονιστικού συστήματος και τις άθλιες συνθήκες στις φυλακές, μετατρέποντας τη δίκη σε καταγγελία της ποινικής καταστολής συνολικά.

Μαρτυρία για τη δολοφονία του Χιούγκο

του Τάιρον Γουάιτ

αποσπάσματα άρθρου που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα των μαύρων του Σαν Φρανσίσκο "Bay View"

(...) Κρατήθηκα στις πολιτειακές φυλακές του Σακραμέντο της Καλιφόρνια από το Μάρτιο του 2004 ως τον Οκτώβριο του 2015. Γύρω στις 8 Ιουλίου 2015, στην πτέρυγα Β (εκεί που δολοφονήθηκε ο Χιούγκο), μαύροι και λευκοί κρατούμενοι παρέμεναν κλειδωμένοι λόγω της ρατσιστικής έξαρσης που υπήρχε μεταξύ των δύο φυλών.

Ενώ οι κρατούμενοι παρέμεναν κλειδωμένοι, η υπηρεσία λάμβανε επισημάνσεις και αναφορές από κρατούμενους πως η ζωή του Χιούγκο βρισκόταν σε κίνδυνο και είχαν εκτοξευθεί εναντίον του απειλές από ρατσιστές κρατούμενους. (...) Στις 12 Αυγούστου 2015 οι μαύροι κρατούμενοι αναγκάστηκαν να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους όταν τους επιτέθηκαν λευκοί κρατούμενοι με ρατσιστικά κίνητρα.

Όταν προσπαθήσαμε να βοηθήσουμε τον Χιούγκο, μας πυροβόλησαν δεσμοφύλακες, οι οποίοι έδειχναν να προσφέρουν κάλυψη στους λευκούς που μαχαίρωναν τον Χιούγκο ακριβώς μπροστά τους. Οι δεσμοφύλακες που επενέβησαν έμοιαζαν να έχουν την προσοχή τους στραμμένη στους μαύρους. Οι δεσμοφύλακες πυροβόλησαν τους μαύρους σε ευθεία βολή.

Μόλις έληξε η συμπλοκή οι δεσμοφύλακες οδήγησαν τους κρατούμενους στα κελιά τους. Με συνόδευαν δύο δεσμοφύλακες, ο Κλινκ κι ένας που δεν τον ξέρω. Σε κάποια στιγμή ο Κλινκ ρώτησε: «Τον κανόνισαν;». «Έτσι νομίζω», απάντησε ο άλλος. Την ίδια στιγμή ο Κλινκ με ενημέρωσε πως αυτός και άλλοι φύλακες έβαζαν στοίχημα για το αποτέλεσμα της συμπλοκής, δηλαδή αν ο Πινέλ θα δολοφονούνταν ή όχι.

Στις 16 Αυγούστου 2015, έγραψα και κατέθεσα μια αναφορά για το συμβάν -κυρίως για τα σχόλια του Κλινκ- ζητώντας να διερευνηθούν τα τεκταινόμενα. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2015, έλαβα μία επιστολή από το Τμήμα Εσωτερικών Υποθέσεων που ζητούσε κατάθεση για το συμβάν. Όλοι οι μαύροι κρατούμενοι κατηγορηθήκαμε για συμμετοχή σε «ταραχή» και όλοι κριθήκαμε ένοχοι. Στις 17 Σεπτεμβρίου 2015 ο Κλινκ με «συμβούλεψε» να αποσύρω την αναφορά που έκανα στις 16 Αυγούστου, κάτι που αρνήθηκα να κάνω. Από τις 5 ως τις 8 Οκτώβρη 2015 όλοι οι λευκοί και μαύροι κρατούμενοι μεταχθήκαμε σε διαφορετικές φυλακές της Καλιφόρνια. Αυτό νομίζω πως έγινε για να καλυφθεί η ολιγωρία του προσωπικού της φυλακής στη διάρκεια της δολοφονία του Χιούγκο.

Τώρα βρίσκομαι στο Λάνκαστερ της Καλιφόρνια, στο Λος Άντζελες - πάνω από 450 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου (Σακραμέντο), μακριά από την οικογένεια μου, τους φίλους μου. Είμαι ακόμη τιμωρημένος μαζί με άλλους δύο συγκρατούμενους που αναμίχθηκαν στο επεισόδιο. Η φυλακή του Σακραμέντο κράτησε όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα -οικογενειακές φωτογραφίες, γράμματα, δικογραφίες, τηλεόραση κλπ.- και αρνείται να μου τα στείλει στη φυλακή που βρίσκομαι. Ο πατέρας μου πέθανε

πτέρυγα γενικού πληθυσμού όπου δολοφονήθηκε, μάλλον με ρατσιστικά κίνητρα. Όπως έγραψε κι ένας συγκρατούμενός του: «Αν και πάνω από 70 ετών, ο Γιόγκι πέθανε όπως έζησε. Πολεμώντας».

Πολλοί κρατούμενοι των αμερικανικών φυλακών που εμπνέονται από τις αρχές της «μαύρης απελευθέρωσης» σχολιάζουν με ιδιότυπο χιούμορ πως ο «Μαύρος Αύγουστος» απέκτησε μία ακόμα ημερομηνία μνήμης μετά τη δολοφονία του Γιόγκι. Μέχρι τώρα αναφέρονταν σε δύο ημερομηνίες:

Στις 7 Αυγούστου 1970, ο 17χρονος Τζόνθαν Τζάκσον, αδελφός του Τζόρτζ, εισέβαλε οπλισμένος σε δικαστήριο που δικαζόταν ο Τζέιμς Μακλάιν και αφού εκείνος όπλισε τον κατηγορούμενο και δύο κρατούμενους μάρτυρες, τους Ράτσελ Μαγκκί και Γουίλιαμ Κρίστιας (όλους μέλη των Μαύρων Πανθήρων), επιχείρησαν να διαπραγματευτούν την ανταλλαγή των δικαστικών που κρατούσαν ως ομήρους με τρεις μαύρους κρατούμενους, μεταξύ των οποίων και ο Τζόρτζ. Κατά την έξοδο από το δικαστήριο η αστυνομία άνοιξε πυρ σκοτώνοντας τους Τζάκσον, Μακλάιν, Κρίστιας και τον πρόεδρο του δικαστηρίου Χάλεϊ.

Στις 21 Αυγούστου 1971 πραγματοποιήθηκε η απόπειρα απόδρασης από τη φυλακή Σαν Κουέντιν και τα γεγονότα που αναφέρθηκαν παραπάνω.

1) Στο αμερικανικό ποινικό σύστημα προβλέπεται η αποδοχή της κατηγορίας με αντάλλαγμα χαμηλότερη ποινή. Αν αρνείσαι τις κατηγορίες και τελικά γίνει η δίκη συ-

τον Μάρτιο του 2015 κι έχω κάποιες φωτογραφίες μαζί του που είναι αναντικατάστατες.

Ζητώ βοήθεια, νομική και οικονομική. Αυτό που συμβαίνει είναι λάθος σε τόσο πολλά επίπεδα και ζητώ ΒΟΗΘΕΙΑ! (...)

Για αλληλογραφία:

**TYRONE WHITE, V- 20031, CSP LAC B4 – 221,
P.O BOX 4490, LANCASTER CA 935339, U.S.A**

Ποίημα για το θάνατο του Χιούγκο

του Ντέρεκ Άντερσον

**Αναπαύσου εν ισχύ αδερφέ Γιόγκι
Μας έκανε να περπατάμε με το κεφάλι μας ψηλά
μέσα σε αυτή την αγριότητα
Ευχαριστούμε αδερφέ Γιόγκι**

Για αλληλογραφία:

**DEREK ANDERSON, SVSP AZ- 130
SOLEDAD CA 93960, H- 81578, P.O BOX 1050, U.S.A**

Et in continuatione... (και εις συνέχισιν...)

Μέχρι πριν από ένα χρόνο το όνομα του Χιούγκο Πινέλ μού ήταν παντελώς άγνωστο. Όμως η ανάγνωση της είδησης της δολοφονίας του και τα όσα γράφονταν γι' αυτόν στην ανάρτηση στα διεθνή νέα του Indymedia αποτέλεσαν έναυσμα για να ψάξω περισσότερες πληροφορίες για τη ζωή του.

Ήταν μια διαδικασία που εκτυλίχθηκε ασυνείδητα. Μετά την οργάνωση του άρθρου αυτού κατάλαβα πως ο τρόπος που αντιλαμβάνομαι τη φυλακή θα αλλάξει καθοριστικά.

Τι ήταν αυτό που με επηρέασε; Ειλικρινά δεν ξέρω, δε νομίζω ότι ήταν «κάτι», με την έννοια ενός συγκεκριμένου γεγονότος ή αφήγησης. Πιο σωστά θα έλεγα πως ήταν τα πάντα.

Είναι πρώτα απ' όλα αυτό το νούμερο που πονάει περισσότερο από κλοτσιά στ' αρχίδια. 51 χρόνια. Πώς μπορεί οποιοσδήποτε να αντιληφθεί τι σημαίνουν 51 χρόνια φυλακή; Για να γίνει το χρονικό διάστημα πιο απτό αρκεί να σκεφτούμε πως όταν ο Χιούγκο μπήκε στη φυλακή οι ΗΠΑ βομβάρδιζαν το Βιετνάμ, ο Γκεβάρα έφευγε από την Κούβα για να ξεκινήσει ανταποικιακό ανταρτοπόλεμο στο Κονγκό και στα καθ' ημάς κυβερνούσε η Ένωση Κέντρου.

Πώς μπορεί κάποιος για μισό αιώνα να ακούει τρεις φορές τη μέρα την καταμέτρηση, να περιορίζει το οπτικό του πεδίο στην επιφάνεια των τοίχων, να μη μπορεί να περπατήσει πάνω από 100 μέτρα χωρίς να στρίψει; Και πάνω απ' όλα η απομόνωση. Η συνεχόμενη αίσθηση πως βρίσκεσαι στη «φυλακή μέσα στη φυλακή» με το χρόνο να βαραίνει τόσο, που να αποκτά υλική υπόσταση. Για 46 χρόνια, μέρα με τη μέρα, ώρα την ώρα, λεπτό το λεπτό, χωρίς φυσικό φως. Πώς θα μπορούσε κάποιος να αντεπεξέλθει σε κάτι τόσο σκληρό, να μην παραιτηθεί, να μη γίνει «κομοδίνο» κατά την ορολογία της φυλακής;

Κι εκεί το νόμισμα γυρίζει και φαίνεται η άλλη πλευρά του: πώς γίνεται η απομόνωση να σπάσει, η διοίκηση και η υπηρεσία των φυλακών να φοβούνται ακόμα εκείνους που η ανθρωπιά τους υπερνικά τους τόνους τσιμέντου, τους περιορισμούς και τον αδυσώπητο χρόνο ή αλλιώς τη φυσική φθορά.

Ο Χιούγκο κατάφερε αυτά και πολλά άλλα. Αν και θαμμένος στην απομόνωση, ενθάρρυνε τους νεότερους συγκρατούμενούς του να μην αποδεχτούν τη φυλακή σαν όρο ζωής, να μάχονται συνεχώς τους γδάρτες των ονείρων τους. Και κάτι ακόμα πιο σημαντικό. Σε μία κοινωνία (και

μικροκοινωνία όπως η φυλακή) που ο ρατσισμός και οι φυλετικοί διαχωρισμοί είναι η βάση της ύπαρξής της, που οι κανόνες της ράτσας γίνονται απ' όλους αποδεκτοί χωρίς αντίρρηση, ο Χιούγκο προωθούσε συνεχώς την ενότητα σπάζοντας τα φυλετικά πλαίσια, προέτασε ακατάπαυστα τη σύνδεση όλων των φυλακισμένων για να πολεμήσουν τον κοινό εχθρό.

Η συμφωνία παύσης των φυλετικών εχθροπραξιών που υπογράφηκε στις 12 Αυγούστου 2012 (κατά σύμπτωση 3 ακριβώς χρόνια πριν τη δολοφονία του Χιούγκο) είναι κυρίως δικό του έργο και ενδεικτικό της αποδοχή που έχαιρε από φυλακισμένους απ' όλες τις φυλετικές ομάδες, παρόλο που δε βρισκόταν καν σε πτέρυγα γενικού πληθυσμού ώστε να έχει άμεση επαφή μαζί τους. Αυτή η συμφωνία είναι επίτευγμα αν σκεφτούμε πως στις φυλακές των ΗΠΑ οι συμμορίες κατέχουν θέση συνομιλητή στη διαχείριση της φυλακής.

Ενδεχομένως η δολοφονία να τερμάτισε τη συμφωνία, δεν έχω βρει κάποια σχετική πληροφορία επ' αυτού. Σίγουρα όμως η συμφωνία αποτέλεσε μεγάλο εμπόδιο στο πανάρχαιο εξουσιαστικό δόγμα «διαίρει και βασιλεύει» με το οποίο λειτουργούν οι φυλακές όλου του κόσμου. Οι μεγάλες απεργίες πείνας του '13 και του '14 στην Καλιφόρνια εναντίον του καθεστώτος απομόνωσης μάλλον δε θα είχαν επιτευχθεί χωρίς αυτήν.

Ο Γιόγκι δεν ήταν μόνος του όλα αυτά τα ατελείωτα χρόνια. Εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες άνθρωποι από την «τάξη των φυλακισμένων» κατά τα λόγια του Τζορτζ Τζάκσον, πάλεψαν και παλεύουν για την αξιοπρέπεια και την ελευθερία, σε κάθε φυλακή και κέντρο κράτησης όπου γης. Κανένας δε δρα μόνος και η ηρωοποίηση περιορίζει την οπτική και τη στόχευσή μας. Οι ξεχωριστές προσωπικότητες μπορεί να είναι τα πιο φωτεινά αστέρια και το φως τους να φτάνει ως εμάς, αλλά η ομορφιά των γαλαξιών οφείλεται στο πλήθος και την ποικιλία των άστρων.

Η απεργία που ξεκίνησε το Σεπτέμβριο σε όλες τις φυλακές των ΗΠΑ ενάντια στην καταναγκαστική εργασία («δουλεία» όπως την ονομάζουν οι ίδιοι) είναι συνέχεια των αιματηρών αγώνων του '60 και του '70. Κάθε απεργία, απόδραση, εξέγερση, απεργία πείνας, επίθεση σε δεσμοφύλακα οδηγεί στην επανοικειοποίηση της ανθρωπιάς μας. Κάθε κάλεσμα για δράση, κίνηση αλληλεγγύης, συντροφική επικοινωνία μεταξύ των κρατουμένων ακυρώνει την ολοκληρωτική φύση του εγκλεισμού.

Τελικά κατάλαβα τι ήταν αυτό που με επηρέασε τόσο μαθαίνοντας για τον «Γιόγκι»: Η φυλακή μπορεί να νικηθεί και όπως έλεγαν και οι ριζοσπαστικοποιημένοι φυλακισμένοι κάθε φορά που κάποιος «αδερφός» έπεφτε: «Αναπαύσου εν ισχύ, Χιούγκο».

Γιώργος Καραγιαννίδης, φυλακές Κορυδαλλού

Το φυλακοβιομηχανικό σύμπλεγμα (prison-industrial complex)

Με τον όρο «φυλακοβιομηχανικό σύμπλεγμα» εννοούμε την αλληλεπίδραση και συνεργασία στο σφραγιστικό τομέα μεταξύ της βιομηχανίας των ιδιωτικών φυλακών, των κατασκευαστικών εταιριών, των εταιριών προμηθειών των φυλακών, των εταιριών που εκμεταλλεύονται την καταναγκαστική εργασία των κρατουμένων και του πολιτικού συντηρητισμού εν γένει.

Καθώς ο Ψυχρός Πόλεμος βάδιζε προς το τέλος του, το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα, που αποκόμιζε τεράστια κέρδη κατά την διάρκειά του, έδωσε σταδιακά τη θέση του στο φυλακοβιομηχανικό σύμπλεγμα με αφορμή αυτή τη φορά τον «πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά». Η CIA, που είχε αναμιχθεί στο εμπόριο ναρκωτικών ήδη απ' τη δε-

κατία του '60 σε χώρες όπως το Βιετνάμ και αργότερα η Νικαράγουα διοχέτευσε μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών στις φτωχογειτονιές των μαύρων. Η αύξηση της χρήσης ναρκωτικών και η μικροεγκληματικότητα, παράλληλα με την οικονομική ύφεση της δεκαετίας του '70, προετοίμασε το έδαφος για την έναρξη του «πολέμου κατά των ναρκωτικών» επί προεδρίας Ρίγκαν, το 1982. Από τότε οι κρατούμενοι στις ΗΠΑ αυξήθηκαν από 300 χιλιάδες σε 2,4 εκατ. σε λιγότερο από 30 χρόνια. Πρόκειται για το 25% των κρατούμενων παγκοσμίως, ενώ η χώρα έχει το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού. Οι Αφροαμερικανοί στις ΗΠΑ φυλακίζονται σήμερα έξι φορές περισσότερο απ' τους λευκούς Αμερικανούς, για παρόμοια ποσοστά εγκληματικότητας.

Το 1984, επενδυτές στο Τενεσί με διασυνδέσεις στην κυβέρνηση ίδρυσαν την Corrections Corporation of America (CCA, Αμερικανική Επιχείρηση Σωφρονισμού) και έφτιαξαν ιδιωτικές φυλακές με κρατικές εργολαβίες. Η αξιοποίηση των ιδιωτικών φυλακών έφτασε στο αποκορύφωμα της τη δεκαετία του '90 επί Κλίντον, όπου εταιρείες ιδιωτικών φυλακών ανέλαβαν τον εγκλεισμό μεταναστών χωρίς χαρτιά και κρατουμένων «υψηλής επικινδυνότητας».

Στις εκλογές του 2000 η βιομηχανία των ιδιωτικών φυλακών προέβη σε δωρεές 1,2 εκατομμυρίων σε 830 υποψηφίους. Σήμερα οι μεγαλύτερες εταιρείες ιδιωτικών φυλακών είναι η CCA και η GEO Group (πρώην Wackenhut), ενώ το ποσοστό των εγκλειστών σε αυτές το 2013 υπολογιζόταν σε 8% του συνόλου των κρατουμένων.

Παράλληλα με το θεσμό των ιδιωτικών φυλακών, η καταναγκαστική εργασία των κρατουμένων αποτελεί ακόμα ένα πεδίο κέρδους και διαχείρισης των αποκλεισμένων πληθυσμών και στις δημόσιες φυλακές. Οι κρατούμενοι εργάζονται χωρίς ασφαλιστικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, άδειες και επιδόματα, κάτω από απάνθρωπες συνθήκες. Η άρνηση τους να εργαστούν έχει ως συνέπεια πειθαρχικά και στέρηση προνομίων. Περίπου 900.000 κρατούμενοι υπολογίζονται ότι εργάζονται με τέτοιους όρους σήμερα.

Τα τελευταία 30 χρόνια τουλάχιστον 37 πολιτείες επιτρέπουν σε ιδιωτικές εταιρείες τη χρήση κρατουμένων με τη συμβολική αμοιβή των 0,93 με 4,73 δολαρίων την ημέρα. Εταιρείες που εκμεταλλεύονται την εργασία κρατουμένων είναι μεταξύ άλλων οι IBM, Boeing, Motorola, Microsoft, AT&T, Wireless, Texas Instruments, Dell, Compaq, Honeywell, Hewlett-Packard, Nortel, Lucent Technologies, 3Com, Intel, Northern Telecom, TWA, Nordstrom's, Revlon, Macy's, Pierre Cardin, Target Stores, Starbucks και Honda.

Στις 18 Αυγούστου 2016, λίγο πριν την έναρξη της παναμερικανικής κινητοποίησης των κρατουμένων, το αμερικανικό υπουργείο Δικαιοσύνης εξέδωσε ντιρεκτίβα βάσει της οποίας σταδιακά θα καταργηθούν οι ιδιωτικές ομοσπονδιακές φυλακές. Αυτές, όμως, είναι μόνο 13 και εκεί κρατούνται 22.000 άτομα, οι περισσότεροι απ' αυτούς μετανάστες που πέρασαν χωρίς χαρτιά τα αμερικανικά σύνορα. Τα κέντρα κράτησης μεταναστών που βρίσκονται υπό τη διαχείριση των ιδίων εταιριών δεν επηρεάζονται από τη ντιρεκτίβα, όπως δεν επηρεάζονται και οι πολιτειακές φυλακές που δεν υπόκεινται στις ομοσπονδιακές αποφάσεις.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (10 Οκτώβρη), οι πολύμορφες κινητοποιήσεις συνεχίζονται σε πολλές αμερικανικές φυλακές, ενώ οι αρχές αρνούνται και την ύπαρξη των κινητοποιήσεων, τις οποίες θάβουν και τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης των ΗΠΑ.

Έχουν χρησιμοποιηθεί στοιχεία από κείμενα του «Αναρχικού Μαύρου Σταυρού – Πυρήνας Έμπρακτης Αναρχικής Αλληλεγγύης» και του Τάσου Θεοφίλου, τους οποίους επίσης ευχαριστούμε. Η εικονογράφηση προέρχεται από το κόμικ της Δανέζας σκιτσογράφου Σοφί Λουίζ Νταμ (<http://bit.ly/2cinjBx>).

με το κράτος και το κεφάλαιο που αποτελούν τον κοινό εχθρό όλων.

Όπως αναφέραμε στην αρχή της συζήτησης, εκατομμύρια ανθρώπων ξεριζώθηκαν από τους τόπους που κατάγονται αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Τις ανάγκες που παρουσιάστηκαν όταν εγκλωβίστηκαν στον ελληνικό χώρο, έσπευσαν να εκμεταλλευτούν μεμονωμένα άτομα ή και ομάδες ντόπιων-ξένων για να πλουτίσουν. Επίσης, δε μπορούμε να παραλείψουμε το γεγονός ότι πολλοί, παίζοντας με την ελπίδα των αποκλεισμένων για ανοιχτά σύνορα, απομύζησαν τεράστια ποσά μιλώντας για κρυφά περάσματα που οδηγούν στον παράδεισο της δύσης και στη συνέχεια εξαφανίζονταν.

Όσον αφορά το ζήτημα της ριζοσπαστικοποίησης, για μας ξεκίνησε από την κατανόηση της έννοιας της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης. Από τις πρώτες στιγμές της συμμετοχής μας στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα στέγασης μεταναστών/ριών εκδηλώθηκε ενδιαφέρον για κοινές δράσεις, που περιελάμβαναν τόσο το κομμάτι της προπαγάνδας για την αλληλεγγύη μεταξύ των αποκλεισμένων, όσο και το κομμάτι της σύγκρουσης ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο. Κλείνοντας το θέμα για την ριζοσπαστικοποίηση, ως αναρχικοί προτάσσουμε τις καταλήψεις αδειών σπιτιών-κτιρίων, καθώς και τις απαλλοτριώσεις βασικών ειδών από τα σούπερ μάρκετ, καλύπτοντας έτσι τις ανάγκες μας για στέγη και τροφή, ενάντια σε κάθε είδους φιλανθρωπία απ' όπου και αν προέρχεται.

-Σ.Α.: Ποια η θέση της κυβέρνησης, των ΜΚΟ, των αλληλεγγύων και της τοπικής κοινωνίας σε γενικές γραμμές; Τι συμφέροντα ή κίνητρα για δράση έχει η κάθε μεριά, ειδικά

στην πλευρά όσων προσφέρουν στους μετανάστες; Τι διαφοροποιήσεις βλέπετε;

-Χ.Ν.: Δεν μπορεί να περιγράψει εύκολα κανείς τις θέσεις όλων αυτών. Σε αδρές γραμμές, η κυβέρνηση και οι ΜΚΟ ασκούν περίτεχνα την εξουσιαστική διγλωσσία, και ενώ ρίχνουν όλη την ευθύνη στην ΕΕ, την ίδια στιγμή χρησιμοποιούν το ζήτημα εργαλειακά για να βγάλουν φράγκα από τα ευρωπαϊκά κονδύλια. Η τοπική κοινωνία αναπαράγει σε μεγάλο βαθμό την κρατική προπαγάνδα και δεν ξεφεύγει από τη θέση «τι τους έχει βρει τους κακομοίρηδες». Πολλοί πάντως σίγουρα πιστεύουν ότι οι μετανάστες δεν πρέπει να μείνουν για πολύ. Μέχρι στιγμής δεν έχουν εμφανιστεί ρατσιστικές επιτροπές και άλλα τέτοια φρούτα.

-Α.Ε.: Κοινή γραμμή για την Ε.Ε, τη σημερινή κυβέρνηση Σύριζα όσο και για το σύνολο των ισχυρών κρατών παγκοσμίως, αποτελεί η στρατιωτικοποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής. Εν μέσω της οικονομικής κρίσης, πολεμικών συρράξεων, της κλιματικής αλλαγής, οι πολυπληθείς ομάδες που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το τόπο διαμονής τους, ως ο αδύναμος κρίκος του ταξικού συστήματος που αποτελεί την αυριανή κατώτερη οικονομικά εργατική τάξη, αντιμετωπίζονται ως η αναλώσιμη κοινωνική ομάδα, που θα συμβάλλει με το λιγότερο κόστος στην περαιτέρω ανάπτυξη του κεφαλαίου, όπως άλλωστε συνέβη και στο παρελθόν σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης. Για να υπάρχει η δυνατότητα διαχείρισης αυτής της ομάδας ανθρώπων κατά το δοκούν, εντέχνως και με μεθοδικότητα, αναλόγως με το μοντέλο διακυβέρνησης κάθε χώρας, οι μηχανισμοί εξουσίας επιλέγουν και την τακτική που θα ακολουθήσουν. Χαρακτηριστική είναι η νομική ασάφεια

γύρω από τον ορισμό κάποιου ως πρόσφυγα, η οποία γίνεται λάστιχο ανάλογα με τα συμφέροντα, και εκεί που μέχρι χτες το Αφγανιστάν και το Ιράκ θεωρούνταν εμπόλεμη περιοχή, και άρα οι εκτοπισμένοι αυτών των χωρών είχαν δικαίωμα αίτησης ασύλου, σήμερα αυτή η δυνατότητα δίνεται σε άτομα από συγκεκριμένες περιοχές της Συρίας.

Η αριστερή κυβέρνηση εν προκειμένω, καλείται να εφυσυχάσει τόσο τις δεξιό-ακροδεξιές συνειδήσεις όσο και τις «αριστερίζουσες, πιο ευαίσθητες κοινωνικά ομάδες», από τη μια φυλακίζοντας σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και απελαύνοντας αυτούς που νομικά αποκλείονται από οποιοδήποτε δικαίωμα και που αποκαλούνται μετανάστες, και από την άλλη δημιουργώντας «δομές φιλοξενίας» για τους πρόσφυγες που είναι νόμιμοι. Το προφίλ δύο τύπων ανθρώπων, αυτόν του εγκληματία μετανάστη που ίσως είναι και τζιχαντιστής, και αυτόν του πρόσφυγα οικογενειάρχη, είναι που εξυπηρετεί με το καλύτερο τρόπο την ακροδεξιά ρητορική, γιατί είναι και πιο αληθοφανές. Η εμπέδωση μιας τέτοιας προσέγγισης, ειδικά εν μέσω οικονομικής κρίσης σε μια κοινωνία που τείνει στην απόλυτη εξατομίκευση, είναι τουλάχιστον επικίνδυνη και άκρως υπονομευτική για την έννοια της ανθρωπιάς, αλλά και για τη διαμόρφωση συλλογικής ταξικής συνείδησης.

Οι ΜΚΟ παίζουν σαφέστατα το βρώμικο παιχνίδι του ξεπλύματος των συνειδήσεων των δυτικών πολιτών, ως διameσολαβητές ανάμεσα στους πολίτες και την κυβέρνηση και εργολάβοι της φιλανθρωπίας. Εκτός από τα υπέρογκα χρηματικά ποσά που διαχειρίζονται με απόλυτο καθεστώς αδιαφάνειας, ο κυριότερος ρόλος ύπαρξής τους είναι η απονομηματοδότηση εννοιών όπως η αλληλεγγύη, που

► πρακτικά μεταφράζεται σε εθελοντική κατευθυνόμενη εργασία.

Οι τοπικές αρχές είναι ξεκάθαρο ότι φέρουν ξενοφοβικές -ρατσιστικές απόψεις και θέλουν το ζήτημα του στρατοπέδου και των μεταναστών να παραμένει στο περιθώριο και μακριά από την πόλη.

Η τοπική κοινωνία, απ' όσο φαίνεται απ' την επαφή μέσα από κινήσεις αντιπληροφόρησης, δείχνει να ανταποκρίνεται σε μαζέματα υλικών αγαθών. Επίσης δεν έχει συσταθεί κάποια φασιστοεπιτροπή, αλλά από ένα μειοψηφικό κομμάτι έχει εκφραστεί ένας κοινός προβληματισμός ως προς τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει η ενσωμάτωσή των μεταναστών, δηλαδή η τρομοκρατία που ο φασιστικός οχτός των ΜΜΕ εξαπολύει αναφορικά με την αύξηση της ανεργίας, που σαν προβληματισμός όμως και όχι σαν τοποθέτηση είναι εύκολα αναστρέψιμος με τα αντίστοιχα επιχειρήματα μέσα από μια κοινωνικοταξική ανάλυση.

Από πλευράς «πρωτοβουλίας» είναι ξεκάθαρη η στόχευση της πλήρης ενσωμάτωσης και μετεγκατάστασής τους στη πόλη της Χαλκίδας και η εναντίωση σε όποιου είδους γκετοποίηση. Η ρήξη με τους παραπάνω θεσμούς, φορείς, ΜΚΟ είναι δεδομένη και αναπόφευκτη και το σημαντικότερο είναι ότι αρκετοί από τους μετανάστες φαίνεται να αντιλαμβάνονται το γιατί.

-p.k.r., A.K., Γ.Δ.: Το κράτος είτε θα εναντιώνεται σε μετανάστες όπως π.χ. με τον φράχτη του Έβρου, τη χρήση εγχώριων και ευρωπαϊκών κατασταλτικών μηχανισμών ή τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, είτε σε αραστή συνεργασία με τα ΜΜΕ θα προβάλλει τη θυματοποίηση τους σε περιόδους κοινωνικού αναβρασμού και θα προβαίνει ακόμα και στην «αντικειμενοποίηση» τους, όταν για παράδειγμα τους χρησιμοποιεί σαν χαρτί διαπραγματεύσεως με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σε αυτό το καλοστημένο παιχνίδι δεν θα μπορούσε να λείπει και το κεφάλαιο. Γνωστοί φιλόπρωποι επιχειρηματίες παίρνουν εργολαβίες από την κυβέρνηση για την κατασκευή κοντέινερ, με σκοπό τη στοιβάζη μεταναστών ή την ανέγερση φραχτών, στήνουν ΜΚΟ με «ειδίκευση» στη μεταναστευτική κρίση κυνηγώντας φοροελαφρύνσεις ή ξεπλένοντας χρήματα χρησιμοποιώντας την φιλανθρωπία τους.

Από τη μια, οι επαγγελματίες ανθρωπιστές των ΜΚΟ τώρα εξαντλούν την «αλληλεγγύη» και την φιλανθρωπία τους στη συνεργασία τους με τους μπάτσους, τη διανομή σάπιου φαγητού ή συμπεριφερόμενοι στους μετανάστες σαν ανθρώπους β' κατηγορίας. Επιπρόσθετα, οι ΜΚΟ είναι το δεκανίκι του κράτους, μιας και καλύπτουν τα κενά του.

Από την άλλη, το μεγαλύτερο μέρος της τοπικής κοινωνίας των Εξαρχείων, αντιλαμβάνονται ότι οι μετανάστες

αναζητούν την ελευθερία τους και μια καλύτερη ζωή έχουν δεχτεί και έχουν τοποθετήσει τους εαυτούς τους δίπλα σε αυτούς τους ανθρώπους.

Αυτό που μπορεί να διαφοροποιήσει κάθε εγχείρημα είναι οι πράξεις και τα πλαίσια τα οποία θέτει. Εμείς από τη μεριά μας ως αναρχικοί/ες δεν καλύπτουμε τα κενά του κράτους, δρούμε ανταγωνιστικά προς αυτό.

-Σ.Α.: Πάνω στο ζήτημα της αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και μετανάστες, ποια τα όρια μεταξύ ανθρωπιστικής προσφοράς και πολιτικής πράξης; Είναι αλληλοσυμπληρούμενα, συμβαδίζουν ή θέτουν περιορισμούς το ένα στο άλλο; Πως κεφαλαιοποιείται πολιτικά η αλληλεγγύη δράση προς μία αναρχική επαναστατική κατεύθυνση.

-Χ.Ν.: Η πανσπερμία των κινήσεων αλληλεγγύης ανέδειξε πολλές διαφορετικές προσεγγίσεις, που ως τότε είχαν μείνει ίσως μόνο σε θεωρητικό επίπεδο. Τα όρια του ανθρωπισμού και της πολιτικής πράξης έπρεπε πρώτα να αναγνωριστούν, και στη συνέχεια να αναλυθούν. Το σίγουρο είναι πως τον πρώτο καιρό ήταν απαραίτητη η συγκέντρωση ειδών πρώτης ανάγκης από ταξική σκοπιά, ώστε να ανατιμηθεί η θέση τους και να μην είναι έρμαιο των μηχανισμών. Στη συνέχεια όμως, όταν πλέον αρχίζουν να δίνουν πράγματα όλοι, η κατάσταση μπερδεύεται. Η επικοινωνία με τους μετανάστες, ειδικά εκείνη που έχει ως στόχο την ανάπτυξη ταξικής αλληλεγγύης, είναι μια σχέση που δεν μπορεί να είναι συνεχώς (ή ακόμη χειρότερα μόνο) εμπράγματη. Και αυτές οι σχέσεις απαιτούν τριβή πάνω σε πολιτικό διάλογο ο οποίος με την σειρά του απαιτεί χρόνο. Όπου υπάρχει ανάγκη φυσικά οφείλεις να είσαι εκεί. Το να μοιράζεις πράγματα όμως είναι το εύκολο. Το να καταλαβαίνουν οι μετανάστες ποιος είσαι και γιατί κάνεις αυτό που κάνεις είναι μια χρονοβόρα και δύσκολη δουλειά. Σε αυτό το πλαίσιο, η αλληλεγγύη μπορεί να αποδώσει καρπούς μόνο όταν οι ίδιοι οι μετανάστες και οι αλληλέγγυοι -τα υποκείμενα- βρουν κοινή βάση αγώνα και διεκδικήσεων. Δεν έχουν βρεθεί όμως ακόμη. Πολλοί μετανάστες έχουν διαφορετικές εμπειρίες και προσλήψεις σχετικά με την οργάνωση και τον αγώνα, πολλών δε μάλλον, οι περισσότεροι έχουν εντελώς διαφορετική άποψη για το κεφάλαιο και το κράτος, ειδικά στην ευρωπαϊκή του έκφανση. Για να μπορέσει λοιπόν κάποιος/α να δράσει προς μια αναρχική επαναστατική κατεύθυνση, πρέπει πρώτα να καταλάβει την ταξική του θέση, να καταλάβει τι σημαίνει φτηνό εργατικό δυναμικό στην Ευρώπη και να αποδομηθούν όλα εκείνα τα στοιχεία που συγκροτούν την εμπιστοσύνη του προς το κράτος. Συνεπώς, νομίζω, εκεί είναι που πρέπει να δοθεί σήμερα το βάρος, στην κατάδειξη του εχθρού. Η σχέση μας με τους μετανάστες δεν θα αποβεί επικίνδυνη μόνο και μόνο επειδή το θέλουμε εμείς.

-Α.Ε.: Η έννοια της αλληλεγγύης εμπεριέχει τον ανθρωπισμό, αλλά η ειδοποιός διαφορά της από τη φιλανθρωπία είναι ότι η αλληλεγγύη εστιάζει στα αίτια του προβλήματος, στο σύστημα που γεννά τις ποικίλες ανισότητες και αποτρόπαιες καταστάσεις, όπως εν προκειμένω ο πόλεμος και η μετανάστευση που είναι απόρροιά του, ενώ η φιλανθρωπία μένει μόνο στην αντιμετώπιση των συμπτωμάτων. Το διακύβευμα στο ζήτημα της αλληλεγγύης με τους μετανάστες θεωρώ ότι είναι η δημιουργία εκείνων των διαδικασιών που θα προωθούν την αυτοοργάνωση των μεταναστών και ταυτόχρονα θα συνδέουν τους αγώνες τους, με τους αγώνες των υπόλοιπων εκμεταλλευόμενων δυνάμεων και δευτερευόντως η επίλυση των ανθρωπιστικών ζητημάτων. Η υλική βοήθεια, που αναπόφευκτα είναι απαραίτητη, δε μπορεί να υπερκεράσει τις υπόλοιπες πολιτικές διαδικασίες, κινήσεις, δομές. Όχι γιατί αντικειμενικά δεν υπάρχει η δυνατότητα λόγω και της ταξικής θέσης ημών, αλλά γιατί το ζητούμενο είναι η συμπόρευση, οι κοινοί αγώνες ως διαφορετικές μεν (σε άλλη βάση απ' αυτή που έχουμε συνηθίσει, με διαφορετικά πολιτισμικά χαρακτηρι-

στικά και αντιλήψεις και όχι με τα αμιγώς πολιτικά κριτήρια που θα επιθυμούσαμε), εκμεταλλευόμενες δε ομάδες που έχουμε κοινό εχθρό τον καπιταλισμό, και βρισκόμαστε στο ίδιο στρατόπεδο. Η έμφαση στα σημεία ταξικής -και όχι μόνο- εγγύτητας ντόπιων και μεταναστών έχει διττή σημασία, αφού απευθύνεται εκτός από τους μετανάστες και σ' αυτούς που ταξικά ανήκουν στους εκμεταλλευόμενους, συνειδησιακά όμως πορεύονται ακόμη και με τον εχθρό λόγω απουσίας της αντίστοιχης ανάλυσης. Όσα περισσότερα βήματα κάνουμε προς αυτή την κατεύθυνση, τόσο καλύτερα για το μέλλον των ριζοσπαστικών, ανατρεπτικών, αντιεξουσιαστικών, απελευθερωτικών ενάντια στο υπάρχον, δυνάμεων.

-p.k.r., A.K., Γ.Δ.: Για εμάς τα όρια που αναφέρεις είναι ευδιάκριτα τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη. Η συνύπαρξη μεταναστών και αναρχικών αλληλέγγυων, σε επίπεδο κοινότητας και σε επίπεδο δράσεων, συνιστά μια πολυεπίπεδη πολιτική ζύμωση. Ύστερα από σχεδόν έξι μήνες ενασχόλησης με το μεταναστευτικό και απορρίπτοντας τους ανθρωπικιστικούς διαχωρισμούς τύπου «έχω την τάδε ανάγκη», «καλύπτω την τάδε ανάγκη», μπορούμε να πούμε ότι ως αναρχικοί-ες και ως αναρχικά εγχειρήματα μας είναι ξεκάθαρο όσο ποτέ πως κάθε πράξη μπορεί και να χαρακτηριστεί πολιτική ανάλογα με τα κίνητρα και τις προθέσεις του υποκειμένου. Η αλληλεγγύη για εμάς στην προκειμένη περίπτωση έχει πολιτική σκοπιμότητα. Στοχεύει στην συνειδητοποίηση των ανθρώπων και δεν χρειάζονται μεγάλες ρητορείες και επαναλήψεις όρων και προταγμάτων για να γίνουν αυτά που πρεσβεύουμε κατανοητά. Αρκεί η απλή εφαρμογή τους. Και αυτή είναι για εμάς η χειροπιαστή και άμεση κεφαλαιοποίηση.

Σε ό,τι αφορά τώρα την επαναστατική προοπτική πιστεύουμε πως ισχύει ό,τι και στα υπόλοιπα μέτωπα του αγώνα. Υπάρχουν οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες. Από την πλευρά μας θεωρούμε πως οι πρώτες υπάρχουν, και άρα η επαναστατική προοπτική έρχεται σε όσα αναφέραμε πιο πάνω, δηλαδή στις μεταξύ μας πολυεπίπεδες ζυμώσεις για την όξυνση του αγώνα και τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις.

Κλείνοντας, θέλουμε να πούμε ότι για μας είναι μια πολύ καλή ευκαιρία η κουβέντα αυτή για την σύνδεση των αγώνων. Το μεταναστευτικό αποτελεί ένα από τα πολλά μέτωπα ενός κοινού αγώνα, αυτού για την κοινωνική επανάσταση και την αναρχία. Ως αναρχικοί δεν ιεραρχούμε τις δράσεις και φυσικά τις υπερασπιζόμαστε όλες, όπως κινήσεις αντιπληροφόρησης, καταλήψεις, άμεσες δράσεις, ένοπλες μορφές πάλης.

**Φωτιά σε φυλακές και σύνορα
Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους
Αγώνας με όλα τα μέσα ενάντια
σε κράτος και κεφάλαιο**

Εργατικά νέα

Κατηγορούμενος για παράνομη χρήση βίας βρέθηκε ο πρόεδρος του σωματίου εργαζομένων της BIOME στο πταιματοδικείο στις 6 Σεπτέμβρη, επειδή παρεμπόδισε τον σύνδικο πτώχευσης να μπει στο αυτοδιαχειριζόμενο πλέον εργοστάσιο. Μάλιστα, ο πταιματοδικής φέρεται να ζήτησε επιμόνως από τον πρόεδρο των εργαζομένων τα ονόματα όλων των μελών της διοίκησης του σωματίου προκειμένου να ανακριθούν!

Συνεχίζουν τις αγωνιστικές τους κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι του ξενοδοχείου «Athens Ledra», καταγγέλλοντας ταυτόχρονα την άρνηση της κυβέρνησης να συναντηθεί μαζί τους. Οι εργαζόμενοι του ξενοδοχείου «Athens Ledra», την Πέμπτη 8 Σεπτέμβρη, πραγματοποίησαν συγκέντρωση στη συμβολή των οδών Β. Σοφίας και Ηρώδη Αττικού, όπου απωθήθηκαν βίαια από τις μπατσονάδες. Τότε φώναξαν συνθήματα όπως «με ρόπαλα και ΜΑΤ χτυπάτε τους εργάτες και στους ξενοδόχους κάνετε τις πλάτες», ενώ κατήγγειλαν την κυβέρνηση γιατί δεν τους δέχεται. Να υπενθυμίσουμε ότι οι εργαζόμενοι του «Athens Ledra» είναι 5 μήνες απλήρωτοι.

Σε 22 νέες απολύσεις εργαζομένων προχώρησε ο εργοδότης - γνωστός μεγαλοαπατεώνας - Α. Λαυρεντιάδης, ιδιοκτήτης της «Ελληνικά Λιπάσματα - ELFE». Ο εργοδότης, όχι μόνο προχωράει σε απολύσεις χωρίς να δώσει αποζημίωση, αλλά έχει και το θράσος να καταθέτει μηνύσεις, ώστε

να εκφοβίσει εργαζόμενους και απολυμένους.

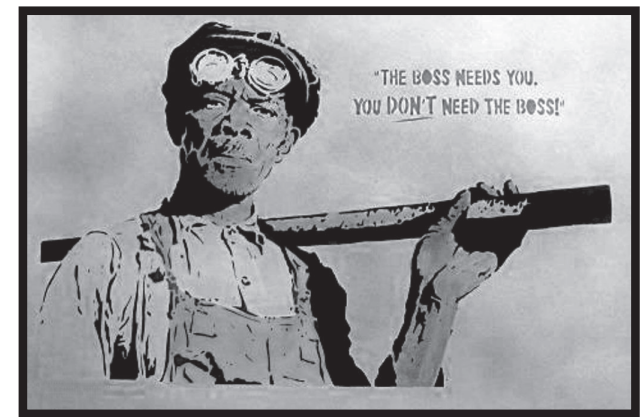
Εκδικητική απόλυση σε βάρος εργαζόμενης και συνδικαλίστριας από το κατάστημα «MAX PERRY» στο Γαλάτσι. Η εργαζόμενη αντιδρούσε με τα αντεργατικά μέτρα της εργοδοσίας και συζητούσε γι' αυτά με τους συναδέλφους της, κάτι που -όπως φαίνεται- δεν άρεσε στην εργοδοσία.

Σοβαρό εργατικό ατύχημα -για εμάς ένα ακόμα παρολίγον εργοδοτικό έγκλημα - συνέβη την Δευτέρα 20 Σεπτέμβρη. **Εργάτης, που δούλευε στην εργολαβική εταιρεία «ΑΣΤΕΡΙΑΣ» και πραγματοποιούσε εργασίες χρωματισμού στο πλοίο «ΜΙΝΕΡΒΑ ΒΑΣΩ» στη δεξαμενή νο2 των Ναυπηγείων Ελευσίνας, τραυματίστηκε σοβαρά, με αποτέλεσμα να ακρωτηριαστούν τα δάκτυλα του χεριού του τη στιγμή της εργασίας του.** Η εντατικοποίηση της δουλειάς και η απαξίωση των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας στο βωμό του κέρδους για την εργοδοσία, κόντεψαν να στοιχίσουν τη ζωή σε έναν ακόμα εργαζόμενο.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους απολυμένους των «Τσιμέντων Χαλκίδας» έγινε την Πέμπτη 22 Σεπτέμβρη στα Δικαστήρια της Χαλκίδας, όπου συζητιόταν η αγωγή που είχαν καταθέσει οι εργαζόμενοι για να κηρυχθούν άκυρες οι απολύσεις που έκανε από τον Αύγουστο του 2014 έως τον Ιούλη του 2015 η πολυεθνική «Lafarge», ιδιοκτήτρια του εργοστασίου. Αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι, στις 30 Γενάρη 2015, το Πρωτοδικείο Χαλκίδας είχε δικαιώσει τους 118 εργαζόμενους που είχαν απολυθεί από τον Απρίλη του 2013 έως και τον Ιούλη του 2014, κηρύσσοντας

άκυρες τις απολύσεις τους. Ωστόσο, η πολυεθνική άσκησε έφεση κατά των αποφάσεων, η οποία ορίστηκε να δικαστεί στις 5 Απρίλη 2017, ενώ προχώρησε και σε νέες απολύσεις.

Ηράκλειο και Χανιά Κρήτης, απολογισμός καλοκαιριού: Τέσσερις οικοδόμοι έπεσαν από μπαλκόνι που κατέρρευσε. Ένας οικοδόμος έπεσε στο κενό από 5 μέτρα ύψος. Ένας οικοδόμος τραυματίστηκε από πτώση ξύλου. Εργάτης τινάχτηκε από ρεύμα υψηλής τάσης. Εργάτης της ΔΕΗ έπεσε από γερανό. Εργάτης έπεσε σε αντλιοστάσιο λυμάτων. Τρεις εργάτες τραυματίζονται σε οινοποιείο της ΕΑΣΗ. Οκτώ εργαζόμενοι τραυματίζονται από λεωφορείο που έπιασε φωτιά. Οικοδόμος έπεσε από σκαλωσιά. Εργάτης πλακώθηκε από κλαρκ. Απορριμματοφόρο χτύπησε γυναίκα. Σύνολο: 23 εργατικά ατυχήματα. Τα τρία τελευταία κατέληξαν σε θάνατο. Αρκετοί βρίσκονται σε κρίσιμη κατάσταση.

Ερωτηματολόγιο προς «ωφελομένους»

Παρακαλούμε επιλέξτε μια απάντηση για κάθε ερώτηση:

1. Πώς αισθάνεσαι που εργάζεσαι στα 5μηνα (ΚΟΧ);

- A. Δικαιωμένη/ος που επιτέλους βρήκα μια δουλίτσα στο δημόσιο.
- B. Ικανοποίηση που βρήκα μια δουλίτσα ώστε να μην επιβαρύνω πια άλλους για την επιβίωσή μου.
- Γ. Εκνευρισμό που αναγκάζομαι να δουλεύω με τέτοιες συνθήκες εργασίας.

2. Τι πιστεύεις ότι εξυπηρετούν τα ΚΟΧ;

- A. Το κοινό καλό.
- B. Τον εξορθολογισμό των υπηρεσιών και τη μείωση της ανεργίας.
- Γ. Την επιβολή νέων, μεσαιωνικών όρων εργασίας στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

3. Τι πιστεύεις ότι εξυπηρετείς εσύ με την εργασία σου;

- A. Την κοινωνία γενικά.
- B. Καλύπτω ανάγκες που λόγω της τεμπελιάς των δημοσίων υπαλλήλων, κάποιος έπρεπε να τις κάνει.
- Γ. Καλύπτω πάγιες και διαρκείς ανάγκες, στη θέση όσων απολύθηκαν ή βγήκαν σε διαθεσιμότητα.

4. Πώς σου φαίνεται ότι δουλεύεις με όρους κατά παρέκκλιση της εργατικής νομοθεσίας;

- A. Τι είναι εργατική νομοθεσία;
- B. Τι σημαίνει κατά παρέκκλιση;

Γ. Απαράδεκτο. Δεν ανέχομαι να έχω μόνο υποχρεώσεις και κανένα δικαίωμα.

5. Διάβασες τη σύμβασή σου την ημέρα που την υπέγραψες;

- A. Όχι. Πατά να φάω τον χρόνο μου;
- B. Έριξα μια ματιά, δεν κατάλαβα και πολλά και υπέγραψα βιαστικά.
- Γ. Ναι. Παρ' ότι μου πέσαν τα μαλλιά με αυτά που διάβαζα, υπέγραψα γράφοντας από κάτω «με επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματός μου» και κράτησα ένα αντίγραφο.

6. Είσαι ικανοποιημένη/ος από τον μισθό σου;

- A. Φυσικά, με 491 ευρώ άλλωστε μπορείς να κάνεις τα πάντα!
- B. Όχι. Είναι πολύ λίγα, αλλά τι να κάνουμε, κρίση, κρίση!
- Γ. Όχι βέβαια. Είναι μισθός πείνας.

7. Πώς σου φαίνεται που δεν έχεις δικαίωμα για άδεια;

- A. Θέλω να δουλέψω, όχι να παίρνω άδειες και να βολτάρω.
- B. Παίρνω άδειες. Αν παρακαλέσω λίγο τον προϊστάμενο.
- Γ. Διεκδικώ τις άδειές μου ανεξάρτητα από την «διακριτική ευχέρεια του εργοδότη».

8. Πώς σου φαίνεται που δεν έχεις δικαίωμα για απεργία;

- A. Πολύ σωστό. Δεν γίνεται μια χούφτα χαραμοφάηδων να παραλύει τα πάντα, να

εμποδίζει τον κόσμο να δουλέψει και να ψωνίσει, να κλείνει δρόμους κλπ.

B. Με τις απεργίες δεν καταφέρνουμε τίποτα. Αν έχω κάποιον «γνωστό» ίσως καταφέρω περισσότερα.

Γ. Ότι και να γίνει, την μέρα της απεργίας δεν πρόκειται να πατήσω εδώ μέσα. Τι θα μου κάνουν; Θα με απολύσουν;

9. Πιστεύεις στη μονιμοποίησή σου μετά το πέρας του 5μηνου;

- A. Πολύ πιθανόν. Αν αξίζω θα τα καταφέρω.
- B. Δεν νομίζω. Εκτός αν ψηφίσω τον επόμενο δήμαρχο.
- Γ. Το άλλο με τον Τοτό το ξέρεις;

10. Θα ήθελες να αλλάξει κάτι στην εργασιακή σου συνθήκη;

- A. Όχι. Όλα μου φαίνονται μια χαρά.
- B. Δεν θέλω να μπω σε μπελάδες. Θα κάνω υπομονή να τελειώσει το πεντάμηνο, να πάρω τα λεφτά και να φύγω.
- Γ. Ναι, είναι ζήτημα αξιοπρέπειας. Πρέπει όσοι εργαζόμαστε στα 5μηνα να συναντηθούμε και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι σε όσους μας θέλουν δούλους.

Αν έχεις περισσότερα Α:

Βλέπεις πολλή τηλεόραση. Η αισχρή εργασιακή σου καθημερινότητα είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να σου συμβεί, και βοηθάς με την απάθειά σου το κράτος και τα αφεντικά να κάνουν ό,τι γουστάρουν πάνω

στη ζωή των εργαζομένων. Τελικά, είσαι ό,τι καλύτερο μπορούσε να συμβεί στον εργοδότη σου. Και στην τσέπη του.

Αν έχεις περισσότερα Β:

Αναζητάς ατομικές λύσεις για να βελτιώσεις τη ζωή σου. Συμβιβάζεσαι με την ιδέα ότι η κατάσταση είναι διαμορφωμένη έτσι και δεν αλλάζει. Πρέπει να εντοπίσεις ποιι και πόσα κερδίζουν από τη δουλειά σου. Αυτή η εργασιακή συνθήκη που βιώνεις τώρα ως προσωρινή, θα γίνεται με τον καιρό όλο και πιο μόνιμη, κι αν δεν αντιδράσεις θα είσαι απλά ένα ακόμη χρήσιμο και υποταγμένο εργαλείο για τα κέρδη τους.

Αν έχεις περισσότερα Γ:

Δεν μπορείς να ανεχτείς την κοροϊδία που σου παρουσιάζουν ως «κοινωνική εργασία». Γνωρίζεις ότι οι μόνοι «ωφελομένοι» από αυτή την ιστορία είναι τα αφεντικά και το Κράτος, που από την εκμετάλλευση του κόπου σου κερδίζουν πολλαπλά. Δεν σκύβεις το κεφάλι στην εκχώρηση των εργασιακών σου δικαιωμάτων και αντιλαμβάνεσαι ότι κανείς δεν θα λύσει τα προβλήματά σου πέρα από σένα τον ίδιο. Πρέπει να αναζητήσεις τους συναδέλφους σου που οργανώνονται και κάνουν ήδη δράσεις αναφορικά με τα 5μηνα (<http://5minutesioa.espinblogs.net/>)

✎ **Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση Ιωαννίνων**
eseioanninon.squat.gr

Εικόνες από τη μετεπαναστατική Αίγυπτο

Υπάρχουν πράγματα που δε χρειάζεται να μένει κανείς καιρό στην Αίγυπτο για να τα δει. Η μετεπαναστατική πλατεία Ταχρίρ, που συγκέντρωσε τις ελπίδες της αλλαγής το Γενάρη του 2011, έχει αποκτήσει στη μια της εξόδους μια τεράστια μεταλλική πόρτα, ενώ όλες οι άλλες εξόδους διαθέτουν έτοιμα προς χρήση κικλιδώματα με συρματοπλέγματα, ώστε να κλείσουν την πλατεία σε επίδοξους διαδηλωτές ή να τους «αποκλείσουν» στο εσωτερικό τηςⁱ. Η πλατεία είναι στρατιωτικοποιημένη ζώνη, με παρουσία και συχνή διέλευση στρατιωτικών τεθωρακισμένων ή μη οχημάτων, στρατού και μπάτσων. Παρόμοια εικόνα παρουσιάζουν πλατείες και μνημεία σε όλη τη χώρα, όπως η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Τεράστια μπλοκ τσιμέντου κλείνουν δρόμους μέσα αλλά και στις εξόδους γειτονιών, καθιστώντας αδύνατη τη μαζική είσοδο ή έξοδο από τις γειτονιές σε περίπτωση πορείας, αλλά και σε πυρκαγιές και σεισμούς.

Ο ήδη αναβαθμισμένος ρόλος του στρατού επί Μουμπάρακ έχει γνωρίσει νέα μεγαλεία επί Σίσι. Ίσως στην περίπτωση της Αιγύπτου χρησιμοποιούμε τον γνωστό μας όρο, «στρατό», καταχρηστικά, συσκοτίζοντας τη λειτουργία αυτού του μορφώματος. Ο στρατός στην Αίγυπτο είναι ένας από τους σημαντικότερους επιχειρηματίες της χώρας, πράγμα που σημαίνει ότι σε σημαντικό βαθμό... αυτοχρηματοδοτείται. Είναι παρών σε κάθε τομέα της οικονομίας (γη, χρηματιστήριο, εργοστάσια, ξενοδοχεία, μαγαζιά, γεωργία, ενώ στις αρχές του 21ου αιώνα αγόρασε κρατικές επιχειρήσεις που βγήκαν στο σφυρί), της διοίκησης (πρώην στρατιωτικοί είναι δήμαρχοι και νομάρχες) και ελέγχει όλες τις βαθμίδες της πολιτικής αεροπορίας, τις θαλάσσιες και ποτάμιες μεταφορές, τις κατασκευές, τις τηλεπικοινωνίες, καθώς και υπηρεσίες κοινής ωφελείαςⁱⁱ.

Η στρατιωτική επιχειρηματική αυτοκρατορία χτίστηκε σιγά σιγά ως αντιστάθμισμα των φιλελεύθερων πολιτικών επί Μουμπάρακ που περιλάμβαναν περικοπές και στις στρατιωτικές δαπάνες, καταλαγιάζοντας έτσι τις πιθανές αντιδράσεις και κάποιο πραξικόπημα. Τους χορηγήθηκε ειδικό φορολογικό καθεστώς, απαραβίαστα εργατικά δικαιώματα, ασυλία από κρατικούς και δικαστικούς ελέγχους. Επί Μόρσι και Σίσι αυτή η τάση ενισχύθηκεⁱⁱⁱ.

Ο Σίσι αυτοπαρουσιάζεται ως σωτήρας ενάντια στον εξτρεμισμό και την τρομοκρατία που προσωποποιούνται στη Μουσουλμανική Αδελφότητα, που το 2013 συγκρότησε τη μοναδική μη στρατιωτική κυβέρνηση στη σύγχρονη ιστορία της Αιγύπτου, και του ISIS, που ελέγχει σημεία στη χερσόνησο του Σινά. Η 30η Ιουνίου 2013, ημέρα της «επανάστασης» που ανέτρεψε την κυβέρνηση Μόρσι, έχει ανακηρυχτεί επίσημη αργία^{iv}. Μια εκτεταμένη

σφαγή υποστηριχτών του, στην πλατεία Ράμπαα του Καΐρου το 2013 (γύρω στους 800 νεκρούς και 4.000 τραυματίες), η παρανομοποίηση της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, η φυλάκιση εκατοντάδων και η καταδίκη του ίδιου του Μόρσι σε θάνατο προσπαθούν να διασφαλίσουν την απουσία θεσμικής αντιπολίτευσης. Το σκηνικό συμπληρώνεται με φυλακίσεις ακτιβιστών και δημοσιογράφων, κλείσιμο ΜΚΟ, απαγορεύσεις εξόδου και εισόδου από τη χώρα επικριτικών στο καθεστώς ατόμων.

Στην Αίγυπτο δεν υπάρχουν πλέον εντυπωσιακά περιστατικά συγκρούσεων με μπάτσους. Όχι γιατί το μίσος προς το καθεστώς και το μηχανισμό του έχει μειωθεί (μικρό δείγμα είναι η συμμετοχή στις βουλευτικές εκλογές το φθινόπωρο 2015 που έπεσε κάτω από το 10%), αλλά γιατί η πρόληψη είναι καλύτερη της καταστολής. Ένας νόμος του 2013 απαγορεύει όποια κινητοποίηση δεν έχει άδεια από τις αρχές^v. Τα καφενεία του Καΐρου όπου συναντιόταν ο κινηματικός κόσμος έκλεισαν το Φλεβάρη του 2015. Όποτε υπάρχει προγραμματισμένη διαδήλωση, τα καφενεία του κέντρου κλείνουν προληπτικά μια βδομάδα πριν, ώστε να περιοριστούν οι οργανωτικές δυνατότητες των επίδοξων διαδηλωτών. Για την επέτειο της επανάστασης στις 25 Γενάρη 2016 οι επιχειρήσεις άρχισαν από τέλη Δεκεμβρίου: διαδίδεται ότι έγιναν προληπτικές ψαχτικές σε πάνω από χίλια σπίτια, ενώ σεσημασμένος κινηματικός κόσμος κρύφτηκε ή άλλαξε πόλη. Τα ίδια επαναλήφθηκαν τον Απρίλη του 2016, όταν με αφορμή τη δωρεά δυο βραχονησίδων στη Σαουδική Αραβία ο κόσμος βγήκε στον δρόμο.

Δύο περιπτώσεις είναι χαρακτηριστικές του ύψους της αυτοπεποίθησης που έχει αποκτήσει το καθεστώς Σίσι. Στις 25 Γενάρη 2016, ανήμερα της επετείου της επανάστασης, «εξαφανίστηκε» από το μετρό του Καΐρου ο Ιταλός φοιτητής Giulio Regeni. Το πτώμα του βρέθηκε μερικές βδομάδες αργότερα σε εθνική οδό με σημάδια απάνθρωπου βασανισμού. Το γεγονός αυτό έσπασε την ασυλία που απολάμβαναν επί Μουμπάρακ ξένοι/ες από Ευρώπη και ΗΠΑ που συμμετείχαν σε κινηματικές διαδικασίες στην Αίγυπτο, παρά τη σχετική συνταγματική απαγόρευση. Ενώ μπορούσε να μην τους δοθεί βίζα για εκ νέου είσοδο στη χώρα, αποφεύγονταν οι συλλήψεις ενόσω βρίσκονταν σε αιγυπτιακό έδαφος από φόβο διπλωματικών επεισοδίων. Το γεγονός αυτό εκμεταλλευόταν ο κινηματικός κόσμος στην Αίγυπτο που με την παρουσία ξένων αλληλέγγυων προσπαθούσε να προστατεύσει το σύνολο των συμμετεχόντων/ουσών.

Η δεύτερη περίπτωση είναι το σπάσιμο της ασυλίας που απολάμβαναν όσοι/ες διαδήλωναν μπροστά στο μεγαλειώδες κτίριο του Συνδικάτου των Δημοσιογράφων στο Κάιρο, τόσο κατά τη διάρκεια όσο και

Τσιμεντένια μπλοκ που χρησιμοποιούνται για να ρυθμίζεται η είσοδος/έξοδος σε περιοχές

μετά τη διαμαρτυρία, καθώς και της ασυλίας του ίδιου του κτιρίου. Τον Μάη 2016 πενήντα μπάτσοι εισέβαλαν στο κτίριο του Συνδικάτου και απήγαγαν δύο μέλη του. Το υπουργείο Εσωτερικών απάντησε ψευδόμενο σε σχέση για αριθμό των μπάτσων που συμμετείχαν στην επιχείρηση, καθώς και για την ίδια τη διαδικασία, που βάφτισε ως οικειοθελή παράδοση των δημοσιογράφων^{vi}.

Μια άλλη μορφή πολέμου που δέχονται οι κάτοικοι της χώρας είναι η οικονομική. Οι τιμές σε αρκετά προϊόντα έχουν τριπλασιαστεί μετά την επανάσταση. Μετά την πολυδάπανη επέκταση του Καναλιού του Σουέζ (μόνο η τελετή εγκαινίων στοιχίσε 30 εκατ. δολάρια), που δεν είχε τα διακηρυχθέντα κέρδη, η Αίγυπτος εξασφάλισε τον Αύγουστο ΔΝΤ με εξοντωτικούς όρους για την εργατιά. Η νεολαία της χώρας είναι αναλώσιμο κρέας στην καπιταλιστική μηχανή, με άθλιες συνθήκες και μισθούς.

Εκτός από την τέχνη σε όλες τις μορφές της, που κάνει πολιτική στην Αίγυπτο, φαίνεται πως σε αυτό το πολιτικό έρεβος μόνο οι θεσμικές εργατικές ενώσεις έχουν τη δύναμη να προβαίνουν σε κινητοποιήσεις, που μπορεί να φτάνουν τις ολιγοήμερες απεργίες με τη συμμετοχή εκατοντάδων ή χιλιάδων εργατών. Τα αιτήματά τους περιορίζονται σε εργατικές διεκδικήσεις και επιστρέφουν στις δουλειές μετά από την ικανοποίησή τους ή με υποσχέσεις. Ιδιαίτερη δημοσιότητα πήραν οι πολυπληθείς κινητοποιήσεις του συνδικάτου των νοσοκομειακών γιατρών το Φλεβάρη του 2016 ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία, μετά από περιστατικό που έλαβε χώρα σε νοσοκομείο του Καΐρου^{vii}.

Το καθεστώς στηρίζεται στα ΜΜΕ, την καταστολή και την αμφιθυμία της Δύσης. Κι ενώ διαφορετικά κομμάτια του κράτους (δικαστές, στρατός, ασφάλεια) ανταγωνίζονται να πάρουν μεγαλύτερα κομμάτια εξουσίας, μια ανυπολόγιστη δύναμη

ανθρώπων, που ένιωσαν για πρώτη φορά ζωντανό στους δρόμους της Αιγύπτου το Γενάρη του 2011 και το Γενάρη του 2013, με λαχτάρα λένε ότι θα το ξανάκαναν, με όποιο τίμημα.

Ανταπόκριση από την Αίγυπτο για την Απατρίς:
Aqua

Σημειώσεις:

i) Για εικόνες από την πλατεία: <http://www.elyomnew.com/news/refresh/2015/04/01/13875>.

ii) Σε μετεπαναστατικά αιτήματα για απόσυρση του στρατού απ' την οικονομία και την αποστρατιωτικοποίηση της διοίκησης, το 2012, ο στρατός δήλωσε διατεθειμένος να πολεμήσει για τις επιχειρήσεις του που έχουν προέλθει από τον ιδρώτα 30 χρόνων του υπουργείου Άμυνας. Απεργίες και διαδηλώσεις με αιτήματα την αποστρατιωτικοποίηση χτυπήθηκαν από την αστυνομία και έστειλαν τους διαδηλωτές σε στρατιωτικά δικαστήρια και στη φυλακή. Zeinab Abul-Magd, "Egypt's military business: The need of change", Middle East Institute, 2016 (<http://www.mei.edu/content/map/egypt%E2%80%99s-military-business-need-change>).

iii) Στο ίδιο.

iv) Σ' αυτό το σημείο, μια αντιπαραβολή με την απόπειρα πραξικοπήματος στην Τουρκία είναι χρήσιμη.

v) Το κείμενο του νόμου στα αγγλικά: <http://english.ahram.org.eg/News/87375.aspx>.

vi) www.madamasr.com/news/update-journalists-issue-response-security-forces%E2%80%99-storming-journalists-syndicate.

vii) <http://egyptianstreets.com/2016/02/12/thousands-of-egyptian-doctors-protest-as-syndicate-holds-emergency-meeting-over-police-abuse/>

■ Αμερικανικές προεδρικές εκλογές

Διάλεξε το δηλητήριό σου

Στις 8 Νοεμβρίου θα πραγματοποιηθούν οι προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ. Υπάρχει κάποιο πραγματικό διακύβευμα και σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση, την οποία θα παρακολουθήσει ολόκληρος ο πλανήτης; Δημοσιεύουμε εδώ αποσπάσματα δυο κειμένων Αμερικανών αναρχικών για τις προεδρικές εκλογές, αλλά και τις εκλογές γενικότερα. Το ένα έχει δημοσιευτεί στο *Anarchy: A Journal of Desire Armed* (Αναρχία: περιοδικό οπλισμένης επιθυμίας, αρ. φύλλου 77, Ιούνιος 2016), και υπογράφεται από τον Bob Black, ενώ το άλλο είναι κείμενο εργασίας που προτάθηκε από τον Bob D. προς τη First of May Anarchist Alliance (Αναρχική Συμμαχία της Πρωτομαγιάς), της οποίας είναι μέλος κι έχει δημοσιευτεί στο μπλογκ της Συμμαχίας.

Το κείμενο του Bob Black επικεντρώνεται στην κριτική ενάντια στις εκλογές και σε όσους γοητεύονται απ' αυτές. Γράφτηκε πριν οριστικοποιηθεί η υποψηφιότητα Κλίντον για τους Δημοκρατικούς και ενώ στο προσκήνιο βρισκόταν ο σοσιαλιστής Μπέρνι Σάντερς· το αριστερό προφίλ του Σάντερς είχε οδηγήσει πολλούς αναρχικούς και ριζοσπάστες στη στήριξη του, σ' ένα σενάριο που μας θυμίζει έντονα το ελλαδικό σίριαλ του ΣΥΡΙΖΑ και της "κυβέρνησης της αριστεράς"... Το κείμενο του Bob D. περιγράφει την τρέχουσα κοινωνική συνθήκη στην καρδιά του καπιταλισμού και κριτικάρει τους υποψηφίους και των δύο κομμάτων του αμερικανικού πολιτικού συστήματος.

Στο διάολο οι εκλογές τους! Ο Τραμπ και η Κλίντον δεν έχουν τίποτα για σένα

(...) Οι απλοί άνθρωποι σε αυτή τη χώρα έχουν πληγεί σκληρά από την οικονομική ύφεση των τελευταίων ετών και, σε γενικές γραμμές, δεν έχουν ανακτήσει τις δυνάμεις τους. Οι θέσεις εργασίας στη μεσαία τάξη έχουν χαθεί, οι καλές αμειβόμενες θέσεις εργασίας της εργατικής τάξης έχουν χαθεί, οι επαγγελματίες και η μικροαστική τάξη έχουν πληγεί. Τα εισοδήματα έχουν μειωθεί, οι νέες θέσεις εργασίας δεν έχουν ικανοποιητικές αμοιβές, παράλληλα παροχές και συντάξεις έχουν περικοπεί, νοικοκυριά έχουν υποστεί κατασχέσεις και οι μικρές επιχειρήσεις έχουν κλείσει. Όπως είναι φυσικό, αυτό πλήττει την εργατική τάξη, είτε είναι Μαύροι, Λατίνοι, Άραβες, λευκοί ή οτιδήποτε άλλο. Αυτή είναι η πηγή της διάχυτης ανησυχίας και ανασφάλειας.

Οι κυβερνήτες, οι δισεκατομμυριούχοι, οι επιχειρήσεις, η κυβέρνησή τους, οι λίγοι προνομιούχοι, η Γουόλ Στριτ και η καπιταλιστική τάξη, γενικότερα το καπιταλιστικό σύστημα, είναι οι πηγές αυτών των επιθέσεων. Ο Τραμπ μιλά για το εμπόριο, την κυβέρνηση και την εξωτερική ανάθεση των θέσεων εργασίας, αλλά μιλά κυρίως για τους μετανάστες, τους πολίτες χωρίς χαρτιά, τους Μουσουλμάνους κ.ο.κ. Όταν ο Τραμπ αναφωνεί ότι "θα κάνει την Αμερική μεγάλη και πάλι", εννοεί ότι θα ξανακάνει την Αμερική χώρα των λευκών. (...)

Ο Τραμπ φλερτάρει με τους φασίστες. (...) Αλλά δεν είναι φασίστας, παρόλο που φαίνεται να επηρεάζεται από

τα δεξιά εθνικιστικά κόμματα της Ευρώπης, ιδιαίτερα στις επιθέσεις προς τους μετανάστες και το «Άλλο». Κινητοποιεί, καλεί και απελευθερώνει κάτι που μοιάζει με μαζική βάση του φασισμού σ' αυτή τη χώρα. (...)

Η Χίλαρι Κλίντον είναι η υποψήφια της Γουόλ Στριτ, των τραπεζών και του status quo. Αντιπροσωπεύει κι άλλη λιτότητα, κι άλλες περικοπές, κι άλλες επιθέσεις στις κοινότητες των έγχρωμων και περισσότερες αστυνομικές δολοφονίες. Στην πραγματικότητα, η εκστρατεία της Κλίντον μοιάζει με παλιότερες των Ρεπουμπλικάνων. (...) το κύριο επιχείρημα της είναι ότι δεν είναι ο Τραμπ. (...) Το Δημοκρατικό Κόμμα υπό τον Ομπάμα και τώρα την Κλίντον έχει οδηγήσει στις αντιεργατικές αλλαγές των τελευταίων 8 ετών. Έχουν διασώσει τις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις, μετά το κραχ του 2008, ενώ ταυτόχρονα δεν έχουν κάνει τίποτα για να διασώσουν τους εργαζομένους και τις κοινότητες των έγχρωμων.

(...) Δεν υπάρχει δρόμος προς τα εμπρός για τους εργαζομένους σε αυτή τη χώρα εκτός από την καταστροφή του συστήματος της λευκής ανωτερότητας, η οποία είναι συνυφασμένη με το καπιταλιστικό σύστημα. (...)

Bob D.

<http://m1aa.org/?p=1203>

Για τη Σοσιαλδημοκρατία και τις Εκλογές

Έφτασε πάλι η εποχή, όπου μετά από τέσσερα (ή οκτώ) χρόνια, οι προεδρικές εκλογές γίνονται "οι σημαντικότερες της εποχής μας". Οι κλόουν μπορεί να είναι διαφορετικοί, όμως το τσίρκο παραμένει το ίδιο: συμπλήρωση κενών θέσεων στο Ανώτατο Δικαστήριο, επαναφορά του δικαιώματος στην άμβλωση, πόλεμοι στο εξωτερικό και στοχευμένες δολοφονίες, ο αυξανόμενος πληθυσμός των φυλακών, η επέκταση του κράτους της επιτήρησης... (...)

Η χρονιά των προεδρικών εκλογών θα ήταν κατάλληλη για να επισημανθούν και να επικριθούν οι πολλές σκόπιμες ανεπάρκειες αυτού που συνιστά την Αμερικανικού τύπου δημοκρατία: η σχεδόν ολοκληρωτική επικέντρωση στα θρησκευτικά ζητήματα· οι αυτόκλητοι Υπερνοσηφίοι· η προέλευση του Εκλεκτορικού Σώματος από την εποχή

της δουλειάς· η συνεχιζόμενη διάβρωση των διατάξεων περί δικαιωμάτων ψήφου· η υπέρμετρη εστίαση στις πολιτείες με αμφίρροπο αποτέλεσμα· οι δικαστικές αποφάσεις για την πολιτική διαφήμιση· για να μην αναφέρουμε τον παραλογισμό του να έχεις ένα δικομματικό σύστημα που αρνείται την αναλογική εκπροσώπηση... Αντί γι' αυτό, οι υπέρ του Σάντερς αναρχικοί συναινούν σε γυμνασιακό επίπεδο, στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή, στην εσωτερικά αντιφατική μυθολογία του κανόνα της πλειοψηφίας με μια ψήφο ανά άτομο και την (υποτιθέμενη) πλήρη συμμετοχή του μέσου πολίτη στη διαδικασία λήψης πολιτικών αποφάσεων. Θα του δείξουμε του κράτους!

(...) Το μεγαλύτερο πρόβλημα με τους Αμερικανούς αναρχικούς, ειδικότερα τους ακτιβιστές, είναι ότι μεγάλο μέρος τους παραμένει προσηλωμένο σε κάποια μορφή αριστερισμού. Απ' την απορρόφησή τους σε δράσεις που υπερασπίζονται κάποια αόριστη έννοια κοινωνικής δικαιοσύνης μέχρι τη δράση τους ως άμισθοι κοινωνικοί λειτουργοί, πολλοί Αμερικανοί αναρχικοί συνεχίζουν να βυθίζονται στο στρατηγικό βούρκο της νεφάρκτο σοσιαλδημοκρατίας, εργαζόμενοι διαρκώς για να εμπλουτίσουν τις χειρότερες πτυχές του νεοφιλελεύθερου μεταβιομηχανικού καπιταλισμού. (...) Δε σημαίνει ότι οι δράσεις που παρέχουν τροφή και καταφύγιο είναι άχρηστη ή μη βοηθητικές· πολλοί άνθρωποι που αλλιώς δεν θα μπορούσαν να αποσπάσουν ένα βασικό επίπεδο επιβίωσης στον πάτο της καπιταλιστικής πυραμίδας σίγουρα εκτιμούν τη βοήθεια. Αλλά το να προσποιούμαστε ότι οι δράσεις αυτές είναι οι σπόροι του νέου μέσα στο κέλυφος του παλιού είναι μια αυταπάτη. Όπως το δικαίωμα ψήφου. Οι περισσότερες οργανωτικές δομές και διαδικασίες λήψης αποφάσεων σε τέτοιου είδους δράσεις τείνουν να αντικατοπτρίζουν τις χειρότερες εκφάνσεις πρακτικά όλων των ποικιλιών της Αριστεράς, όπως τον πατερναλισμό, τη γραφειοκρατία και το θεσμοποιημένο αυταρχισμό.

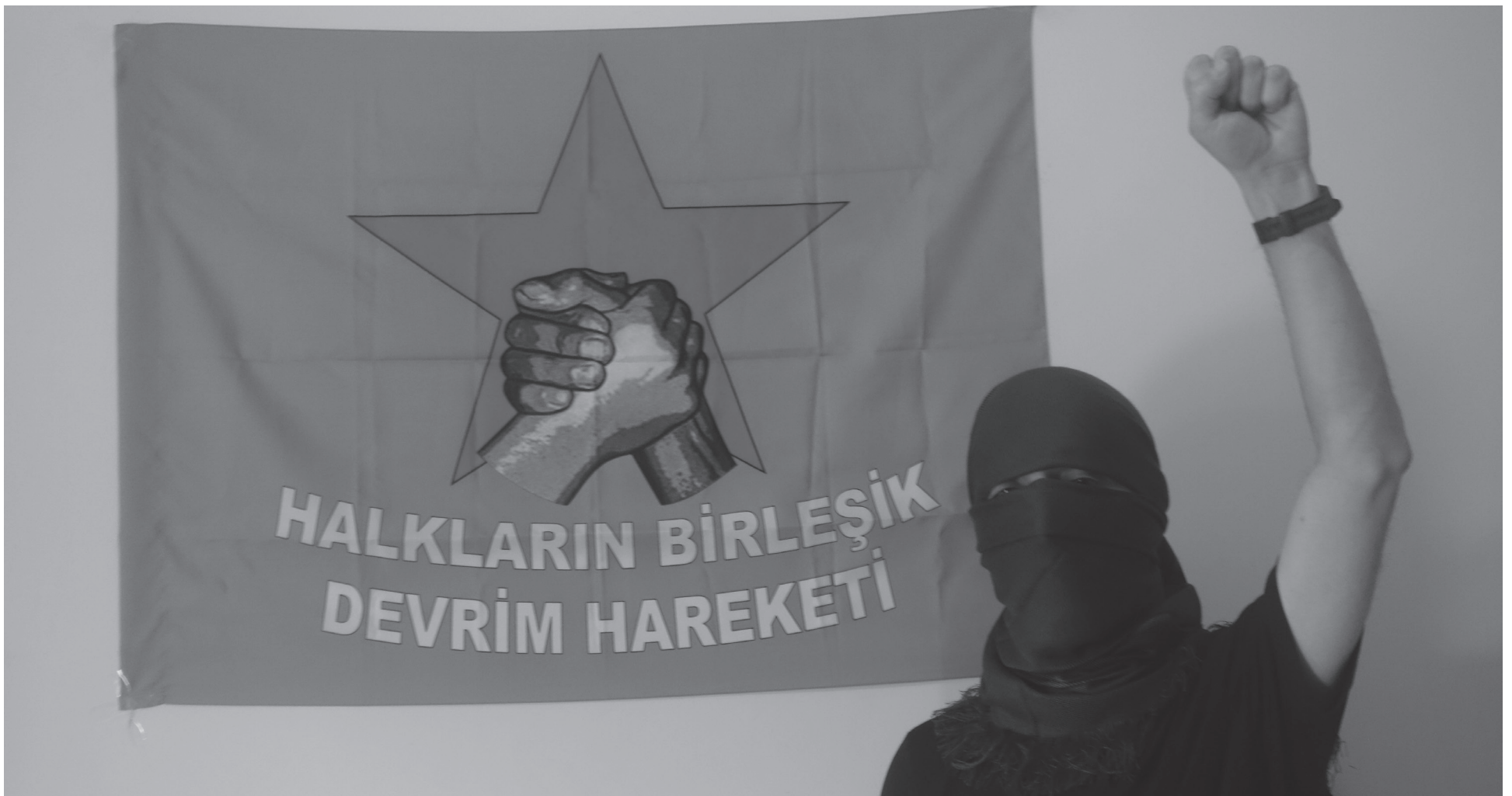
Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία, ως αναπόσπαστο χαρακτηριστικό του καλού πολίτη, δεν μπορεί να διαχωριστεί απ' αυτό. Ίσως να υπάρχει κάποιο δελεαστικό υπόλειμμα του πατριωτισμού που απέμεινε από τα μαθήματα Πολιτικής Αγωγής του γυμνασίου, κάποια μορφή υποταγής στο όλο θέμα του "δικαιώματος του αναφέρεσθαι για την ικανοποίηση καταγγελιών". Για κάποιους λόγους, πολλοί αναρχικοί συνεχίζουν να έχουν αυταπάτες για την ανταπόκριση των εκλεγμένων νόμιμων αντιπροσώπων των πολιτών των ΗΠΑ· γι' αυτό ακόμη οργανώνονται και συμμετέχουν σε διαμαρτυρίες με αιτήματα τα οποία δικαιολογούνται με λόγο περί δικαιωμάτων. Και είναι κρίμα που πολλοί αναρχικοί φαίνεται πως δεν μπορούν να αντισταθούν στον πειρασμό να στηρίζουν πολιτικά κόμματα που επιδιώκουν μετριοπαθή πρόοδο μέσα στα όρια του νόμου.

Bob Black

<http://anarchymag.org/2016/06/on-social-democracy-and-elections/>

■ μετάφραση: Μεταφραστική ομάδα Απατρις

■ Συνέντευξη με ένα μέλος του «Επαναστατικού Αρχηγείου»

Συναντήσαμε τον Τούρκο σύντροφο Γ.Κ. σε μία συνθήκη που περίμενε υπομονετικά την επόμενη αποστολή του. Του πήραμε αυτή τη συνέντευξη μία μέρα πριν την απόπειρα του πραξικοπήματος στην Τουρκία.

-Πες μας δύο λόγια για εσένα και την οργάνωσή σου!

-Ονομάζομαι Γ. Κ. και είμαι 33 ετών. Συμμετέχω στον επαναστατικό αγώνα εδώ και 16 χρόνια. Για ένα μεγάλο διάστημα ήμουν πολιτικός ακτιβιστής σε κοινωνικό επίπεδο. Φυλακίστηκα για 3 χρόνια εξαιτίας των αντιδημοκρατικών νόμων της Τουρκίας. Συνέχισα τον επαναστατικό μου αγώνα και μέσα στη φυλακή. Συμμετείχα και σε απεργία πείνας για τις συνθήκες εγκλεισμού και για πολιτικούς λόγους. Υποβλήθηκα, όπως και κάθε επαναστάτης, σε σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια από το φασιστικό τουρκικό κράτος. Είμαι μέλος της οργάνωσης Devrimci Karargah (Επαναστατικό Αρχηγείο), μίας από τις επαναστατικές δυνάμεις της Τουρκίας. Το μανιφέστο της οργάνωσής μας ήταν το 2008, όταν χτύπησε με 4 όλμους το αρχηγείο της πρώτης στρατιάς που βρίσκεται του Καντίκιοϊ, στην Πόλη. Πραγματοποίησε δολιοφθορές στα κεντρικά γραφεία του φασιστικού κόμματος του Ερντογάν, ΑΚΡ. Σε συμπάρσταση με τον Παλαιστινιακό λαό, κατά τη διάρκεια του πολέμου ανάμεσα στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ το 2008, πραγματοποίησε βομβιστική επίθεση στην τράπεζα Rozitif, σιονιστικών συμφερόντων. Η οργάνωσή μας έχει Μαρξιστική-Λενινιστική ιδεολογία και υπερασπίζεται τον αντιιμπεριαλιστικό, αντικαπιταλιστικό, αντιαποικιακό, αντιολιγαρχικό αγώνα. Το κίνημά μας έχει ως γνώμονα τον λενινιστικό μαρξισμό και τον μαχητικό σοσιαλισμό. Ταυτόχρονα, κινείται και προς την κατεύθυνση του επαναστατικού πολέμου. Βλέπει τη λύτρωση των λαών της Τουρκίας και του κόσμου μέσα από την επανάσταση και τον σοσιαλι-

σμό. Θεωρεί ότι η λύτρωση της τουρκικής εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων θα πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από μια επανάσταση στις πόλεις, με πρωτοπόρο το προλεταριάτο, επειδή το δημοκρατικό ζήτημα είναι ένα επαναστατικό ζήτημα. Υποστηρίζει ανεπιφύλακτα ότι ο κάθε λαός έχει το δικαίωμα καθορισμού της μοίρας του ενάντια στην αποικιοκρατία. Δείχνει διεθνή συμπάρσταση και στέκεται πλάι σε όλους του λαούς που καταπιέζονται και που αδικούνται, όπου κι αν βρίσκονται. Εν ολίγοις, αυτή είναι η ιδεολογία της οργάνωσής μας.

-Για ποιο λόγο ιδρύθηκε το HBDH; Εσείς συμμετέχετε σε αυτό;

-Με τη διάλυση της σοβιετικής ένωσης και του ανατολικού μπλοκ, από τις δύο υπερδυνάμεις έμεινε η μία, κι επομένως προέκυψε η μοιρασιά του κόσμου εκ νέου. Έτσι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και το κεφάλαιο έβαλαν στο επίκεντρο τη Μέση Ανατολή για να πραγματοποιήσουν τα αποικιακά τους σχέδια. Προσπάθησαν να επιβληθούν στις αγορές και να προστατέψουν την αποικιοκρατία τους εδώ, βαθύνοντας το χάος μέσω εθνικών και θρησκευτικών συγκρούσεων. Παράλληλα όμως, όταν εμφανίστηκε κενό εξουσίας και εν μέσω χάους έγινε και η επανάσταση στη Ροτζάβα, η οποία ενόχλησε τις ντόπιες οπισθοδρομικές δυνάμεις, και το τουρκικό κράτος αναθεώρησε την πολιτική του αναλόγως. Η Τουρκία, για να εισδύσει στην αγορά της Μέσης Ανατολής, και φοβούμενη εξάπλωση της επανάστασης της Ροτζάβα στο Μπακούρ Κουρδιστάν (το τμήμα που σήμερα βρίσκεται στην ΝΑ Τουρκία) και τις μεγάλες πόλεις, αναπροσάρμοσε την πολιτική της. Μετά από τα γεγονότα στις 6-8 Οκτωβρίου 2014, την εξέγερση του Γκεζί και τις εκλογές τις 7 Ιουνίου 2015 το φασιστικό ΑΚΡ κήρυξε συνολικό πόλεμο προς την αντιπολίτευση. Κήρυξε

επίσης την αιμοσταγή δικτατορία του εφαρμόζοντας βάρβαρες τακτικές όπως συλλήψεις, βασανιστήρια και εκτελέσεις επαναστατών και πατριωτών. Θα ήταν αδύνατο να αντισταθούν και να νικήσουν τον φασισμό μία μία από μόνες τους οι επαναστατικές οργανώσεις. Γεννήθηκε λοιπόν η ανάγκη για δημιουργία ενός αντιφασιστικού μετώπου το οποίο να μπορεί να αντιμετωπίσει και να αντιταχθεί δυναμικά στην ολοκληρωτική επίθεση που εξαπέλυε ο φασισμός. Έτσι δημιουργήθηκε το HBDH (Halkların Birleşik Devrim Hareketi - Ενωμένο Επαναστατικό Κίνημα των Λαών), στο οποίο συμμετέχουμε ως οργάνωση και εγώ ως άτομο.

-Πότε πήγες στη Ροτζάβα και πόσο έμεινες εκεί; Ποια ήταν η πιο δυνατή εμπειρία σου εκεί;

-Υπάρχει μια στρατηγική συμμαχία ανάμεσα στο κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα και την οργάνωσή μας. Πέρα από τη διεθνιστική αλληλεγγύη, ήταν επαναστατικό μας καθήκον να συμμετάσχουμε και να προστατεύσουμε την επανάσταση στη Ροτζάβα. Έτσι κι εγώ βρέθηκα στη Ροτζάβα τον Γενάρη του 2014, μετά από κάλεσμα της οργάνωσής μου προς το λαό και τα μέλη της. Στη Ροτζάβα πήγα και ως άτομο και ως μέλος της οργάνωσής μου στα καντόνια του Κομπάνι και της Τζαζίρα. Ακόμα και σήμερα η οργάνωσή μας πολεμά στα εδάφη της Ροτζάβα ενάντια στις συμμορίες του ισλαμικού κράτους. Στη Ροτζάβα έμεινα συνολικά δυο χρόνια. Συμμετείχα με την οργάνωσή μου στις μάχες στο Κομπάνι, το Τελ Χέμις, το Τελ Μπέρακ, το Χολ και το φράγμα του Τίσιριν. Δύο πράγματα με εντυπωσίασαν περισσότερο στη Ροτζάβα. Το πρώτο ήταν ότι είδα κομμουνιστές και αναρχικούς απ' όλο τον κόσμο να έρχονται στη Ροτζάβα και να πολεμούν τις συμμορίες στις ίδιες θέσεις, συντροφικά, ο ένας δίπλα στον άλλο. Πέρα από τις ιδεο-

λογικές μας διαφορές μπορέσαμε να αρπάξουμε μια κοινή ψυχή και να γίνουμε σύντροφοι. Σκεφτείτε το! Όπως πολεμήσαμε πλάι πλάι στα οδοφράγματα του Παρισιού, έτσι και σήμερα στη Ροτζάβα πολεμούμε μαζί τον εχθρό... Το δεύτερο αφορά την αποξένωση των γυναικών στη Μέση Ανατολή και την καταπίεση που δέχονται απλά και μόνο επειδή είναι γυναίκες. Στις κοινωνίες της Μέσης Ανατολής οι γυναίκες δεν έχουν δικαίωμα λόγου. Μετά την επανάσταση όμως μπορεί να δει κανείς τις γυναίκες σε όλα τα πεδία της ζωής. Οι γυναίκες συμμετέχουν και μάχονται σε κοινωνικό, πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο. Έχουν πρωτοτυπήσει εδώ. Η επανάσταση της Ροτζάβα είναι και μια γυναικεία επανάσταση. Το δεύτερο πράγμα που με εντυπωσίασε λοιπόν, είναι η ενεργή συμμετοχή των γυναικών σε κάθε πεδίο της ελεύθερης ζωής.

-Πέρα από την κατάσταση που δημιουργεί από μόνο του εμπάρκο, σε ποιο επίπεδο βρίσκεται ο κοινωνικός μετασχηματισμός εκεί και κατά πόσο έχει ουσιαστικά αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά;

-Το εμπάρκο επηρεάζει φυσικά την εξέλιξη και προαγωγή του κοινωνικού μετασχηματισμού. Η επανάσταση, από την άλλη, δημιουργεί μόνη της τις δυνατότητες της και την οργάνωσή της. Το τουρκικό κράτος για ένα διάστημα είχε κλείσει τα σύνορα με το KDP (κουρδικό δημοκρατικό κόμμα), μην επιτρέποντας τη διέλευση τροφίμων ή ανθρωπιστικής βοήθειας. Υπήρξαν φάσεις ανεπάρκειας και δυσκολιών που αντιμετωπίστηκαν, εν μέρει θα μπορούσαμε να πούμε, με τον σχηματισμό των κομμούνων. Η επανάσταση στη Ροτζάβα αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε καθεστώς αυτάρκειας από άποψη τροφής και αγροτικής παραγωγής, χάρη στις κομμούνες και τους συνεταιρισμούς που δημιουργήθηκαν. Για να μπορέσουμε να μιλήσουμε για αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά, θα έπρεπε να εξετάσουμε την κοινωνικοοικονομική δομή της Ροτζάβα. Η οικονομία εκεί βασίζεται στην αγροτική παραγωγή με κύρια τάξη αυτή των χωρικών. Η επανάσταση της Ροτζάβα είναι κυρίως μια δημοκρατική λαϊκή επανάσταση.

-Πιστεύεις πως η επανάσταση, στον πέμπτο της χρόνο πια, κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση;

-Η επανάσταση έως τώρα βρίσκεται στο σωστό δρόμο. Το αν κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση εξαρτάται από τους πρωτεργάτες της και από εμάς. Αυτή τη στιγμή το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα πραγματώνει τις δικές του αξίες. Φυσικά και υπάρχουν και θα υπάρξουν παραλείψεις. Οι σύντροφοι είναι ανοιχτοί προς ιδέες και προτάσεις. Αυτό που εμείς οφείλουμε να κάνουμε είναι να πραγματώσουμε τις αξίες αυτές με όλες μας τις δυνάμεις, ώστε να αποτελέσουν παράδειγμα στους λαούς του κόσμου.

-Πώς βλέπεις το γεγονός που το PYD συμμαχίσει με τις ΗΠΑ και την Ε.Ε, υπάρχει κίνδυνος ή είναι το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα σε θέση να διαχειριστεί την συμμαχία αυτή προς όφελός του;

-Μπορεί να ακούγεται επικίνδυνο, αλλά το PYD εμπιστεύεται τις δικές του δυνάμεις και την ιδεολογία του. Δυναμώνεται από τη δίκαιη πάλη των καταπιεσμένων λαών. Το κουρδικό κίνημα γνωρίζει πολύ καλά ότι το ισλαμικό κράτος, ένας εχθρός της ανθρωπότητας, δημιουργήθηκε με τις βοήθειες των ΗΠΑ και της ΕΕ. Ξεκίνησαν τη συμμαχία με τους Κούρδους, όταν το τέρας του ισλαμικού κράτους χτύπησε τη δική τους πόρτα. Υπάρχουν δύο λόγοι γι' αυτό. Οι ΗΠΑ, καταρχάς, αναγκάστηκαν να συμμαχήσουν με το κουρδικό κίνημα στην προσπάθειά τους για εξεύρεση ενός έμπιστου και σταθερού συμμάχου, ώστε να μπορέσουν να

ανακτήσουν το κύρος που είχαν χάσει σε παγκόσμιο επίπεδο. Το κουρδικό κίνημα αναγνωρίζει τους κινδύνους που εγκυμονεί αυτή η πολιτική εξέλιξη. Οι σχέσεις με ΗΠΑ και ΕΕ είναι ξεκάθαρα ζήτημα τακτικής και όχι στρατηγικής. Τη στρατηγική συμμαχία την έκανε με τις επαναστατικές οργανώσεις από την Τουρκία που πολεμούν στη Ροτζάβα. Το κουρδικό κίνημα είναι πολιτικά πολύ ευέλικτο. Είναι ένα κίνημα που έχει καταφέρει να στρέψει προς τη μεριά του την πολιτική σε ένα μέρος όπως η Μέση Ανατολή. Αν δεν ήταν έτσι δεν θα επιβίωνε πολιτικά και στρατιωτικά σε τέσσερα τμήματα του Κουρδιστάν.

-Πώς βλέπετε τις πολιτικές εξελίξεις στην Τουρκία, τώρα που ο Ερντογάν έχει να αντιμετωπίσει, πέρα από τους αντάρτες του ΡΚΚ και τις πολιτοφυλακές του ΥΠΣ, και το Ισλαμικό Κράτος;

-Η Τουρκία οδεύει γοργά προς μια αιμοσταγή δικτατορία. Το κράτος των ΑΚΡ-Ερντογάν έχει κηρύξει τον πόλεμο σε όλα τα τμήματα της κοινωνίας που είναι απέναντί τους. Επιτίθεται απροκάλυπτα σε Κούρδους, αλεβίτες, κοσμικούς και όλους τους καταπιεσμένους. Επιτίθεται ακόμα σε διαδηλώσεις, φυλακίζει και εκτελεί αντιπάλους. Η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, όπως και τα δικαστικά όργανα, έχουν αδρανοποιηθεί. Η νομοθεσία και η δικαιοσύνη ισχύουν μόνο για τους οικονομικά ισχυρούς και τους οπαδούς τους. Προσπαθούν να δημιουργήσουν μια μονοπρόσωπη, βοναπαρτιστική κατάσταση, υπό την ιδεολογία του «νεοοθωμανισμού». Για να τα καταφέρουν θρέφουν τον εμφύλιο πόλεμο και καταπιέζουν όλους τους αντιπάλους. Διανύουμε μια επικίνδυνη περίοδο. Αυτή η κατάσταση από την άλλη ωριμάζει τις συνθήκες και προετοιμάζει το έδαφος για επανάσταση στην Τουρκία. Αν ως ΗΒΔΗ οδηγήσουμε αυτή την πορεία και καταφέρουμε να διαλύσουμε τους υπάρχοντες εξουσιαστικούς μηχανισμούς, θα έχουμε αρκετές πιθανότητες να πραγματοποιήσουμε την επανάσταση. Οι καπιταλιστικές δυνάμεις, βλέποντας αυτό τον κίνδυνο, προσπαθούν να εξοντώσουν όλες τις επαναστατικές οργανώσεις και κυρίως το ΡΚΚ. Εμείς απαντούμε συλλογικά στις επιθέσεις της ολιγαρχίας. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αν δεν αντισταθούμε στον φασισμό κι αν δεν πληρώσουμε το τίμημα, δεν θα δούμε ούτε ελευθερία, ούτε δικαιοσύνη, ούτε και ισότητα...

-Πιστεύεις πως η γενικότερη αποσταθεροποίηση στο εσωτερικό της Τουρκίας ανοίγει επαναστατικές προοπτικές και σε περιοχές δυτικά της χώρας;

-Αναμφίβολα θα τις επηρεάσει. Η Τουρκία κατέχει ένα πολύ σημαντικό σημείο από γεωπολιτική άποψη. Αποτελεί μια γέφυρα ανάμεσα στην Ασία και την Ευρώπη. Όπως για παράδειγμα η σοβιετική επανάσταση επηρέασε τους γύρω λαούς και εξαπλώθηκε μέχρι και τον Καύκασο, έτσι και μια επανάσταση στην Τουρκία μπορεί να εξαπλωθεί και να επηρεάσει τα Βαλκάνια. Πρώτα από όλα χρειάζεται οι κομμουνιστές και οι αναρχικοί της δύσης να έχουν μια επαναστατική προοπτική. Μεταρρύθμιση ή επανάσταση; Πρέπει να ξεκαθαρίσουν στο μυαλό τους τι ζητούν.

-Η δημοκρατική αυτονομία έχει προοπτικές στην Τουρκία; Ποιες είναι οι απόψεις των κυρίων ρευμάτων της αριστεράς εκεί;

-Το κουρδικό κίνημα κήρυξε τη δημοκρατική αυτονομία στο Μπακούρ Κουρδιστάν το 2009. Δημιούργησαν στην περιοχή τα δικά τους δικαστήρια, τοπικές συνελεύσεις και κομμούνες. Το κράτος άρχισε να επεμβαίνει όταν ένοιωσε ότι οι δομές του χάνουν την επιρροή τους πάνω στον λαό. Τάχιστα έδρασε ενάντια στο ΚΚΚ (Koma Ciwaken

Kürdistan - Ένωση Κουρδικών Κοινοτήτων) συλλαμβάνοντας μέλη του. Έτσι τελικά απέτυχε η προσπάθεια για δημοκρατική αυτονομία. Πιστεύουμε ότι αν δε διαλύσουμε την εξουσιαστική δομή, δε μπορούμε να εφαρμόσουμε τη δημοκρατική αυτονομία. Για να μπορέσει να εφαρμοστεί αυτή, θα πρέπει οι λαοί των δυο χωρών να δράσουν από κοινού και να επαναστατήσουν. Ένας κοινός αγώνας και μια κοινή επανάσταση από τους λαούς της Τουρκίας και του Κουρδιστάν θα οδηγούσε σε μια επιτυχημένη δημοκρατική αυτονομία.

-Το αντάρτικο πόλης έχει πιθανότητες εξάπλωσης εκεί;

-Το αντάρτικο πόλης φυσικά και έχει δυνατότητα εξάπλωσης σε άλλες περιοχές και χώρες. Η ιστορία είναι γεμάτη με παραδείγματα. Απλά η επαναστατική δράση και το αντάρτικο πόλης διαφοροποιούνται ανάλογα με το μέρος και τη χρονική συγκυρία. Αυτό έχει να κάνει με τα χαρακτηριστικά της κάθε χώρας. Για παράδειγμα, στις ΗΠΑ ο ρατσισμός ανάμεσα σε λευκούς και έγχρωμους είναι κοινό φαινόμενο. Οι έγχρωμοι εκτελούνται από την αστυνομία. Εδώ οι έγχρωμοι θα μπορούσαν πιθανότατα να ξεκινήσουν ένα αντάρτικο πόλης. Όπου υπάρχει κράτος είναι πιθανό το αντάρτικο πόλης.

-Τέλος, πες μας ποια εικόνα έχετε εκεί για την αριστερά αλλά και το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα και αν έχεις κάποιο μήνυμα.

-Έχω. Παρακολουθούμε τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στην Ελλάδα. Πιστεύουμε ότι τα κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά κόμματα της χώρας έχουν ξεφύγει από τον μαρξισμό και έχουν γίνει ρεβιζιονιστικά. Σκεφτόμαστε ότι τα εκεί κομμουνιστικά κόμματα δεν έχουν καταφέρει να κόψουν τον ομφάλιο λώρο τους από το σύστημα και να γίνουν επαναστατικά, κι έτσι αντί να ασχολούνται με τον επαναστατικό αγώνα ασχολούνται με τον ρεφορμισμό· νομίζουμε ότι είναι ρεφορμιστικά. Παρακολουθούμε επίσης και τις αναρχικές ομάδες, τις ενέργειές τους σε μαζικό και μαχητικό επίπεδο. Δίνουμε ιδιαίτερο βάρος, λόγω της διαφοράς της, στη Συνομοσπία Πυρήνων της Φωτιάς.

Έχω να κάνω μια έκκληση προς τους αναρχικούς και αριστερούς συντρόφους στην Ελλάδα. Ο φασισμός του ΑΚΡ έχει εξαπολύσει τον πόλεμο στους καταπιεσμένους λαούς στην Τουρκία. Ο αγώνας απέναντί τους συνεχίζεται σε όλα τα επίπεδα. Ως ΗΒΔΗ τρέχουμε μια καμπάνια στην Ευρώπη ενάντια στον τουρισμό στην Τουρκία. Σύντροφοι, αναρχικοί και αριστεροί, δεν πρέπει να πάνε διακοπές στην Τουρκία. Ζητάμε την αλληλεγγύη σας ώστε και στην Ελλάδα να οργανωθεί αυτό το μοϊκοτάζ προς την Τουρκία. Επίσης, προσκαλώ τους συντρόφους από Ελλάδα να συμμετάσχουν στην επανάσταση και στη δόμηση της Ροτζάβα. Ελάτε να χτίσουμε μαζί την επανάσταση στη Ροτζάβα, η οποία είναι μια κοινή επανάσταση όλων μας. Χαιρετώ όλους τους μαχόμενους αναρχικούς και αριστερούς συντρόφους και τους εύχομαι επιτυχία στους αγώνες τους.

τώρα πια το ξέρω καλά...

«**ναμία ανοχή στους εχθρούς της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**»

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Τουρκία: Οι κατασκευαστές τουρκικών σημαίων στην Τουρκία εργάζονται πυρετωδώς για να ανταποκριθούν στη ζήτηση όσων Τούρκων επιθυμούν να αγοράσουν μια σημαία της χώρας τους, έπειτα από την αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος της 15ης Ιουλίου, κατά την οποία σκοτώθηκαν τουλάχιστον 232 άνθρωποι. Οι εταιρείες που κατασκευάζουν σημαίες εκτιμούν ότι οι πωλήσεις θα φτάσουν έως και 10 εκατομμύρια τις επόμενες μέρες στην Τουρκία, όπου ο συνολικός πληθυσμός αριθμεί περίπου 80 εκατομμύρια. «Είχαμε αρκετές σημαίες σε απόθεμα, αλλά πουλήθηκαν όλες. Ξεκινήσαμε νέα παραγωγή. Η ζήτηση είναι τεράστια. Οι πολίτες μας είναι πραγματικά τόσο ευαίσθητοποιημένοι με αυτό το θέμα», σχολίασε ο Σελαχατίν Αφσάρ της Καρανφίλ Μπαϊράκ, εταιρείας κατασκευής σημαίων στη δυτική πόλη της Προύσας. Ολοένα και περισσότερες σημαίες της Τουρκίας ανεμίζουν σε κτίρια και οχήματα έπειτα από τη νύχτα της αποτυχημένης απόπειρας πραξικοπήματος. Η σημαία πωλείται στην Τουρκία έναντι 3 τουρκικών λιρών (0,9 ευρώ).

Ιταλία: Ένας απεργός δολοφονήθηκε στην Πιατσέντσα της Ιταλίας, όταν φορτηγό της εταιρείας Logistic GLS έπεσε πάνω στην απεργιακή φρουρά, τα ξημερώματα της Πέμπτης. Το θύμα είναι αιγυπτιακής καταγωγής, πατέρας πέντε παιδιών. Σύμφωνα με τις πρώτες ανακοινώσεις του συνδικάτου, στις αποθήκες της εταιρείας υπήρχε απεργιακή φρουρά που περιφρουρούσε την απεργία που είχε προκηρύξει η USB, όταν με εντολή της εργοδοσίας ένα φορτηγό της εταιρείας έσπασε το μπλόκο των απεργών, σκοτώνοντας τον 54χρονο εργάτη και τραυματίζοντας έναν ακόμα. Και όλα αυτά με την παρουσία της αστυνομίας στον χώρο.

Γερμανία: Οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις γνωστοποίησαν στις 17/8 ότι άρχισαν εκ νέου παραδόσεις όπλων στο Κουρδιστάν, αφού η κυβέρνηση της αυτόνομης επαρχίας του Ιράκ δεσμεύτηκε γραπτώς πως τα όπλα αυτά δε θα

καταλήξουν στη μαύρη αγορά. Εκπρόσωπος του γερμανικού υπουργείου Άμυνας διευκρίνισε πως το Βερολίνο παρέδωσε 70 τόνους όπλων -συμπεριλαμβανομένων 1.500 τουφεκίων, 100 φορητών εκτοξευτήρων ρουκετών και τριών τεθωρακισμένων οχημάτων- στην περιφερειακή κυβέρνηση του Κουρδιστάν στην Αρμπίλ την Τρίτη 17/8. Η Γερμανία ανέστειλε τις παραδόσεις όπλων των Ιανουαρίου, έπειτα από δημοσιεύματα σε ΜΜΕ σύμφωνα με τα οποία κάποια από τα όπλα που παραδόθηκαν στο Κουρδιστάν στο πλαίσιο του αγώνα εναντίον της τζιχαντιστικής οργάνωσης Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), αργότερα διαπιστώθηκε πως πωλούνταν στη μαύρη αγορά.

Κίνα: Η αστυνομία εισέβαλε σε ένα εξεγερμένο χωριό στη νότια Κίνα για να καταστείλει τις διαδηλώσεις κατά της παράνομης αρπαγής γης. Οι διαμαρτυρίες στην πόλη της επαρχίας Wukan ξεκίνησαν όταν οι αρχές συνέλαβαν τον εξαιρετικά δημοφιλή αρχηγό του χωριού. Πλάνα από την επιχείρηση της αστυνομίας έδειξαν διαδηλωτές να εκσφενδονίζουν τούβλα και μπουκάλια σε μια φάλαγγα των ΜΑΤ. Οι κάτοικοι του συγκεκριμένου χωριού έχουν μεγάλη ιστορία αντίστασης στην κυβερνητική εξουσία· αυτή είναι μάλιστα η δεύτερη εξέγερση τα τελευταία χρόνια μετά από αυτή του 2011, όταν κομματικά στελέχη είχαν προβεί σε κατάσχεση και πώληση μεγάλου μέρους από τη γη τους.

Πολωνία: «Μαύρη Δευτέρα» ονομάζεται η 4η Οκτώβρη, με δεκάδες χιλιάδες μαυροφορεμένες γυναίκες να διαδηλώνουν στους δρόμους ενάντια στα σκληρά μέτρα για

απαγόρευση των εκτρώσεων από πλευράς της δεξιάς κυβέρνησης του κόμματος «Νόμος και Δικαιοσύνη». Μέσα σε ένα κλίμα θρησκευτικού παραλογισμού, ο νόμος που ίσχυε από το 1993 επιβάλλει τώρα ποινές φυλάκισης έως πέντε χρόνων σε γιατρούς και γυναίκες που προχωρούν σε εκτρώσεις, και επιπλέον απαγορεύει τη διαδικασία ακόμα και στις περιπτώσεις βιασμού και επικινδυνότητας της ζωής της εγκυμονούσας. Σε ανατολή και δύση τα σώματα των γυναικών ακόμα παλεύουν για απελευθέρωση από το κράτος, την πατριαρχία και τον κάθε λογής θεό.

Φινλανδία: Ένας Φινλανδός, ο Jimi Joonas Karttunen, ο οποίος είχε δεχθεί επίθεση από νεοναζί από το Κίνημα Φινλανδικής Αντίστασης (FRM) το Σάββατο στις 10 Σεπτεμβρίου, εξέπνευσε λόγω των τραυματισμών του. Τα νέα μαθεύτηκαν από τον πατέρα του νεαρού, τον Kauko-Vesa Karttunen, μέσω ανάρτησης στο Facebook το Σάββατο 17/9, και η ταυτότητά του επιβεβαιώθηκε και από άλλες πηγές, συμπεριλαμβανομένου ενός παλιού σχολικού φίλου του νεκρού. Η επίθεση ενάντια στον 28χρονο συνέβη κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης του FRM στο κέντρο του Ελσίνκι. Ο Karttunen δέχθηκε πσιώπλατη επίθεση από μέλη του FRM και χτύπησε το κεφάλι του στο έδαφος, αφού είχε εκφράσει τη διαφωνία του με τους διαδηλωτές. Σε ανάρτηση στον ιστότοπό του, το αντιφασιστικό δίκτυο Varis συνέδεσε ονόματα με πρόσωπα τα οποία φαίνονται σε φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν από το FRM. Αρκετοί από αυτούς έχουν ποινικό μητρώο για λόγους βίας ενάντια σε έγχρωμους, ομοφυλόφιλους και πολιτικούς αντιπάλους.

Σεπτέμβρης 2016: Εξέγερση στο Charlotte (ΗΠΑ)

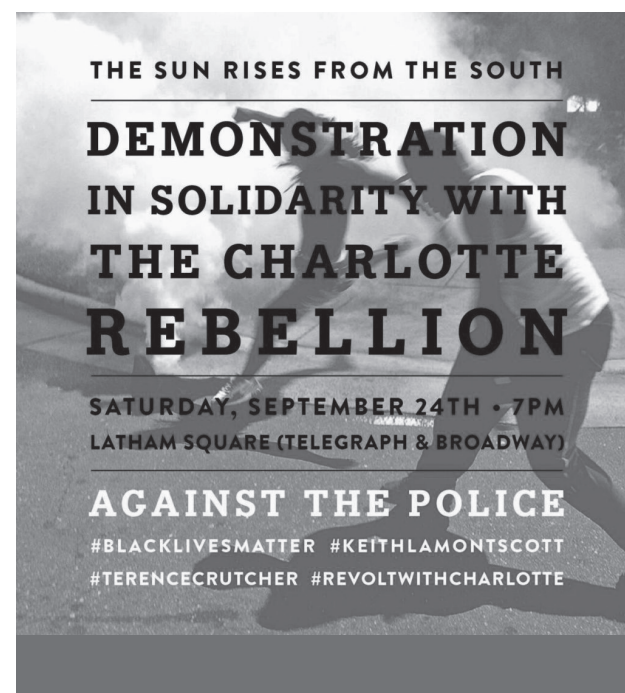
Τις τελευταίες μέρες του Σεπτέμβρη έλαβε χώρα στις Η.Π.Α άλλη μια εξέγερση, μετά από την εκτέλεση από μπάτσους του Keith Lamont Scott. Η εξέγερση κατεστάλη μετά από λίγες μέρες με την εισβολή της εθνοφρουράς στην εξεγερμένη πόλη και ενώ άλλος ένας διαδηλωτής έχασε τη ζωή του. Το παρακάτω κείμενο είναι μετάφραση ενός διαδικτυακού καλέσματος αλληλεγγύης στους εξεγερμένους του Charlotte από το Oakland. Τη μετάφραση έκανε σύντροφος για την Απατρίς.

Στις 20 Σεπτεμβρίου, ο Keith Lamont Scott (Κιθ Λάμοντ Σκοτ) δολοφονήθηκε από την αστυνομία κρατώντας ένα βιβλίο που «εσφαλμένα» εξελήφθη ως όπλο. Το γεγονός αυτό έρχεται μετά από ένα καυτό καλοκαίρι γεμάτο ένταση και με τη μεγαλύτερη απεργία φυλακισμένων σε εθνικό επίπεδο να έπεται. Ο συγκλονιστικός αριθμός Αφροαμερικανών που δολοφονούνται από την αστυνομία κάθε χρόνο, σε συνδυασμό με το δυσοίωνα τερατούργημα που λέγεται βιομηχανικό σύμπλεγμα φυλακών, σχεδόν λειτουργούν ως καθημερινές υπενθυμίσεις ότι στους μαύρους

πολίτες αυτής της χώρας δίνονται μόνο δύο επιλογές: δουλεία ή θάνατος.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μέσα από έναν συνδυασμό διαστρεβλωμένων γεγονότων, καταφανών ψεμάτων, και μιας ασταμάτητης κάλυψης των γεγονότων, καθιστούν αυτή την αλήθεια κυρίαρχη και συγχρόνως συντριπτική. Το έχουμε δει να συμβαίνει στο Ντάλας, το Κολούμπους, την Ατλάντα, τη Νέα Υόρκη, τη Βαλτιμόρη, και φυσικά αμέτρητες φορές εδώ στην περιοχή γύρω από το Σαν Φρανσίσκο (Bay Area).

Αλλά υπάρχει και μια άλλη επιλογή -να αγωνιστούμε και η θαρραλέα νεολαία στο Σάρλοτ δείχνει τον δρόμο. Η ελευθερία δεν είναι δεδομένη. Αρπάζεται από τα χέρια των καταπιεστών. Ανακτούμε την αξιοπρέπιά μας όταν παλεύουμε για τις ζωές μας. Θα συναντηθούμε στις 19:00, το Σάββατο 24 του μηνός, στην πλατεία Λέιθαμ (Latham) -το σημείο που ξεκίνησαν δύο ιστορικές γενικές απεργίες για να δείξουμε συλλογικά, την αλληλεγγύη μας σε εκείνους που αγωνίζονται για τη ζωή τους στο Σάρλοτ, και την αντίθεσή μας στην αστυνομία και τον κόσμο της.

«ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΩΔΗΓΗΘΗ ΒΙΑΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ»

Στις 14 Σεπτεμβρίου του 1948 το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας «Ελευθερία» έγραφε: «ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΩΔΗΓΗΘΗ ΒΙΑΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ». Η πρώτη αεροπειρατεία που έχει καταγραφεί στα χρονικά είναι πραγματικότητα.

Έξι νεαροί ξεκινώντας από τη Θεσσαλονίκη κατεβαίνουν στην Αθήνα με πρόφαση να δώσουν εξετάσεις για το πολυτεχνείο. Τα σχέδιά τους όμως είναι διαφορετικά. Σκοπεύουν να καταλάβουν ένα αεροπλάνο, ώστε να μπορέσουν να περάσουν στο μέτωπο του Γράμμου, αφού όλοι οι υπόλοιποι δρόμοι για το βουνό είναι κλειστοί.

Επιβιβάζονται στις 13 Σεπτεμβρίου σε πτήση της ΤΑΕ (Τεχνικά Αεροπορικά Εκμεταλλεύσεις) με δρομολόγιο από Αθήνα για Θεσσαλονίκη. Την ώρα που βρίσκονται πάνω από τη Σκύρο, τέσσερις από αυτούς εισβάλλουν στο πιλοτήριο και απαιτούν από τον πιλότο, με την απειλή σουγιάδων και ενός μπουκαλιού γκαζόζα, να προσγει-

ώσει το αεροπλάνο στο Βελιγράδι. Ακολουθεί συμπλοκή.

Κατά τη διάρκεια της αεροπειρατείας, ο ασυρματιστής προλαβαίνει να ειδοποιήσει τον πύργο ελέγχου για το συμβάν. Η εντολή που παίρνει είναι να «επιστρέψει το αεροπλάνο πάση θυσία στη Θεσσαλονίκη». Ταυτόχρονα, πολεμικά αεροσκάφη απογειώνονται με σκοπό να αποτρέψουν την αεροπειρατεία. Όμως όλα έχουν τελειώσει. Το αεροπλάνο βρίσκεται προσγειωμένο σε ένα χωράφι ανατολικά των Σκοπίων. Οι 6 αντάρτες οδεύουν από ασφαλέστερες οδούς προς το μέτωπο, και το αεροπλάνο επιστρέφει στη Θεσσαλονίκη.

Με την επιστροφή στη Θεσσαλονίκη ξεκινάει ένας κύκλος δικαστηρίων και διώξεων. Οι κυβερνήτες του αεροπλάνου ανακρίνονται και προφυλακίζονται. Οι έξι νεαροί δικάζονται ερήμην και καταδικάζονται σε θάνατο. Φυλακή και εξορία περιμένει και τις οικογένειες και τους στενούς τους

φίλους, χωρίς να υπάρχει σαφή σχέση με το αδίκημα πέραν αυτής των συγγενικών σχέσεων (σας θυμίζει κάτι;;).

Για την ιστορία, οι πρώτοι αεροπειρατές καταφέρνουν να φτάσουν στον Γράμμο και να ενταχθούν στις τάξεις του ΔΣΕ. Δύο από αυτούς σκοτώνονται στις μάχες που θα ακολουθήσουν, ενώ οι τέσσερις που επιβιώνουν καταφεύγουν σε χώρες της σοβιετικής ένωσης μετά το τέλος του εμφυλίου.

Οφείλουμε να έχουμε ιστορική μνήμη τέτοιων γεγονότων και να εξάγουμε συμπεράσματα από αυτά. Και το πιο χρήσιμο από αυτά είναι ότι όταν κάποιος/κάποιοι έχουν τον σκοπό τους σαν προτεραιότητα, τότε το μόνο που τους κρατάει από το να κάνουν τα πιο απίθανα πράγματα είναι η ίδια τους η σκέψη, και καμιά καταστολή. Γιατί, όταν τα «επαναστατικά θέλω» δεν είναι χόμπι αλλά τρόπος ζωής, τότε το μόνο που μπορεί να κάνει αυτός ο σάπιος κόσμος είναι να μετράει τα τελευταία λεπτά του.

ΥΓ: Τα ονόματα των πρώτων αεροπειρατών της ιστορίας είναι: Αλέξανδρος Κουφοδάκης, 21 ετών, Δημήτριος Κουφοδάκης, 23 ετών, Αχιλλέας Κλετιμιδής, 19 ετών, Αντώνης Βογιαζός, 18 ετών, Γιώργος Κέλας, 17 ετών, Σπύρος Χειλιμάδης, 18 ετών.

■ null

Ένα άγνωστο κείμενο του Κροπότκιν

Ο νεαρός πρίγκιπας Κροπότκιν όταν στάλθηκε ως λοχαγός του τσαρικού καθεστώτος να ερευνήσει την αχανή βόρεια Μαντζουρία και ανατολική Σιβηρία, ανακάλυψε μέσα στη σιωπή της ερημιάς, τη κραυγή της Αναρχίας. Μελετώντας τον πληθυσμό, που τύποις άνηκε στο κράτος, κατάλαβε ότι όχι μόνο οι άνθρωποι έζησαν και ζουν καλά χωρίς το κράτος, αλλά και η ύπαρξη του και μόνο είναι παρασιτική και επιζήμια για των ανθρώπων τις κοινότητες.

Ο Κροπότκιν θεωρείται ο πατέρας της σύγχρονης επιστημονικής ανθρωπογεωγραφίας. Σιωπηλά, όλοι οι σημερινοί ανθρωπολόγοι – εθνολόγοι καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα: Οι άνθρωποι οργανώθηκαν χωρίς το Κράτος και οι κοινωνίες τους

τερος», διαστρεβλώνοντας ακόμη και το πόρισμα του Δαρβίνου, που συμπλήρωνε ότι «ισχυρότερος είναι ο πιο ευπροσάρμοστος», ο Κροπότκιν ανέδειξε το όπλο της αλληλεγγύης. Ο αδύναμος δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τον ισχυρό, αλλά όταν συνεργάζεται με άλλους αδύναμους μπορεί να νικήσει και το πιο δυνατό σαρκοφάγο.

Όταν, όντας εξόριστος στο Λονδίνο, του προτάθηκε η μέγιστη τιμή για έναν γεωγράφο, να γίνει επίτιμο μέλος της Βασιλικής Γεωγραφικής Εταιρείας, ο ίδιος αρνήθηκε γιατί έπρεπε πρώτα να ορκιστεί πίστη στη βασίλισσα. Ο σκόπελος αυτός ξεπεράστηκε με ένα τέχνασμα. Κατά τη διάρκεια του όρκου του και ενώ έπρεπε να διαβαστεί από τον πρόεδρο η αράδα για τη

Χάρτης της Σιβηρίας από τον Πιοτρ Κροπότκιν

ας και όχι της βασίλισσας. Ως επίσημα πια αναγνωρισμένος γεωγράφος του δόθηκε η ευκαιρία να βιοποριστεί με το έργο του.

Από τότε που ξεκίνησε, το 1768, η Encyclopedia Britannica με την επιστημονική της τεκμηρίωση, απέναντι στους Γάλλους εγκυκλοπαιδιστές/ουμανιστές, θεωρήθηκε η ναυαρχίδα του ρασιοναλισμού. Το 1908, ανατέθηκε στον Κροπότκιν, να συμπληρώσει τα λήμματα της Ρωσίας και των βαλκανικών Κρατών για την αναθεωρημένη 11η έκδοση που κυκλοφόρησε τελικά το 1911. Παραμονές των βαλκανικών Πολέμων και του πρώτου Πολέμου των

Εθνών, μετά ονομάστηκε Α' Παγκόσμιος, οι οξυδερκείς παρατηρήσεις του Κροπότκιν για την ανθρωπογεωγραφία και τη σύνθεση του πληθυσμού σε Ρωσία και Βαλκάνια, παραμένουν επίκαιρες. Ταυτόχρονα η 11η έκδοση της Μπριτανικά θεωρείται ως και σήμερα η επιτομή των εγκυκλοπαιδειών.

Τα κείμενα κυκλοφόρησαν σε ξεχωριστό τόμο το 1914 με τίτλο «A Short history of Russia and Balkan States». Ένα βιβλίο που περιμένει υπομονετικά εδώ και 102 χρόνια τη μεταφορά του στην ελληνική γλώσσα.

■ sinafi

Ο Κροπότκιν θεωρείται ο πατέρας της σύγχρονης επιστημονικής ανθρωπογεωγραφίας. Σιωπηλά, όλοι οι σημερινοί ανθρωπολόγοι – εθνολόγοι καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα: Οι άνθρωποι οργανώθηκαν χωρίς το Κράτος και οι κοινωνίες τους ήταν πάντα εναντίον Του.

ήταν πάντα εναντίον Του. Ταυτόχρονα στην επίθεση των κοινωνιοβιολόγων με το πολεμικό σύνθημα «να επιβιώσει ο ισχυρό-

Μεγαλειότητα, όλα τα μέλη του συμβουλίου άρχισαν να βήχουν επιδεικτικά και έτσι ορκίστηκε μόνο στο όνομα της γεωγραφί-

Ολυμπιακή «ειρήνη»

Εκεί που συναντήθηκε το χαρτί με το μελάνι γεννήθηκε η ιδέα να ριχθεί λίγο φως στα ζητήματα σχετικά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες στη Βραζιλία. Γεννημένοι σε σταυροδρόμι του αστικού λαβυρίνθου, τοποθετημένοι σε ένα κοινωνικό περιβάλλον ήδη αυστηρά ορισμένο και χαρακτηρισμένο από την έλλειψη επιλογών, υποτίθεται αναγκασμένοι να ταχθούμε υπέρ αυτής της κοινωνίας, υπέρ των θεσμών της και των αξιών της, αποχωνωμένοι από τα θεάματά της, αποφασίζουμε να απαντήσουμε στην άγνοια και να κάνουμε επιλογές ενάντια στις επιταγές του σάπιου αυτού συστήματος. Πορευόμενοι στο μονοπάτι της ζωής, ήδη με ειλικρινή αντίθεση στις επιβολές του συστήματος, τρεφόμεστε με γνώσεις, οι οποίες μας ενδυναμώνουν, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να βλέπουμε ό,τι πριν δεν βλέπαμε ή τουλάχιστον γεμίζοντάς μας νέες ιδέες. Για αυτό είμαστε εδώ.

Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός

Λένε πως η διαφήμιση είναι η τέχνη της εξαπάτησης και της καθοδήγησης ανθρώπων να πιστεύουν και να επιθυμούν κάτι. Διαφημιστικές πινακίδες και ραδιοκύματα γεμάτα διαφημίσεις μας το επιβεβαιώνουν. Τονίζουμε ότι η διαφήμιση χαρακτηρίζεται από ολική επιτυχία στην κοινωνία της κατανάλωσης και της παραγωγής με κάθε κόστος. Σε αυτή την κοινωνία ό,τι λάμπει είναι πλαστικό και τεχνητό. Το ψεύδος είναι ο νόμος για τη γενικευμένη εξημέρωση.

Σε αυτή τη βάση, τι είναι αυτό που πιστεύεις για τις αφίσες, τις διαφημιστικές πινακίδες και γενικότερα την προπαγάνδα σχετικά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες; Θα πίστευες στις καλές προθέσεις κάποιου που πάντα προσπαθούσε να σε ταπεινώσει, να σε υποδουλώσει; Με τι βλέμμα μπορούμε να δούμε τις προθέσεις του αθλητικού θεάματος, των κρατών, των μεγαλοεταυριών;

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες έχουν τις πιο βαθιές τους ρίζες στην Ελλάδα και τη μυθολογία της. Καθώς ο κόσμος έχει υποφέρει μία συνεχή διαδικασία 500 ετών αποικιοκρατίας από Ευρωπαϊκά κράτη που φέρανε τα δόγματά τους, τις αξίες τους, τα πολιτικά τους συστήματα, τις μορφές κυριαρχίας. Το κράτος, οι νόμοι, η πατριαρχική οικογένεια, η δημοκρατία, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, όπως είναι σχεδιασμένα σήμερα έχουν για λίκνο τους την ελληνορωμαϊκή κουλτούρα. Θα ήταν γελοίο αν δεν ήταν βαθιά ζοφερό ότι ακόμα σε αυτή τη μεριά του κόσμου, η ζωή καθοδηγείται από ζητήματα τόσο μακρινά από αυτήν και τις επιθυμίες των γηγενών πληθυσμών.

Εκτός από κούρσες, ρίψεις, βολές, κωπηλασία, κολύμπι και λακτίσματα, οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναδεικνύουν στην ουσία τη νοοτροπία του ανταγωνισμού και της ανώτατης επίδοσης που όλο και περισσότερο προσομοιάζει τη λογική της ανάπτυξης και του καπιταλισμού. Πιστεύουμε ότι ένα από τα ισχυρότερα μηνύματα που μεταφέρονται, ανεξαρτήτως του είδους του αθλήματος, είναι ο εμβολιασμός τόσο των αθλητών και των λοιπών συμμετεχόντων όσο και του φιλοθεάμονος κοινού με τη νοοτροπία του ανταγωνισμού. Εγκαταλείπεται το σπορ αυτό καθ' αυτό, η έννοια του παιχνιδιού, επιδιώκεται μονάχα η νίκη, το να είσαι ο καλύτερος από όλους με κάθε κόστος.

Το σόου των Ολυμπιακών Αγώνων είναι μια ιδιότυπη «μάχη» μεταξύ των κρατών που συμμετέχουν. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες τροφοδοτούν τον εθνικισμό που διαχωρίζει τους λαούς της γης με ζώνες τεχνητές και εμπόλεμες. Αυτό που διακυβεύεται στην παράσταση αυτή είναι να ανα-

δειχθεί το ισχυρότερο κράτος, το πολιτικό - οικονομικό σύστημα που είναι αποτελεσματικότερο να γεννά πρωταθλητές. Το σόου συνεισφέρει στην παγίωση πολιτικών «βασιλείων», οικονομικών συστημάτων, μορφών κυριαρχίας. Τη δεκαετία του '30 οι χώρες με φασιστικό καθεστώς εκμεταλλεύτηκαν τόσο τους Ολυμπιακούς Αγώνες όσο και το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου αναζητώντας συναίνεση και επιβεβαίωση. Μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου ήταν και πάλι οι Ολυμπιακοί Αγώνες ένας «κλειστός» πόλεμος μεταξύ Σοβιετικής Ένωσης και Η.Π.Α.

Το 1968 στις παραμονές της Ολυμπιάδας στο Μεξικό άρχισε να αχνοφαίνεται ένας έντονος κοινωνικός αναβρασμός σε μία διαδήλωση στην πλατεία της Tlatelolco στις 2 Οκτώβρη εκείνου του ταραγμένου έτους. Με ρητή εντολή των κρατούντων οι κατασταλτικοί μηχανισμοί εισέβαλαν στην πλατεία τα ξημερώματα κυνηγώντας και εκτελώντας διαδηλωτές. Ο αριθμός των νεκρών άγνωστος. Αυτή είναι η κληρονομιά της Ολυμπιάδας του Μεξικό, η οποία προωθούνταν σαν χρυσός και μετατράπηκε σε λουτρό αίματος*.

Αυτός που διαχειρίζεται, οργανώνει, και επωφελείται από τους Αγώνες είναι η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ). Η συγκεκριμένη οργάνωση, με φιλαθλητικό προσώπιο, είναι μία εταιρία η οποία επιβεβαιώνει - διακηρύσσει τις αξίες του συστήματος της κυριαρχίας, παράγει κέρ-

δη από την πώληση των εξουσιοδοτήσεων (σχετικά με την τηλεοπτική κάλυψη της διοργάνωσης, αλλά και τη χρήση του συμβόλου των Ολυμπιακών Αγώνων από τους χορηγούς), καθώς και από την πώληση εισιτηρίων, με αποτέλεσμα οι επιδόσεις της να μην συγκρίνονται με καμία άλλη επιχείρηση - οργανισμό. Ταυτόχρονα αποτελεί κύριο συνέναιρο του ΟΗΕ για την «προώθηση της ειρήνης και της ανάπτυξης». Φαντάσου τις υποψήφιες χώρες να λαδώνουν τη ΔΟΕ ενώ ταυτόχρονα παλεύουν να αντιμετωπίσουν το επικείμενο κόστος της προετοιμασίας, μία ειρωνική διαπάλη για να φέρουν τους Αγώνες στη δικιά τους περιοχή. Στέλνοντας τους Ολυμπιακούς Αγώνες σε μία χώρα, είναι σαν αποστολή αναζωογόνησης του κεφαλαίου, προσελκύοντας επενδύσεις για τις εγχώριες αγορές, ανεβάζοντας τη χώρα πιο ψηλά στην καπιταλιστική κατάταξη, εκμοντερνίζοντας πόλεις, προωθώντας τον τουρισμό, αναβιώνοντας κατασταλτικές νομοθεσίες, «καθαρίζοντας το σπίτι», προάγοντας την «ειρήνη».

Εξομαλύνοντας το έδαφος... Η «ολυμπιακή» ειρήνη

Στη Βραζιλία και συγκεκριμένα στο Ρίο ντε Τζανέιρο, οι εορτασμοί με αφορμή μεγάλες διοργανώσεις του συστήματος της κυριαρχίας ξεκίνησαν με την παρουσία του Πάπα στην Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας τον Ιούλιο του 2013, συνεχίστηκαν με το Κύπελλο Συνομοσπονδιών επίσης το 2013, το Παγκόσμιο Κύπελλο τον Ιούνιο του 2014 και τους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες, το 2016. Ειδικά με τις τέσσερις τελευταίες διοργανώσεις, οι

εξώσεις και οι απομακρύνσεις**, η καταστροφή της τοπικής χλωρίδας και πανίδας, τα οδικά έργα με ευνοιοκρατία δίχως τέλος από τους κυβερνώντες προς τον επιχειρηματικό κόσμο, το gentrification, ήταν οι κανόνες του παιχνιδιού.

Αντιλαμβανόμαστε πως αυτές οι μεγάλες διοργανώσεις λειτούργησαν ως επισφράγιση κάποιων υποτιθέμενων περιόδων οικονομικής ανάπτυξης στη Βραζιλία την εποχή της διακυβέρνησης του PT (Partido dos Trabalhadores, Κόμμα των Εργατών, 2002-2016). Προσπαθώντας να τοποθετήσει τον εαυτό της ως μία χώρα του μέλλοντος σχετικά με τους πόρους και το ρυθμό ανάπτυξης της, οι μεγάλες αυτές διοργανώσεις λειτούργησαν σαν μια βιτρίνα για τους κερδοσκόπους / επενδυτές / πλιατσικολόγους.

Ο χειμώνας του 2013 ήταν ζεστός σε αυτά τα γεωγραφικά πλάτη της Βραζιλίας, σαν τη φωτιά κοντά στην βενζίνη. Από το νότο ως βορρά αυτή η εκρηκτική κατάσταση προήλθε από τις διαδηλώσεις, όπου οι αγωνιζόμενοι υιοθέτησαν την τακτική του Μαύρου Μπλοκ, σε μια προσπάθεια προέκτασης των αιτημάτων τους ως την αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής και την διατάραξη της ομαλότητας. Αντιμέτωποι με αυτή την κοινωνική αναταραχή, η κοινοβουλευτική συμμορία, ως υπερασπιστές της ιδιοκτησίας, επικροτούμενη από τους καλούς πολίτες έσπευσε να δημιουργήσει κατασταλτικούς νόμους, όπως η καταδίκη της χρήσης της κουκούλας, να αναβιώσει νόμους εθνικής ασφάλειας από την εποχή της δικτατορίας, να προετοιμάσει το έδαφος για την εφαρμογή του Αντιτρομοκρατικού Νόμου. Με την υπογραφή της πρώην προέδρου Dilma Rousseff το Μάρτιο του τρέχοντος έτους, αυτές οι μεγάλες διοργανώσεις αποτέλεσαν τους παράγοντες ώθησης για τη δημιουργία αυτών των κατασταλτικών νομικών τεχνασμάτων. Η διαρκώς αναβαθμιζόμενη εξουσία δημιουργεί εργαλεία για να επιτεθεί σε όσους της επιτίθενται.

Στην πόλη του Ρίο ντε Τζανέιρο η στρατιωτική κατοχή των φαβελών από την UPP (Αστυνομική Μονάδα Ειρηνοποίησης) ήταν ο τρόπος που το κράτος επινόησε για να επιβεβαιώσει την κυριαρχία του και να προσπαθήσει να σιγουρέψει την πραγματοποίηση των μεγάλων διοργανώσεων υπό σχετική ειρήνη. Είναι ξεκάθαρο ότι η εξουσία σκέφτεται τη μακροπρόθεσμη κατάληψη των περιοχών αυτών, ακόμα και μετά το πέρας των μεγάλων αυτών διοργανώσεων. Παράλληλα, η δολοφονία νεολαίων συνεχίζεται.

Κατά τη διάρκεια τόσο του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου όσο και των Ολυμπιακών Αγώνων ανακηρύχτηκε η κατάσταση εξαίρεσης. Η Γενική Νομοθεσία και

για τις δύο αναφερόμενες διοργανώσεις χαρακτηριζόταν όχι μόνο από ευνοϊκές ρυθμίσεις, για αμφότερες FIFA και ΔΟΕ, αλλά ακόμα από εγγυήσεις σχετικές με τα κέρδη τους. Και οι διαδικασίες δεν σταματούν εδώ, τα νύχια μεγαλώνουν: πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες ένας αναπληρωτής υπουργός, φασίστας, κατάφερε να περάσει ένα νομοσχέδιο, σύμφωνα με το οποίο αν ένας στρατιωτικός των ενόπλων δυνάμεων σκότωνε κάποιον σε επιχειρήσεις για την υπεράσπιση των διοργανώσεων, θα δικαζόταν από ειδικό στρατιωτικό δικαστήριο, με πρόθεση το νομοσχέδιο να έχει ισχύ κατά τη διάρκεια των Αγώνων και ως το τέλος του έτους. Χαρακτηριστικά, μόνο κατά τη διάρκεια των Αγώνων 23.000 στρατιωτικοί συμμετείχαν στις δυνάμεις καταστολής.

Κλείνουμε την τηλεόραση που μας κάνει πλύση εγκεφάλου, εγκαταλείπουμε τους ρόλους που μας έχουν επιβληθεί, αποκηρύσσουμε την εκπαίδευση του πολιτισμού και προσεγγίζουμε αυτό που επιθυμούμε, τη φύση. Αισθανόμαστε τον ήλιο και τη σελήνη και στο σκοτάδι ενός βουνού, χαιρετίζουμε, με την βεβαιότητα ότι πολλά είναι τα αδάμαστα όντα πάνω στη γη που δίνουν έναν πόλεμο χωρίς ανακωχή με τον κόσμο της εξουσίας. Είμαστε παντού...

■ Από κάποιο σημείο της επικράτειας που ελέγχεται από το βραζιλιάνικο κράτος Χειμώνας 2016***

Σημειώσεις του μεταφραστή:

* Σχετικά με τα γεγονότα τις εβδομάδες πριν την έναρξη της Ολυμπιάδας του Μεξικού το 1968

Στο τέλος της δεκαετίας του '60 ο ρυθμός ανάπτυξης της χώρας του Μεξικό ήταν αυξημένος. Μετά από πολλές αποτυχημένες προσπάθειες για την ανάληψη της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων από τη χώρα, η άκρως συντηρητική - χουντική κυβέρνηση του Γκουστάβο Ντίαζ κατάφερε να πετύχει το στόχο αυτό. (Τα επόμενα χρόνια θα επιτευχθεί και ο στόχος της ανάληψης της διοργάνωσης του Παγκόσμιου Κυπέλλου το έτος 1970, κάτι το οποίο επαναλαμβάνεται στη Βραζιλία.) Το κράτος του Μεξικό προσπαθεί να αποδείξει ότι πλέον αποτελεί ένα κράτος δυτικού τύπου, μία υπολογίσιμη δύναμη. Δεν πρέπει να αμελήσουμε ότι μιλάμε για μια περίοδο έντονων ταραχών σε διεθνές επίπεδο (από τον ξεσηκωμό των Τσεχοσλοβάκων εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης για ανεξαρτησία, μέχρι τον Μάη του '68 των

γάλλων φοιτητών και εργαζομένων και το έντονο αντιπολεμικό κίνημα στις Η.Π.Α.). Μια κατάσταση που επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενους και σε εκείνη τη μακρινή γωνιά του πλανήτη. Το καλοκαίρι του '68 οργανώνεται φοιτητικό κίνημα, κυρίως στην Πόλη του Μεξικό, το οποίο διαμαρτύρεται έντονα για τις κρατικές δαπάνες σχετικά με τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, οι οποίες φτάνουν το ποσό των 150 εκατομμυρίων δολαρίων (7,5 δισεκατομμύρια δολάρια με τη σημερινή ισοτιμία), και ζητούν δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη, μόρφωση και δουλειά για όλους. Η κυβέρνηση θέτει σε ισχύ χουντικούς νόμους απαγόρευσης συναθροίσεων και συγκεντρώσεων. Σε διαδήλωση στις 10 Ιουλίου οι κατασταλτικοί μηχανισμοί της ακροδεξιάς κυβέρνησης έδειξαν τα δόντια τους. Δέκα νεκροί μετά από επέμβαση στρατού και αστυνομίας. Φυλακίσεις, βασανισμοί πολιτικών κρατουμένων, δημιουργία ειδικού κατασταλτικού σώματος, των «Γκραναδέρος». Φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι συγκροτούν το εθνικό συμβούλιο απεργίας. Τις πρώτες εβδομάδες του φθινοπώρου σχεδόν καθημερινά βρίσκονται στο δρόμο, ενώ στα τέλη του Σεπτεμβρίου οι κινητοποιήσεις κορυφώνονται με κέντρο αγώνα το πολυτεχνείο της Πόλης του Μεξικό. Οι δυνάμεις καταστολής, στρατός, αστυνομία και παρακρατικοί προσπαθούν να εισβάλουν στο πολυτεχνείο. Οι διαδηλωτές δυναμικά υπερασπίζονται τον κατειλημμένο χώρο τους, όμως η αντίπερα όχθη απαντάει με καταιγισμό πυρών. Δεκάδες οι νεκροί. Στις 2 Οκτώβρη, δέκα μόλις ημέρες πριν την έναρξη των Αγώνων, καλείται εκ νέου συγκέντρωση στην πλατεία Τρες Κουλτούρας, όπου συμμετέχουν δεκάδες χιλιάδες άτομα. Η κυβέρνηση Ντίαζ καλείται με κάθε κόστος πλέον να διαφυλάξει τα κεκτημένα της, ενώ ένας μεγάλος αριθμός τουριστών έχει αρχίσει να επισκέπτεται την Πόλη. Αργά το απόγευμα δίνεται το σύνθημα για την επέμβαση. Περισσότεροι από πέντε χιλιάδες στρατιώτες περικυκλώνουν την πλατεία με τανκς και βαρύ οπλισμό. Πέφτουν οι πρώτοι πυροβολισμοί. Επικρατεί πανικός. Το επόμενο πρωί οι νεκροί εκατοντάδες. Κάποια ξένα ΜΜΕ μιλάνε για πάνω από 300 χιλιάδες τραυματίες. Η κυβέρνηση προσπάθησε να περάσει την άποψη ότι το μακελειό προήλθε από τους ίδιους τους φοιτητές. Λίγοι την πίστεψαν. Πολλά χρόνια αργότερα, λίγο μετά το 2000, θα αποκαλυφθεί και ο ρόλος που έπαιξαν στο αιματοκύλισμα του '68 οι Η.Π.Α., με τη συμβολή τους σε υλικό καταστολής, όπλα και ασυρμάτους.

** Η συγγραφέας αναφέρεται στις αναγκαστικές εξώσεις που έγιναν σε πολυάριθμες φαβέλες μέσα και γύρω από το Ρίο ντε Τζανέιρο.

*** Το κείμενο γράφτηκε τον Αύγουστο του 2016. Εκεί, στην άλλη πλευρά της γης, στο νότιο ημισφαίριο είναι χειμώνας.

Πηγές:

<http://www.stokokkino.gr/article/12296/Meksiko-1968-Mia-Olimpiada-bammeni-me-aima-foititon-kai-ergaton>
<http://www.contra.gr/Columns/flash-back/afieromata/meksiko-1968-h-sfagh-toy-tlatelolko.2305019.html>

Off-Side

★ **Ο Ηλίας Λάμπρου**, προπονητής του αθλητικού συλλόγου «White Tiger Muay Thai Camp», και η **αθλήτρια του αποσύρθηκαν από αγώνα K1 όταν είδαν στον χώρο που διεξαγόταν το τουρνουά τους τον Κασιδιάρη, τον Λαγό και άλλα μέλη της Χρυσής Αυγής**. Όπως τόνισε ο ίδιος: «Επειδή ο αθλητισμός δε μας ενώνει (και καλά κάνει), επειδή οι σχολές και τα γυμναστήρια μας δε χωρούν τους φασίστες και τους ναζί, δεν υπήρχε κανένας λόγος να παραμείνουμε στον ίδιο χώρο με αυτούς, νομιμοποιώντας την παρουσία τους σε δημόσιους χώρους. Δεν έχω τη λογική του no politica στον αθλητισμό, πολύ περισσότερο όταν αφορά μισάνθρωπους νοσταλγούς του Χίτλερ, των κρεματορίων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης».

★ **Δύο νέες ποδοσφαιρικές ομάδες θα πλαισιώνουν την όλο και διευρυνόμενη οικογένεια των αυτοοργανωμένων σωματείων. Πρόκειται για τον Λίβα Ρεθύμνου και τη Δόξα Ορεστιάδας**. Η μπάλα παίζεται διαφορετικά, οι διαχωρισμοί, τα φράγκα, τα σκατά του σύγχρονου ποδοσφαίρου δεν χωράνε στον αθλητισμό που ονειρευόμαστε. Στην Ελλάδα πλέον έχουμε 11 αυτοοργανωμένες ομάδες που δεν παίζουν μόνο «μπάλα». Μία νέα τάση αναδύεται στον εγχώριο αθλητισμό, με γνώμονες την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση. Να τις εκατοστήσουμε!

★ **Το τελευταίο διάστημα οι ρατσιστικές δολοφονίες στην Αμερική από αστυνομικούς σε βάρος άοπλων ανθρώπων με βάση το χρώμα του δέρματός τους έχουν πολλαπλασιαστεί. Στη προσπάθεια τους οι αθλητές και οι αθλήτριες να αναδείξουν το θέμα αυτό καθώς και την οργή τους προχώρησαν σε συμβολικές κινήσεις που όμως ήδη έχουν δημιουργήσει προβλήματα στις ομοσπονδίες**. Κινήσεις που προφανώς δε λύνουν το πρόβλημα, αποτελούν όμως μια φωνή αντίδρασης μέσα από τα γήπεδα. Την αρχή έκαναν οι παίκτριες των ομάδων «New York Liberty», «Indiana Fever» και «Phoenix Mercury» φορώντας μαύρα μπλουζάκια ως ελάχιστη ένδειξη εναντίωσης στη βία, κίνηση που είχε σαν αποτέλεσμα να τιμωρηθούν από το WNBA. Στη συνέχεια ο Κόλιν Κάπερνικ κατά την ανάκρουση του εθνικού ύμνου των ΗΠΑ κάθισε κάτω, γονατιστός δηλώνοντας ότι: «Δεν πρόκειται να σταθώ όρθιος και να επιδείξω υπερηφάνεια σε μία σημαία χώρας που καταπιέζει τους μαύ-

ρους και τους έγχρωμους ανθρώπους. Για μένα, αυτό είναι μεγαλύτερο από το ποδόσφαιρο και θα ήταν εγωιστικό από μέρους μου να κοιτάξω αλλού. Υπάρχουν πτώματα στους δρόμους και κόσμος πληρώνει για να γλιτώσει με φόνο». Η κίνηση και δήλωση αυτή αντιμετωπίστηκαν ποικιλοτρόπως. Παρότι αρχικά αρκετοί ήταν εναντίον του, στη συνέχεια άρχισαν να ακούγονται και φωνές συμπαράστασης. Το παράδειγμά του ακολούθησαν τρεις παίκτριες του βόλεϊ από το Πανεπιστήμιο της Δυτικής Βιρτζίνια που γονάτισαν κατά την ανάκρουση του εθνικού ύμνου. «Ασκεί το δικαίωμα της επιλογής να είναι όρθιος ή να κάθεται, οπότε πρέπει να του αναγνωριστεί ότι διαθέτει αυτό το δικαίωμα», εξήγησε η Κιγίονα Μόροου. Ακολούθησε ο Μπράντον Μάρσαλ, ο οποίος γονάτισε στον πρώτο αγώνα της σεζόν στο NFL. «Έχουμε ελευθερία λόγου. Αλλά όταν χρησιμοποιούμε την πλατφόρμα μας, μας κατακεραυνώνουν. Μοιάζει σαν όλοι τους να θέλουν να πηγαίνουμε με τους πολλούς. Όταν

πάμε αντίθετα, υπάρχει πρόβλημα» δήλωσε. Παρόλα αυτά η ομάδα του τον στήριξε απόλυτα λέγοντας πως σέβεται την κίνηση του.

★ **Στις 4 Σεπτεμβρίου, η 31χρονη μέσος των Σιάτλ Ρέιν, Μέγκαν Ράπινο, γονάτισε πριν από έναν αγώνα κόντρα στους Ρεντ Στάρς στο Σικάγο, ως ένδειξη συμπαράστασης στον Κάπερνικ και στην καταπίεση των μειονοτήτων**. Μάλιστα, δήλωσε ότι σκόπευε να συνεχίσει τη διαμαρτυρία της, ούσα και η ίδια μέλος μειονότητας, ως ομοφυλόφιλη. «Ως γκέι Αμερικανή, γνωρίζω τι σημαίνει να αντικρίζεις τη σημαία και να μην σου προστατεύει όλες τις ελευθερίες σου. Ήταν κάτι μικρό που μπορούσα να κάνω και κάτι που σκοπεύω να συνεχίσω να κάνω στο μέλλον, με την ελπίδα να ξεπεταχθεί μια σπίθα χρήσιμου διαλόγου γύρω από το ζήτημα. Είναι σημαντικό λευκοί να στηρίζουν τις διαμαρτυρίες έγχρωμων ανθρώπων. Νομίζω ότι ο διάλογος έχει μπερδευτεί αρκετά και έχουμε χάσει το πραγματικό νόημα της συζήτησης. Μιλάμε για Αμερικανούς που πρέπει να αντιμετωπίσουν την καταπίεση, τον ρατσισμό, τη φτώχεια και τη διασταύρωση όλων αυτών».

★ **Μετά τις ανακοινώσεις του συλλόγου γονέων από το Ωραιόκαστρο σχετικά με τη μη αποδοχή παιδιών προσφύγων στα σχολεία τους, ήρθαν δύο ανακοινώσεις από το τμήμα άρσης βαρών της ΑΕΚ και το τμήμα τζούντο του Ηρακλή, δείχνοντας ξεκαθαρα ότι στις τάξεις τους δε χωράνε φασίστες και μισάνθρωποι**. «Απαγορεύουμε αυστηρά την είσοδο στο προπονητήριο του τμήματός μας, σε γονείς που συμμετέχουν σε απειλές και απαγορεύσεις εισόδου σε προσφυγόπουλα στα ελληνικά σχολεία. Η αιτία ίδρυσης της ομάδας μας είναι η προσφυγιά. Δεν έχουμε ούτε την παιδεία σαν ομάδα, ούτε τη διάθεση να γίνουμε

ίδιοι με ανθρώπους που είναι βάρος στην κοινωνία. Η πόρτα μας είναι ανοιχτή για τον κάθε πρόσφυγα και το κάθε αθώο πλάσμα που δεν φταίει σε τίποτα».

★ **Την ίδια στιγμή στο χωριό Μπελνάβ των 1.000 κατοίκων, στην κεντρική Γαλλία, ζουν περίπου 20 πρόσφυγες, μεταξύ των οποίων και μια οικογένεια από τη Συρία. Η ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού συμμετέχει και πάλι από φέτος στο πρωτάθλημα της 3ης τοπικής κατηγορίας, μετά από πολυετή απουσία λόγω έλλειψης παικτών, χάρη στη βοήθεια δέκα Αφγανών και Σουδανών προσφύγων, οι οποίοι θέλοντας να γίνουν μέρος της ζωής του χωριού, αποφάσισαν να συμμετέχουν στην ομάδα**.

★ **Οι φανατικοί οπαδοί της Σέλτικ, γνωστοί για τα αντιφασιστικά τους αισθήματα, προχώρησαν ακόμα μια φορά κόντρα στους κανονισμούς της Ουέφα, δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στο λαό της Παλαιστίνης**. Τη μέρα του αγώνα με την ισραηλινή Χάποελ Μπερσεβά γέμισαν το γήπεδο με παλαιστινιακές σημαίες, γεγονός που έφερε την τιμωρία από την Ουέφα με πρόστιμο 40.000€. Πριν από δύο χρόνια είχε τιμωρηθεί με 15.000€ πρόστιμο για τον ίδιο λόγο. Η απάντησή τους σε αυτές τις κινήσεις της ομοσπονδίας ήταν να ξεκινήσουν έρανο με σκοπό να μαζέψουν χρήματα τουλάχιστον ίσα με το πρόστιμο και να τα δωρίσουν σε παλαιστινιακές οργανώσεις, ξεπερνώντας εν τέλει τα 100.000€.

✎ kafka

★ **Στις 6 Οκτώβρη έφυγε από κοντά μας ένας φίλος, σύντροφος και συμπαίκτης του Μαρίνου Αντύπα. Δημήτρη, καλό ταξίδι. Θα αλλάξουμε τη γη!**

Νέες εκδόσεις

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- **Πρόταγμα**, τεύχος 9, Ιούλιος 2016, έκδοση της Πολιτικής Ομάδας για την Αυτονομία, <https://protagma.wordpress.com/>.
- **Κοινοί Τόποι** - Σχόλια για τον ψυχισμό της εποχής, τεύχος 1, <http://koinoi-topoi.gr/>.
- **Η Σφήκα**, τεύχος 9, Ιούνιος 2016, έκδοση της Συνέλευσης για την ΚΥκλοφορία των Αγώνων (Σ.ΚΥ.Α.), <https://skya.espiv.net/>.
- **Ρεσάλτο**, τεύχος 2, Ιούλιος 2016, έκδοση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης Ρεσάλτο (Κερατσίνι): Κείμενα για την ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ και των Λιπασμάτων, τους μετανάστες στον ευρύτερο Πειραιά, τον μαρξιστικό (αντι)μιλιταρισμό, το βιασμό κ.α., <http://anarxiko-resalto.blogspot.gr/>.
- Κυκλοφόρησε το τεύχος 21 του περιοδικού **Πανοπτικών-τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης**. Περιλαμβάνει κείμενα του Κ.Δεσποινιάδη, Φ.Τερζάκη, Enzo Traverso, Michael Lowy, Emma Goldman κ.α. (www.panopticon.gr)

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

- **Κριτική επισκόπηση και πολιτικά διδάγματα από την απεργία πείνας του αναρχικού αιχμαλώτου αγωνιστή Νίκου Ρωμανού**, έκδοση της Αναρχικής Συλλογικότητας για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση, <http://asmpra.espivblogs.net/>.
- **Η αριστερή κυβερνητική, το «όχι» και η υποχώρηση του ριζοσπαστικού οράματος**, έκδοση του Χορού της Καρμανιόλας, <http://xorostiskarmaniolas.espivblogs.net/>
- **Γιατί και πως οι Χρυσανγίτες ζουν ανάμεσά μας**. Μπροσούρα-κύκνειο άσμα της ομάδας Αναζωπύρωση (ελευθεριακή συλλογικότητα Ν. Ιωνίας-Ν. Ηρακλείου), <http://anazopyrosi.espivblogs.net/>
- **Ανθρωπισμός χωρίς σύνορα αλλά με περιφράξεις**, έκδοση της ομάδας ενάντια στα κέντρα κράτησης Musaferrat, Μυτιλήνη Ιούλιος 2016, <http://musaferrat.espivblogs.net>.
- **Vogelfrei**, Τρία κείμενα για τη μετανάστευση, τις απελάσεις, το κεφάλαιο και το κράτος του, έκδοση της ομάδας Αντίθεση (για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας, του χρήματος και του κράτους – για τον κομμουνισμό), <http://antithesi.gr/>
- **Προδοσία, Μια κριτική προσέγγιση της κουλτούρας του βιασμού στις αναρχικές υποκουλτούρες**. Μετάφραση- έκδοση από την Πρωτοβουλία ενάντια στο σεξισμό, την πατριαρχία, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις από το Ρεσάλτο- <https://anarxiko-resalto.blogspot.gr/mail> πρωτοβουλίας: genderprw@gmail.com

ΒΙΒΛΙΑ

- **Κώστας Γουρνάς, Η βαρύτητα στο ή**, Εκδόσεις των Συναδέλφων, πολιτικό μυθιστόρημα: «Ο έρωτας και η

επανάσταση, δεν συμπορεύονται απλά με μια διαλεκτική σχέση μεταξύ τους. Διατηρούν την ίδια σχέση, που υπάρχει ανάμεσα στον ήλιο και τη γη. Το βαρυτικό πεδίο της επανάστασης κρατά σε τροχιά τον έρωτα. Και, ως αρσενικά, σύντροφοι, εσείς θα έπρεπε να το νιώθετε αυτό. Γιατί, τι μπορεί να υπάρξει πιο ισορροπητικό από τη σκέψη της αγαπημένης, που με ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη σε καλεί, να χαρείτε τα επινίκια».

- **Μιγκέλ Αμπενσούρ, Ο Λα Μποεσί, προφήτης της ελευθερίας**, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες: Με τη σκανδαλώδη υπόθεση που προτείνει στον Λόγο περί εθελοδοουλίας (εκδόσεις Πανοπτικών), ο Λα Μποεσί πραγματοποιεί τον 16ο αιώνα μια επιστημολογική, φιλοσοφική και πολιτική ρήξη που μετασχηματίζει τα δεδομένα της κλασικής θεωρίας της κυριαρχίας. Μετατοπίζοντας το βλέμμα από τους κυρίαρχους στους κυριαρχούμενους, προσπαθεί να φέρει στο φως τις πολλαπλές οδούς μέσω των οποίων οι κυριαρχούμενοι συμμετέχουν ενεργά στην ίδια τους την υποδούλωση. Ο Μιγκέλ Αμπενσούρ εμβαθύνει στην υπόθεση της εθελοδοουλίας με στόχο να αναδείξει την καλή της χρήση, στόχο που είχε και ο Λα Μποεσί αποτελώντας έναν σύγχρονο προφήτη της ελευθερίας.
- **Ρομπέν Ουθέδα, Η Καρδιά του Ονειρού**, εκδόσεις 1704621, κόμικ: 54 μικρές εικονογραφημένες ιστορίες που αναφέρονται στους πρώτους μήνες της Ισπανικής Επανάστασης.
- **Ολιβιέ Μπεζανσενό και Μικαέλ Λεβί, Επαναστατικές Συγγένειες: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας**, εκδόσεις Ακυβέρνητες Πολιτείες: Πρωτοεκδόθηκε στη Γαλλία το 2014, στην επέτειο των 150 χρόνων από την ίδρυση της Α' Διεθνούς, στο πλαίσιο της οποίας απέκτησαν υπόσταση τα δύο ρεύματα που εξετάζει: ο μαρξισμός και ο αναρχισμός.
- **Ρενάτο Κούρτσιο, Η εικονική αυτοκρατορία-Η αποικιοποίηση του φαντασιακού και ο κοινωνικός έλεγχος**, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα: Κάποιες επιχειρήσεις που πριν δεκαπέντε χρόνια δεν υπήρχαν, όπως η Google και η Facebook, συνιστούν σήμερα τη νέα δυναμική πλανητική ολιγαρχία του ψηφιακού καπιταλισμού. Το Internet αντιπροσωπεύει το πλαίσιο και οι χρήστες του την απαραίτητη εργατική δύναμη. Οι νέες ψηφιακές τεχνολογίες αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της καθημερινότητάς μας, τις κουβαλάμε επάνω μας και ελέγχουν ολόκληρη την κοινωνική ζωή, τους τόπους εργασίας και τους ναούς της κατανάλωσης.
- **Φρεντερίκ Γκρο, Η αρχή της ασφάλειας**, εκδόσεις Πόλις: «Εδώ και είκοσι χρόνια, ο νεοφιλελευθερισμός έχει προκαλέσει την έκρηξη των ανισοτήτων και αλόγιστη καταστροφή του πλανήτη. Προκειμένου να ανακοπεί η αυξανόμενη οργή των απόκληρων και των περιθωριακών, τα νεοφιλελεύθερα κράτη τείνουν να μετατραπούν σε αστυνομικά κράτη. Όταν αμφισβητούμε το δόγμα της αποτελεσματικότητας της αγοράς, μας αντιτίθενται το αιώνιο επιχείρημα του ολοκληρωτισμού. Πρέπει να προσδώσουμε ξανά αξία στην πολιτική βούληση, αντί να περιμένουμε τα μαγικά αποτελέσματα μιας αυτορρυθμισμού που δεν ωφελεί παρά μια μειονότητα» (απόσπασμα συνέντευξης του Φρεντερίκ Γκρο στο περιοδικό Le Nouvel Observateur).
- **Αλεξάντερ Ρ. Χάφορντ, Φιλοσοφία αναζωογονημένη-Εισαγωγή στον εγελιανό αναρχισμό**, εκδόσεις Futura. «Ο Χέγκελ είναι όχι μόνο επαναστάτης –πράγμα που πολλοί έχουν υποστηρίξει, με μονόπλευρο τρόπο– αλλά και αναρχικός. Η σημερινή εποχή της ανανεωμέ-

νης επανάστασης είναι η αποκάλυψη του εγελιανισμού στην πραγματική μορφή του. Φυσικά, με τέτοιες προτάσεις, το έργο μας δεν μπορεί παρά να είναι σκανδαλώδες. Θα δούμε όμως ότι όσα περιέχονται σε αυτό τον τόμο είναι σκανδαλώδη μόνο επειδή είναι η αλήθεια μιας σκανδαλώδους εποχής που αρνείται την ίδια την εμπειρία της. Με άλλα λόγια: τίποτα δεν έχει χαθεί, τα πάντα έχουν διατηρηθεί...»

- **Αγριόγατα**, αναρχικό κόμικ, εκδόσεις Μαύρη Διεθνής
- **Τάσος Θεοφίλου, ΑΤΤΙΚΑ 45**, εκδόσεις ΜΟΛΟΤ: Από τις 9 μέχρι τις 13 Σεπτεμβρίου του 1971 στη Νέα Υόρκη, οι κρατούμενοι της φυλακής Άττικα πήραν τον έλεγχο της και κοινοποίησαν μια σειρά αιτημάτων στη διοίκηση της, τον επίτροπο σωφρονισμού Russel Oswald, τον κυβερνήτη της Νέας Υόρκης Nelson Rockefeller, σε εκπροσώπους της μαύρης κοινότητας, ενώ παράλληλα κράτησαν 40 σωφρονιστικούς υπαλλήλους ως ομήρους. Μετά από τέσσερις ημέρες άκαρπων διαπραγματεύσεων, ο Ν. Rockefeller διέταξε την επανακατάληψη της, κατά τη διάρκεια της οποίας οι δυνάμεις του νόμου και της τάξης δολοφόνησαν 39 ανθρώπους, ανάμεσά τους και 10 ομήρους, σε μια σφαγή διάρκειας 15 λεπτών. Η επιτροπή MacKay, που ερευνήσε τις συνθήκες κατάληψης και επανακατάληψης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «με εξαίρεση τη σφαγή των ινδιάνων στα τέλη του 19ου αιώνα, υπήρξε η αιματηρότερη μονοήμερη αναμέτρηση μεταξύ αμερικάνων από το τέλος του εμφυλίου πολέμου».
- **Ελευθέριος Ζώης, Η έφοδος των καπιταλιστών στο διάστημα. Η δυστοπία της αποίκησης των πλανητών**, έκδοση με τη στήριξη της Σαλιμπάμπιου Βιβλιοθήκης: «Η κούρσα της αποίκησης του διαστήματος, που συγκεντρώνει γύρω της καπιταλιστές, κρατικές πολεμικές μηχανές και την τεχνοεπιστημονική ελίτ, αποτελεί διέξοδο για το κεφάλαιο, αλλά και εφελτήριο για τον κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό μετασχηματισμό του καπιταλιστικού συστήματος σε κάτι νέο».
- Με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από την Ισπανική επανάσταση επανεκδόθηκαν τα βιβλία: **Οι Άνθρωποι που Κύκλωσαν το Άλφα**, εκδόσεις 1704621 και **Ισπανία 1936-39. Επανάσταση, Πόλεμος, Εξουσία**, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα.
- **«η μάχη του Δεκέμβρη του 1944 στις περιοχές Πετραλώνων, Θησείου, Κουκακίου»**: Ιστορίες στους δρόμους τριών γειτονιών, όπως αυτές που εκτυλίχθηκαν σε πολλές συνοικίες της Αθήνας. Διαδρομές ζωής τεσσάρων ανθρώπων, όπως αυτές που ακολούθησαν χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες. Διατίθεται με ελεύθερη συνεισφορά για ανάγκες φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών.

ΛΗΣΤΕΙΑ!

Πήρε με μιας τη στροφή νιώθοντας ξανά τον κρύο αέρα στα μάγουλα. Είχε αργήσει. Στρίμωξε απότομα το φουλάρι μέσα στο γιακά και προχώρησε με τα μάτια καρφωμένα στο δρόμο. Χρόνια είχε να επιτρέψει στον εαυτό της να κοιμηθεί τόσο. Να μην προλάβει πασχαλιάτικα τη δεύτερη καμπάνα. Πάλευε κάθε πρωί με τον ύπνο για να πάει στο γραφείο. Κάθε μέρα, κάθε φορά που έπαιρνε ο ήλιος την απόφαση να φωτίσει τη γη. Είχε στοιχηματίσει όμως με τον εαυτό της ότι τις Κυριακές δεν θα παρασέρνονταν από την αργία, θα σηκώνονταν αξιμέρωτα να πάει στη λειτουργία. Ακόμη κι οι αργίες άλλωστε, του θεού ήτανε. Δεν μπορούσε εκείνη να τις κάνει ότι θέλει. Ειδικά αυτή η Κυριακή, η πιο σημαντική, δεν έπρεπε να χαθεί. Ξεσυνερίζονταν όλους αυτούς που δεν το κατανοούσαν. Πήγαιναν τα μεσάνυχτα και πριν προλάβει μήτε ο Χριστός να καταλάβει πως αναστήθηκε, πριν καλά καλά μετακινήσει την πέτρα από τον τάφο, οι χριστιανοί χώνευαν τη μαγεirίτσα και βγαίνουν για ξενύχτι. Η ουσία όμως βρίσκονταν στην πρωινή αναστάσιμο ακολουθία. Εξάλλου γι' αυτό ονομάζονταν έτσι, γιατί έπρεπε να ακολουθήσεις το νήμα της, δεν επιτρέπεται να διακόψεις το μεγαλύτερο θαύμα για να πιεις βότκα και μερικά σφηνάκια. Μα ντρέπονταν. Είχε καιρό να ηττηθεί τόσο αποφασιστικά όπως εκείνη τη μέρα. Η κούραση τρύπωσε στο κορμί της, την τύλιξε γλυκά σαν διάολος, σαν πειρασμός, και παρέλυσε όλες τις δυνάμεις. Ναός το κρεβάτι, τα σκεπάσματα μεταλαβία χνουδάτη και τα όνειρα μυστήριο.

Θυμήθηκε τότε τα χρόνια των σπουδών, που 'χε θαμμένο το θεό στο υπόγειο της ψυχής. Που δεν χαράμιζε τις κυριακάτικες βόλτες για ένα ξύπνημα. Που διάλεγε σκληρότερες μουσικές από τις ψαλμωδίες να ευφράνουν το πνεύμα. Τότε που ξυπνώντας τις Κυριακές, ο παπάς της ενορίας δεν ήταν ο πρώτος άνθρωπος που έβλεπε, αλλά συνήθως κάποιος γυμνός άνδρας στην αγκαλιά της. Ένας αναστεναγμός βγήκε βαριά από μέσα της, σαν να συμμαζέψανε όλα αυτά, να τα στοίβαξε σε μια ανάσα νοσταλγική και να τους έριξε μια έξω από το κορμί.

Η εκκλησία απέναντι, έμοιαζε να στέκονταν και να την περιμένει. Τα παράθυρά της, σαν μάτια ολόμαυρα την κοιτούσαν σκυθρωπά λες και την μάλωναν για την αργοπορία της. Ίσως να 'φταιγε η ανοιξιάντικη συννεφιά, κι οι δροσοστάλες που αιωρούνταν στα μυτερά φύλλα των κυπαρισσιών του αυλόγυρου, μα εκείνο το πρωινό, της φαινονταν αλλιώς, πιο θλιβερό από τα άλλα.

Σήκωσε το κεφάλι και την είδε. Ήταν πάλι εκεί στο ίδιο σημείο. Δίπλα από την

είσοδο, κάτω από το καμπαριό. Ακουμπούσε με την πλάτη στον πέτρινο τοίχο και γύρω της ξεπετάγονταν ένας κισσός με καφέ, σχεδόν ξεραμένα κλωνάρια, που είχαν αρπάξει γερά τους αρμούς και τρέφονταν με υγρασία. Φορούσε ένα μακρύ, λουλουδένιο φουστάνι που κάλυπτε μέχρι και τα παπούτσια της έτσι όπως κάθονταν χάμω ενώ ένα γκρι ισχνό, βρώμικο ζακετάκι κάλυπτε τους λεπτούς της ώμους. Ούτε τριάντα δε θα 'ταν κι οι ταλαιπώριες είχαν χαραχτεί στο πρόσωπό της, δίνοντάς του μια αρχέγονη, αφτιασίδωτη ομορφιά. Από πάνω της, περικλειστη σε ξύλινο κάδρο και τζάμι, κρέμονταν η εικόνα του αγίου Νικολάου. Οι πιστοί συνήθιζαν να προσκυνούν αυτή την εικόνα περνώντας. Όχι όμως εκείνη τη μέρα. Επιτάχυναν το βήμα με το που έβλεπαν την κοπέλα. Την προσπερνούσαν κι άφηναν έτσι και τον άγιο σύζυλο, πνιγμένο στην αδιαφορία των οπαδών του να περιμένει ένα ζεστό φιλί μέσα στο κρύο.

Άπλωσε αργά το χέρι. Με το άλλο στηρίχτηκε στο πεζοδρόμιο. Η ματιά της, αλλιώς, Αγριεμένη. Την κοιτούσε επίμονα, χωρίς να ζητά ελεημοσύνη αλλά απαιτώντας. Πάλλονταν τα μηλίγγια στους κροτάφους ενώ ξεροκατάπινε το σάλιο της.

Ήθελε να της απαντήσει μα δεν το 'κανε. Δεν βγήκε από το στόμα της φωνή, τα λόγια δεν πρόφτασαν να αρθρώσουν τη σκέψη. Ήθελε να της πει να πάει να βρει σπίτι, να βάλει ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι, για να μην γυρνά σαν το σκυλί στους δρόμους. Μα εκεί, ξεφύτρωσαν σαν συστάδα δέντρων πνιγερή, οι συνειρμοί. Αγκάλιασαν το μυαλό της και το φόρτωσαν μαζί τους, οδηγώντας το στην κατηφόρα των τύψεων.

-Δώσε κάτι κυρά. Για τις αμαρτίες σου!
-Πάλι εδώ είσαι τσιγγάνα; Ούτε το Πάσχα δεν κόβεις την επαιτεία.

Η κοπέλα δεν έδειξε να κατάλαβε την τελευταία λέξη.

-Που να πάω βρε;

-Να πας στο σπίτι σου, είναι ενοχλητικό αυτό που κάνεις.

-Δεν έχω σπίτι. Είπε κοφτά η κοπέλα.

Ταράχτηκε. Έκανε πάλι αυτή την αυθόρμητη κίνηση, ακουμπώντας ελαφρά τα χέρια στο ταγέρ της σαν να έψαχνε κάτι. Είχε πετάξει πάνω της βιαστικά αυτό το πράσινο ταγέρ για να προλάβει. Το είχε παρατήσει σε μια πολυθρόνα από την προηγούμενη Δευτέρα. Και να τώρα, που αυτός ο καταραμένος ύπνος την μπλέκει σε

περιπέτειες. Την ανάγκασε να θυμηθεί την πράξη της, μιας και άγγιξε κατά λάθος τα χρήματα της δεξιάς τσέπης.

Έκανε να τα πιάσει και να τα δώσει στην τσιγγάνα. Να σωθεί απ' το βάρος, να απελευθερωθεί από την έγνοια. Ήταν μια ευκαιρία, ούτε ένα νόμισμα δεν της είχε δώσει ποτέ, μόνο παρατηρήσεις της έκανε. Ίσως ξεπλήρωνε με αυτόν τον τρόπο το σημερινό της αμάρτημα. Θα 'ταν όμως πολύ φτηνός ο θεός, αν για τις υπόλοιπες αμαρτίες της αρκούσαν τόσα λίγα.

Η μυρωδιά από το λιβάνι έφτασε ως έξω. Μακάρι να μπορούσε να πιαστεί από ένα θυμιάσμα και να την έπαιρνε μαζί του στο εσωτερικό της εκκλησίας. Εκεί μέσα όλα αυτά καμιά σημασία δεν είχαν. Αυτό που μετρούσε εκεί, ήταν πως όλοι γνώριζαν την κοινωνική της θέση. Αντίθετα με την ίδια, κανείς δεν αμφέβαλλε για αυτήν, κανείς δεν δυσπιστούσε και όλοι της έδειχναν τον απόλυτο σεβασμό. Ίσως δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Πάντως εκεί μέσα βρίσκονταν ο κόσμος της. Δεν είχε καμιά δουλειά εδώ έξω να απολογείται- πως είναι δυνατόν- σε μια ζητιάνα.

-Ο κόσμος είναι μπροστά σου. Είσαι νέα. Έχεις το θεό δίπλα σου. Όλα εδώ έξω είναι! Απάντησε βιαστικά κι έστριψε το κεφάλι να φύγει.

Την γράπωσε η ματιά της κοπέλας. Επιθετική, αδυσώπητη, οργισμένη. Ένα τσουλούφι, με μπουκλες τέλειες από πάνω μέχρι κάτω, ένα καλλιτέχνημα που έμοιαζε σαν να το είχε κλέψει από άγγελο καθώς κοιμόταν, ξεγλιστρήσε από τα μαλλιά της στο μέτωπο. Μάζεψε το απλωμένο χέρι.

Όλα εδώ έξω είναι, εκτός από τα λεφτά! Απάντησε δυνατά η κοπέλα.

Εκείνη, έμεινε παγωμένη για μια στιγμή, σαν να μην πίστευε στα αυτιά της κι ύστε-

ρα τρέμοντας, έχωσε πιο βαθιά τα χρήματα στη τσέπη, με το ίδιο χέρι σταυροκοπήθηκε και πέρασε γοργά την πόρτα.

Το σπίτι δεν ήταν μεγάλο. Πολύ κακό για το τίποτα. Τρία δωμάτια είχε όλα κι όλα. Τα δυο από αυτά φρεσκοβαμμένα, χωρίς επίπλωση, με υπνόσακους στο πάτωμα και μερικές κουβέρτες διπλωμένες πάνω σε μια καρέκλα, ήταν φανερό πως ήταν τα πρώτα που χρησιμοποιήθηκαν. Ένα γραφείο, κάτω από το παράθυρο που έβλεπε στην αυλή, κουβαλούσε στη ράχη σωρούς από έντυ-

πα, αφίσες και βιβλία. Στον καναπέ ήταν αφημένα βιαστικά, κουλουριασμένα, ένα ζευγάρι σεντόνια και δίπλα, ένα μικρό μαύρο αερόθερμο που δούλευε ακόμη, εκπνέοντας πυκνό, ζεστό αέρα.

Το τρίτο δωμάτιο ήταν σε άθλια κατάσταση. Στον ένα τοίχο απέναντι, υπήρχε μόνο ο παλιός σοβάς, καφέ και νωπός σαν χώμα. Τρίβονταν όταν τον άγγιζες κι έπεφτε κάτω σαν ζάχαρη. Στους υπόλοιπους είχε σπείρει τις ζημιές του ο χρόνος. Φλούδες χρώματος ξεκοβαν, χωρίζαν από το αστάρι κι ήταν έτοιμες να το εγκαταλεί-

ψουν. Κάποιες, ίσως πιο τολμηρές, είχαν πιαστεί πάνω σε ιστούς από αράχνες κι αι-

ωρούνταν εκεί πριν βουτήξουν στο κενό. Σαν κεραυνοί δύο ρωγμές, έσκιζαν τον τοίχο στα δεξιά. Κι απέναντι, ξεφτισμένο και φαφούτικο ένα παντζούρι κλειστό.

Πάνω στο γέρικο πάτωμα, είχαν αφήσει όλα τα εργαλεία τους. Έτσι όπως είχαν τοποθετηθεί το ένα δίπλα στο άλλο, έκαναν έναν κύκλο τυχαίο. Αν στεκόσουν στο κέντρο, με ένα κοίταγμα παν-οπτικό μπορούσες να διαλέξεις αυτό που ήθελες. Θαρρούσες πως είχαν πιαστεί χέρι χέρι τα τρυπάνια, τα αλυσοπρίονα, οι κουβάδες με τα πινέλα και τα ρολά, τα σακιά με τα

του περικυκλωμένους από αστυνομικές δυνάμεις, πήγε μόνος του στο κλουβί δείχνοντας σίγουρος, σαν να 'χει βέβαιη γνώση πως λυγίζουν τα σίδερα με ένα χαμόγελο. Ποδοπάτησε τη δικαιοσύνη σαν γόπα από τσιγάρο. Ο νόμος και το κράτος, έχασαν για λίγο την αξία τους εκείνο το πρωινό. Κι όταν γίνεται αυτό, τα πάντα μπορούν να συμβούν.

Οι αλληλέγγυοι είχαν ξεκινήσει να μαζεύονται στο δρόμο. Ελάχιστοι στην αρχή, περισσότεροι μετά, κατέφθαναν αγουρο-ξυπνημένοι, με ένα μείγμα απογοήτευσης

νο, νομίζουν πως ορίζουν, είτε είναι ντουβάρια είτε ψυχή.

Κι όμως ξαφνικά, ένα αντικείμενο προσγειώθηκε στα πόδια μιας κοπελιάς. Μια ιπτάμενη, γλυκιά στήριξη ήρθε από ένα μπαλκόνι. Μια καραμέλα. Ένας μετανάστης με ακουμπισμένους τους αγκώνες στα κάγκελα, τις πετούσε στους αλληλέγγυους και χαμογελούσε. Εκείνο το πικρό πρωινό, μερικές καραμέλες δεν ήταν μικρό πράγμα.

Οι ένστολοι πετούσαν με μανία όλα τα πράγματα στο δρόμο. Εκείνη προχώρησε προς την κουζίνα. Ένα κουτσό τραπεζάκι στο κέντρο, ο μαρμάρινος παλιακός νεροχύτης κι ένα φοιτητικό κουζινάκι. Ένα κουτί άσπρο τράβηξε την προσοχή της. Το πλησίασε και το έπιασε στα χέρια διακρίνοντας από κοντά τη σχισμή του αυτοσχέδιου κουμπάρ. Τι το 'θελε και το άγγιξε αυτό το κουτί. Το άφησε απότομα στην θέση του λες και ακούμπησε ένα πυρωμένο τηγάνι, και τα ψιλά κροτάλιασαν στιγμιαία.

Και να, που διάλεξαν αυτή την τρώγλη να την επισκεφτούν πάλι, αυτές οι αναθεματισμένες σκέψεις που μάχονταν τόσα χρόνια να πετάξει. Αδιάκριτες, αδυσώπητες, κοφτερές, κατέκλυσαν το μυαλό της την πιο ακατάλληλη ώρα, στο χειρότερο σημείο. Όπως τότε, που είπε ψέματα στον πατέρα της ότι λήστεψαν το σπίτι, για να κρατήσει τη σύνταξή του. Όπως τότε, που πήρε τα χρήματα από το ντουλαπάκι, στο αυτοκίνητο της καλύτερης της φίλης. Όπως κάθε φορά, που βάζει χέρι στο σακάκι του άντρα της. Έτσι και τώρα, ήθελε να σκίσει την σχισμή από αυτό το κουτί και να αρπάξει με απόλαυση ότι είχε μέσα. Κι οι προϋποθέσεις ήταν ιδανικές. Τόσοι αστυνομικοί πέρασαν από το σημείο. Κάποιος από αυτούς θα μπορούσε να τα πάρει. Ακόμη κι αυτοί οι αθεόφοβοι καταληψίες, κάποιον

σύρουν μετά στο δικαστήριο και να την φέρουν μπρος στον ίδιο της τον εαυτό. Να μην ξεχωρίζει αν ο ληστής κάθεται στο ειδώλιο ή στην έδρα.

Θρόισαν τα φύλλα της ανθισμένης κορομηλιάς που στόλιζε την πίσω αυλή. Άφησε την κουζίνα και βγήκε έξω με τους υπόλοιπους. Έπιασε τον αστυνόμο και του ζήτησε να βιαστούν. Είχαν ήδη καθυστερήσει.

Όλα τα πράγματα του σπιτιού είχαν πλέον αραδιαστεί έξω. Μπροστά τους, μια λυγερόκορμη, ψηλή κοπελιά τα φόρτωνε σε ένα αυτοκίνητο. Οι κινήσεις της ακέραιες και σταθερές, έδειχνε να γνωρίζει αυτά που μάζευε. Κοίταζε συνεχώς πίσω, φυλούσε τα νώτα μα περπατούσε περήφανα ανάμεσα στους αστυνόμους, σαν αγριόγατα στο δάσος, τριγυρισμένη από δειλούς λύκους. Την πλησίασε.

-Είναι όλα εδώ έξω; Ρώτησε με φτιαχτό ενδιαφέρον.

Την γράπωσε η ματιά της κοπέλας. Επιθετική, αδυσώπητη, οργισμένη. Ένα τσουλούφι, με μπουκλες τέλειες από πάνω μέχρι κάτω, ένα καλλιτέχνημα που έμοιαζε σαν να το είχε κλέψει από άγγελο καθώς κοιμόταν, ξεγλίστρησε από τα μαλλιά της στο μέτωπο. Άπλωσε το μαζεμένο χέρι.

-Όλα εδώ έξω είναι, εκτός από τα λεφτά! Και συ τι κάνεις; Δεν ντρέπεσαι, κοτζάμ εισαγγελέας! Απάντησε δυνατά η κοπέλα.

Ταράχτηκε. Έκανε την αυθόρμητη κίνηση, ακουμπώντας ελαφρά τα χέρια στο πράσινο ταγέρ της σαν να έψαχνε κάτι.

-Πάρτε την! Είπε στον αστυνόμο δίπλα της συνοφρωμένη.

Αμέσως, ένας ψηλός ματατζής, άρπαξε πίσωπλατα την κοπελιά από την μπλούζα και την πέταξε μακριά, πέρα από τον κλοιό χτυπώντας την με γκλοπιές και κλωτσιές.

τσιμέντα, οι μπαλαντέζες, οι υδραυλικοί σωλήνες και τα ρούχα εργασίας και είχαν στήσει χορό. Κι είναι αλήθεια, το 'λέγαν οι γείτονες. Γλέντι κάνανε τα εργαλεία στα χέρια αυτών των ανθρώπων. Μα εκείνη τη μέρα, έμειναν πιασμένα και δεν κίνησαν. Γιατί τα χέρια αυτών των ανθρώπων δέθηκαν με χειροπέδες.

Απόρησε που ενδιαφέρθηκαν για αυτό το σπίτι. Μια τρώγλη ήταν. Η αποθήκη της ήταν μεγαλύτερη. Τι είχαν στο κεφάλι τους, ποιος τους κινούσε, τι θέλαν να πετύχουν με αυτό; Ήταν μονάχα η ανάγκη ή μήπως θέλαν να αποδείξουν στους εαυτούς τους ότι μπορούν να το κάνουν, να μπαίνουν σε σπίτια που δεν είναι δικά τους, χωρίς επιπτώσεις; Κι αν ακόμα χειρότερα, ήθελαν να διαμηνύσουν σε αυτήν κάτι; Και τόσες φορές που είχε βρεθεί μπροστά τους της το 'δειχναν, πως δεν φοβούνται, πως έχουν γινάτι. Και συνέχιζαν να της μπαίνουν στη μύτη σαν σκνίπες και φώναζαν: Είμαστε εδώ! Μήπως όλα αυτά είχαν την ίδια στο κέντρο;

Λίγες φωνές την ξύπνησαν από τις σκέψεις. Κάποιος είπε μια δυνατή καλημέρα στον συλληφθέντα, ο οποίος στέκονταν όρθιος στην μπροστινή αυλή. Θα μπορούσε να μην βρίσκεται σε αυτή την θέση. Όταν μπήκαν στο κατειλημμένο σπίτι, του έδωσαν την επιλογή να αποχωρήσει. Κι εκείνος δεν έκανε ούτε βήμα. Ανήκουστα πράγματα που ο κοινός νους δεν τα χωρά. Δεν της είχε συμβεί ξανά κάτι τέτοιο.

Η αλήθεια είναι πως την είχε τρομάξει η παρρησία του νεαρού. Βγήκε στην πόρτα

και θυμού στα πρόσωπά τους. Μια διμοιρία των ΜΑΤ είχε δημιουργήσει κλοιό για να μην περνούν. Βριστές, ειρωνείες κι απειλές αντηχούσαν στο στενό δρομάκι.

Πέρασαν πολλοί περαστικοί, άλλοι γιατί είχαν όντως δουλειά κι άλλοι μόνο και μόνο για να δουν την έξωση, να 'χουν να σχολιάζουν μετά. Κάποιοι επιβράβευσαν τους κρανοφόρους, που καθάριζαν επιτέλους την γειτονιά. Κάποιοι άλλοι χαϊρέτησαν και τις δυο πλευρές, μην ξεχωρίζοντας αστυνόμους και διαδηλωτές. Τέλος, πέρασαν κι αρκετοί, που φόρεσαν τις αόρατες παρωπίδες τους και βάδισαν γοργά ανάμεσα από όλους σαν να μην συνέβαινε τίποτα.

Η γειτονιά είχε κλειστεί στα σπίτια. Όλα σχεδόν τα παντζούρια ήταν κλειστά. Ίσως από πίσω, να στριμώχνονταν μάτια κι αυτιά για να μην χάσουν το πρωτόγνωρο γεγονός. Κάποιοι ντρέπονταν να βγουν. Φοβήθηκαν το καλημέρισμα από τους πολιορκημένους γείτονές τους. Ήταν απόδειξη γνωριμίας με τους καταληψίες. Οι καλές κουβέντες λέγονται ευκολότερα όταν δεν υπάρχει αστυνομία τριγύρω. Ποιος νοιάζονταν άλλωστε; Μάλλον δεν θα τους έβλεπαν ποτέ ξανά. Τα σπίτια, φτιάχτηκαν καθ'ομοίωσιν των ανθρώπων. Κλείνονται οι άνθρωποι στον εαυτό τους, όπως κλείνονται και στα σπίτια τους. Χτίζουν μέσα τους ένα σύνορο και πέρα απ' αυτό ξεπροβάλλουν μόνο εχθροί. Αδιαφορούν για το τι συμβαίνει γύρω τους, την αδικία, τον πόλεμο, τον θάνατο, όπως δε βγαίνουν από το κατώφλι τους αν ακούσουν έξω σαματά. Αρκούνται στο δικό τους, αυτό που, αλίμο-

Οργίστηκαν τα μάτια των παιδιών. Βράχνιασε η φωνή τους κι έγινε κραυγή. Κι έπεσαν σαν φουσκοθαλασσιά πάνω στις ασπίδες και το άδικο.

διεφθαρμένο θα είχαν στο σινάφι τους.

Δεν το έκανε για τα χρήματα. Καμία σημασία δεν είχαν τα ποσά. Σημασία είχε η απόδραση. Ζούσε μια ζωή μέσα στο νόμο, δούλευε για τον νόμο, συζητούσε όλη μέρα για τον νόμο, οι πάντες την αναγνώριζαν ότι εξέφραζε τον νόμο και πως λειτουργούσε πάντα με βάση αυτόν. Ο νόμος ήταν η φυλακή της. Τον μισούσε. Κάθε της λεπτό, κάθε της πράξη και κάθε της ανάσα του άνηκε. Κι όποτε κατάφερνε να ξεφύγει, όποτε έκοβε το συρματοπλέγμα που την είχε τυλίξει, ένιωθε μια βρώμικη, ανθρώπινη αγαλλίαση.

Ηδονίζονταν στη σκέψη να μπει στην τράπεζα που πηγαίνει συνήθως, δίχως όπλο και να φωνάξει: Ληστεία! Να την δουν οι γνωστοί της, οι ατσαλάκωτες κυρίες κι οι καθωσπρέπει κύριοι και να τρομάζουν μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Μα να τρομάζουν αυτή τη φορά γιατί αντιπροσωπεύει το παράνομο κι όχι τον νόμο. Να την

Κάποιος μετά από χρόνια, είδε σε ένα πάρκο τον ψηλό ματατζή να χαστουκίζει μια τσιγγάνα και μετά να παίρνει το δρόμο του κουτσαίνοντας.

▀ **Hobbit**

Στις 7 Οκτωβρίου 2016, δικάστηκε ο καταληψίας που συνελλήφθη στις 6 Απριλίου 2015, στην κατάληψη Acta et Verba, που βρίσκεται στην οδό Κουρεμένου 5 στην περιοχή του Πλατάνου, στα Γιάννενα. Την ημέρα εκείνη δεκάδες αστυνομικοί των ΜΑΤ με παρουσία εισαγγελέα, περικύκλωσαν το μικρό σπίτι και το εκκένωσαν. Έξω από την κατάληψη, σημειώθηκαν συμπλοκές με τους μπάτσους. Παρά την τρομοκρατία, τους τραυματισμούς και τις προσαγωγές, δεν κατάφεραν τίποτα. Το σπίτι ανακαταλήφθηκε τέσσερις μέρες μετά.

Σχετικά με τη μουσική συλλογή «35»

Συνέντευξη με μέλος μπάντας που συμμετέχει στη συλλογή

-Τι είναι αυτή η συλλογή λοιπόν;

-Η συλλογή κυκλοφόρησε τον Μάιο του '16, αρχικά σε βινύλιο. Όλες οι μπάντες που συμμετέχουν στηρίζουν την αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή. Απαρτίζεται από ακυκλοφόρητα -μέχρι τότε- κομμάτια από δέκα μπάντες και ονομάζεται «35».

-35; Γιατί 35;

-Προκάτ 35! Η κατάληψη στο Πανεπιστήμιο Πατρών που ήταν ο συνδετικός μας κρίκος. Το Προκάτ 35 λειτουργεί από την άνοιξη του 2007 και από τότε έχουν διοργανωθεί δεκάδες αυτοοργανωμένες συναυλίες για την οικονομική ενίσχυση κινηματικών διαδικασιών, αλλά και ως συνεισφορά στην αντιεμπορική αντιεμπνευματική έκφραση. Σιγά σιγά κάποιος κόσμος από την κατάληψη αλλά και από μπάντες που συμμετείχαν συχνά στα live (όχι μόνο από την Πάτρα αλλά και από άλλες πόλεις), αρχίσαμε να διαμορφώνουμε μια πιο συγκεκριμένη στάση ενάντια στη μουσική βιομηχανία. Εκτός λοιπόν από τις συναυλίες που διοργανώναμε θέλαμε να συνεισφέρουμε με έναν ακόμα τρόπο στην αντιεμπνευματική έκφραση και κουλτούρα. Έτσι, καταλήξαμε στην ιδέα μιας συλλογής από ακυκλοφόρητα κομμάτια μακριά από μαγαζιά και χορηγούς.

-Θες να μας πεις λίγα λόγια για τον ήχο της συλλογής;

-Γενικά σκληρός ήχος. Για να καταλάβεις, οι «Dirty Wombs» και οι «Sardanapalm Death» παίζουν hardcore punk, οι «CFS» punk, οι «Λήθη» crust. Οι «Dala Sun» παίζουν stoner, οι «Fields of Locust» και οι «Mass Culture» post metal, οι «Terror Detonator» thrash, ενώ οι «Zvarna» grindcore. Τέλος, οι «Σάρκα στο Ζώο» ούτε οι ίδιοι δεν ξέρουν τι παίζουν...

-Βοήθησε και άλλος κόσμος για τη συλλογή;

-Φυσικά. Ήταν πολύτιμη η βοήθεια αρκετών ατόμων στη

διαδικασία της ηχογράφησης για την ολοκλήρωση της συλλογής, αλλά και τριών φίλων που ασχολήθηκαν ειδικά με το artwork στον δίσκο, στο εξώφυλλο και στο booklet.

-Πώς γίνεται η διανομή της συλλογής;

-Η συλλογή μέχρι ώρα κυκλοφορεί σε βινύλιο 12». Μπορείτε να τη βρείτε είτε απευθείας από τις μπάντες που συμμετέχουν στην συλλογή, είτε στην κατάληψη Προκάτ 35 στην Πάτρα, στο Στέκι στο Βιολογικό στη Θεσσαλονίκη, στην ΥπόγαΚ94 στην Αθήνα. Ακόμα, μπορείτε να τη βρείτε στον διαδικτυακό τόπο <http://prokat35squat.bandcamp.com> (για ελεύθερο κατέβασμα πατάτε «BUY NOW» και όπου «NAME YOUR PRICE» πληκτρολογείτε «0.00»).

Αυτό τον καιρό ετοιμάζουμε να κυκλοφορήσουμε τη συλλογή και σε cd, που θα κοπεί από την μουσική κολε-

κτίβα «Δισκοκοπτείου diskollectiv». Το βινύλιο διατίθεται με ενδεικτικό αντίτιμο 7 ευρώ (φυσικά όποιος θέλει μπορεί να δώσει και παραπάνω!) ενώ το cd θα διακινηθεί με ελεύθερη συνεισφορά. Τα έσοδα από τη συλλογή διατίθενται εξ ολοκλήρου για την οικονομική ενίσχυση του Ταμείου Οικονομικής Υποστήριξης Διωκόμων Αγωνιστών και Αγωνιστριών Πάτρας. Το εν λόγω ταμείο λειτουργεί από τα τέλη του 2012 και το σχετικό αυτοπαρουσιαστικό κείμενο εμπεριέχεται στο booklet της συλλογής.

-Θα ήθελες να κλείσουμε με ένα πρόταγμα;

-Όπως γράφουμε και στο οπισθόφυλλο:

Για την απελευθέρωση φαντασίας και έκφρασης, μακριά από λογικές εμπορευματοποίησης και κέρδους!

Από την Buffonata έως την Τέχνη

Μια ωδή στο αυτοοργανωμένο θέατρο μέσα από την παρουσίαση της θεατρικής ομάδας «Buffonata»

Ιστορικό

Η θεατρική ομάδα της Buffonata μεγάλωσε στο «Μεγάλο Σπίτι», όμως είχε συλληφθεί ως ιδέα και πράξη λίγα χρόνια νωρίτερα, περί το 1997, στο πολιτιστικό Κέντρο Λαών της Ανατολής «Η Γέφυρα», προχωρά δηλαδή ολοταχώς προς την 3η δεκαετία ζωής της. Η πρώτη παράσταση, το «Mistero Buffo» του Ντάριο Φο, ανεβαίνει με μουσική από ζωντανή ορχήστρα. Μετά από αυτήν, ακολουθούν πολλές πολλές ακόμη: «Βρωμιά», «Πεθαίνω σαν χώρα», «Μαμά Φρικιό», «Παλιατσούρες», «Το παιχνίδι της σφαγής», «Εφιάλτες», «Γελώντας Άγρια», «Ο Μπίντερμαν και οι Εμπρηστές», «Εμιγκρέδες», «Στριπτιζ», «Μια Πουτάνα στο φρενοκομείο», «Ένα ακόμα και φύγαμε», «Η συνέντευξη», «Ο θείος Πάπαρος», «Το όνομα μου είναι το χρώμα του ανέμου», «Στα βαθιά», «Εχθροί εξ' αίματος» και τελευταίο έργο «Το τυφλό σημείο». Και κάπως έτσι ριζώθηκε ακόμη βαθύτερα το αυτοοργανωμένο θέατρο.

Τι είναι όμως το αυτοοργανωμένο θέατρο στην εποχή του θεάματος και της καπιταλιστικής πλάνης της διογκωμένης εικόνας; Είναι «συλλογική εμπειρία που προάγεται σε μια βάση ελευθερίας της έκφρασης και της δημιουργίας, μια κυτταρική ομάδα, ένα άλλο παιχνίδι ενηλίκων, ακόμα και η έκφραση της δημιουργίας χωρίς σκηνοθέτη». Κάπως έτσι περιγράφουν την εμπειρία τους τα μέλη της ομάδας.

Εξηγούν, «στην Buffonata δε υπάρχουν ειδικοί. Επιλέγεται μέσα από έναν πολύμορφο κύκλο συζητήσεων το έργο. Καταναλώνονται ώρες δραματολογικής του ανάλυσης. Χτίζονται οι ρόλοι. Αλλάζονται οι ρόλοι». Όλοι οι ρόλοι είναι διαθέσιμοι σχεδόν για το κάθε μέλος της ομάδας, χωρίς περιορισμούς. Πλάθουν. Σκηνοθετούν. Δημιουργούν τελικά το έργο μέσα από μια σχέση απελευθερωμένης αισθητηριακής, λογικής (κατά μερικούς) και «υλικής» έκφρασης.

Για το «Μεγάλο Σπίτι»

Αντιγράφουμε από παλαιότερη ανακοίνωση της ομάδας: «Βιώνοντας στην εποχή μας την αποθέωση του ατομισμού επιλέξαμε συνειδητά, να εκφραστούμε στην Villa Amalias -το "Μεγάλο Σπίτι"- υποστηρίζοντας τις καταλήψεις και τους αυτοοργανωμένους χώρους. Με το θέατρο ως εργαλείο και μέσο προσπαθούμε να γνωρίσουμε την πραγματικότητα γύρω μας, αλλά και μέσα μας και να την ξεπεράσουμε. Κόντρα σε κάθε λογική κέρδους και κατανάλωσης, διότι οι ανάγκες μας δεν είναι εμπορεύσιμες. Συλλογικά, αυτοοργανωμένα, συνηθισμένοι άντρες και συνηθισμένες γυναίκες, δίχως αυθεντίες και ειδικούς, δημιουργούμε το θέατρο των «όλων». Όπου θέατρο μπορούν να παίξουν όλοι, ακόμη και οι ηθοποιοί. Όπου η απόσταση θεατή και

ηθοποιού εκμηδενίζεται. Μέσα στην πορεία όλων αυτών των χρόνων, το μεγάλο σπίτι δεν είναι απλά ένας χώρος φιλοξενίας των καλλιτεχνικών μας ανησυχιών. Αλλά κάτι πολύ περισσότερο. Είναι ο τρόπος που δημιουργούμε, που αποτυπώνει τον κόσμο που ονειρευόμαστε, το DIY (Do It Yourself). Η αυτοοργανωμένη έκφραση και δημιουργία. Η συλλογική μας ζωή, οι χαρές μας αλλά και οι δύσκολες στιγμές μας. Το πρόταγμα της κατάληψης, η έμπρακτη αλληλεγγύη στους άστεγους, η στήριξη των καταληψιών μεταναστών.

Είναι ο παγωμένος χρόνος της μητρόπολης που κάποιον τον λιώνουν και τον κάνουν ζωή. Οι συναυλίες, οι βραδιές ποίησης, τα θεατρικά, οι προβολές, η πανκ Πέμπτη. Η απαλλοτρίωση του κλεμμένου χρόνου και χώρου. Είναι οι συλλογικές μας διαδικασίες και υποδομές. Το συναυλιάδικο, το στούντιο, η τυπογραφική, το εργαστήρι vitro, η ομάδα συναυλιών, το βιβλιοπωλείο, η δανειστική βιβλιοθήκη, το παιδικό στέκι, οι εκδόσεις. Είναι οι δουλειές, οι τοίχοι, τα ταβάνια, η σκεπή, τα πατώματα... Όλα συνεχίζονται»

Τα τελευταία 3 χρόνια, μετά την καταστολή και κατεδάφιση του «Μεγάλου Σπιτιού», η Buffonata εξακολουθεί να λειτουργεί και να δημιουργεί σε αυτοοργανωμένους χώρους και να στηρίζει τέτοια εγχειρήματα.

Το αυτοοργανωμένο θέατρο μέσα από το «Τυφλό Σημείο»

Το «Τυφλό Σημείο», την υπόθεση του οποίου δεν θα αναφέρουμε σε τούτο το γραπτό καθότι έχει περισσότερο ενδιαφέρον να την αναζητήσει ο αναγνώστης είτε ως ανάγνωσμα είτε ως εκτέλεση από την Buffonata, έχει κατά την γνώμη μου δύο κυρίαρχα χαρακτηριστικά. Το πρώτο έχει να κάνει με την πολύχρονη προετοιμασία του έργου. Το δεύτερο έχει να κάνει με την πολυσυμβολική απεικόνιση της γυναίκας στο τώρα και στο εδώ. Σε αυτό το δεύτερο δεν θα επεκταθούμε στον παρόντα χρόνο.

Πώς και γιατί χρειάζεται μια ερασιτεχνική ομάδα θεάτρου 3 χρόνια για να «ανεβάσει» ένα έργο; Η απάντηση είναι απλή εάν αναλογιστούμε ότι αναφερόμαστε στο αυτοοργανωμένο θέατρο που δεν έχει σκοπό να παράξει ή ν' αναπαράξει τέχνη. «Όλα είναι φανερά και όλα είναι πρόχειρα» μας λέει η ομάδα, και συμπληρώνει: «ο στόχος μας είναι ο καθένας όσα περισσότερα εκφραστικά μέσα διαθέτει». Άλλο μέλος της ομάδας συνεχίζει «Δεν έχουμε ως κανόνα ούτε την «εξουσία» του θεάτρου, ούτε αυτήν του συγγραφέα. Αν και θεωρούμε εαυτούς δέσμιους έναντι του κειμένου», ο επόμενος συμπληρώνει, «Άλλωστε γι' αυτό είναι χρονοβόρα η διαδικασία εύρεσης έργου, καθώς αυτό θέλουμε να μας εκφράζει στη παρούσα στιγμή»

Το αυτοοργανωμένο θέατρο στην περίπτωση της Buffonata είναι και το αντιεμπορευματικό θέατρο. Όπως αναφέρει ο Ε. Φίσερ «Ο καλλιτέχνης της καπιταλιστικής εποχής βρίσκεται σε μια εξαιρετικά ιδιόμορφη θέση. Όπως ο βασιλιάς Μίδας μετέτρεπε ό,τι άγγιζε σε χρυσάφι, έτσι ο καπιταλισμός μεταμορφώνει τα πάντα σε εμπόρευμα». Και πώς μπορεί να είναι εμπορεύσιμη η δημιουργία; Στην περίπτωση μας η ερώτηση αντιστρέφεται ή ακόμη καλύτερα επιστρέφεται σε όλους εκείνους που την αναπαράγουν, καθότι η απάντηση σε τούτη την περίπτωση του αυτοοργανωμένου θεάτρου είναι απλή. Η ομάδα καλύπτει τα έξοδα που ανακύπτουν και προωθεί τη λογική της ελεύθερης συνεισφοράς για όσους θέλουν, μπορούν και αντιλαμβάνονται ότι ακόμα και η δημιουργία, ακόμα και η τέχνη έχει έξοδα σε τούτη τη δύσμοιρη καπιταλιστική εποχή που διαισιόμαστε.

(email επικοινωνίας: omadabuffonata@gmail.com)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Γύρος του Θανάτου γυρίστηκε το 1983 πιθανότατα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, όπως άλλωστε και η συντριπτική πλειοψηφία των, cult πλέον, ταινιών. Η ταινία έχει όλα τα χαρακτηριστικά της εποχής, δηλαδή κάκιστη σκηνοθεσία, όπως επίσης και αδιάφορες ερμηνείες από επίσης αδιάφορους ηθοποιούς. Κατ' εξαίρεση όμως με τις υπόλοιπες ταινίες του είδους, αυτή έχει σενάριο και μάλιστα εξαιρετικό. Απλά γυρίστηκε στη λάθος εποχή, με τους πιο λάθος συντελεστές που θα μπορούσε να έχει.

*

Ο Στέφος, άνθρωπος προλεταριακής καταγωγής δουλεύει σαν ακροβάτης σε τσίρκο και πιο συγκεκριμένα κάνει το γύρο του θανάτου, στροβιλίζεται δηλαδή με τη μηχανή του σε ένα κεκλιμένο δάπεδο με μεγάλη ταχύτητα για να τον χαζεύουν διάφοροι αργόσχολοι της εποχής. Η ζωή του αλλάζει όταν τον πλησιάζει ένας εκπρόσωπος εταιρίας που του ζητάει να αγοράσει την καρδιά του έναντι μεγάλου χρηματικού ανταλλάγματος και να την χρησιμοποιήσει σαν όργανο για μεταμόσχευση, όταν αυτός πεθάνει. Ο Στέφος συμφωνεί, χωρίς να υπολογίζει τις συνέπειες γιατί έχει ανάγκη τα χρήματα και δέχεται επίσης να ακολουθεί και εφ' όρου ζωής μια συγκεκριμένη δίαιτα προκειμένου να διατηρήσει την καρδιά-εμπόρευμα σε καλή κατάσταση. Στη συνέχεια της ταινίας, ο πρωταγωνιστής θα πουλήσει σταδιακά τα νεφρά, το συκώτι, τα μάτια και τα γεννητικά του όργανα, έναντι καινούριων χρηματικών ποσών μέχρι το σημείο όπου δεν θα μπορεί πλέον να το κάνει αφού το σώμα του ανήκει εξ' ολοκλήρου στην εταιρία. Κατά τη διάρκεια της μετατροπής του σε ανθρώπινο σάκο μεταφοράς ζωτικών οργάνων, ο Στέφος θα ακολουθεί όλο και πιο αυστηρή δίαιτα και θα βρίσκεται όλο και περισσότερο υπό τον έλεγχο των ιδιοκτητών του, οι οποίοι αφού τον έχουν αγοράσει εξ' ολοκλήρου δεν βλέπουν την ώρα να τον καθαρίσουν για να πουλήσουν με τη σειρά τους τα όργανά του. Στο τέλος θα τρώει μόνο χάπια και θα κοιμάται με μπράβους της εταιρίας για να τον ελέγχουν καλύτερα. Μετά θα ανατιναχτεί.

*

Ένας από τους ρόλους της τέχνης είναι να αναδεικνύει το ζητούμενο μέσω της υπερβολής. Στη συγκεκριμένη ταινία διαφαίνονται πολλαπλά νοήματα ίσως ακόμα και εν αγνοία του ίδιου του δημιουργού της. Ο αδηφάγος καπιταλισμός που επιδιώκει τη μετατροπή συνολικά κάθε πτυχής της ανθρώπινης ύπαρξης σε εμπόρευμα αλλά και η αντίστοιχη ανάγκη των σύγχρονων προλεταριακών υποκειμένων να εμπορευματοποιηθούν, ο καταναλωτισμός -μάλιστα στην πιο νεόπλουτη εκδοχή του-, η απληστία και η χυδαιότητα της κοινωνίας του θεάματος (έστω του θεάματος όπως αυτό αναπαράγεται στο τσίρκο που δουλεύει ο πρωταγωνιστής), διαπνέουν κάθε στιγμή της ταινίας από την αρχή μέχρι το τέλος της και τη μετατρέπουν, κατά λάθος, σε πολιτική ταινία.

*

Η μετατροπή συνολικά του σώματος ενός ανθρώπου σε εμπόρευμα, μετά θάνατον όταν δηλαδή θα έχει χάσει τη χρηστική του αξία για τον ίδιο, μπορεί να ήταν πρωτοποριακή σαν σύλληψη για την δεκαετία του '80 ('90), πλέον όμως αποτελεί μέρος μιας πραγματικότητας που δηλώνει ότι εν μέσω κρίσης τα πάντα είναι εμπόρευμα, ακόμα περισσότερο από πριν. Η δυνατότητα ενσωμάτωσης στην εμπορευματική κοινωνία κοινωνικών σχέσεων, ιδεολογιών και κινημάτων όπως υπήρχε προ κρίσης πλέον αντιστρέφεται σε αναγκαιότητα εμπορευματοποίησης όλο και μεγαλύτερων κομματιών της καθημερινότητας και εν τέλει της ζωής της ίδιας.

*

Αυτό που γίνεται ξεκάθαρο και στην πραγματικότητα, αλλά και στην ταινία, είναι ότι η διαδικασία της εμπορευματοποίησης είναι διπλή και ο ένας θέλει να αγοράσει και ο άλλος να πουλήσει. Συμπληρωματικά εάν θα μπορούσε κάποιος να παρατηρήσει ότι η καλπάζουσα φτωχοποίηση έχει οδηγήσει σε μείωση του κράτους, με την έννοια ότι αυτό εκχωρεί πλέον χώρο, περιοχές δηλαδή που δύσκολα μπορεί να ελέγξει, στο μαύρο κεφάλαιο, αυτό γίνεται μόνο επειδή η μαφία λειτουργεί καλύτερα σαν φορέας της καπιταλιστικής ιδεολογίας από ότι ας πούμε οι τράπεζες ή οι διαφημιστικές εταιρίες στις περιοχές των φτωχών και των αποκλεισμένων.

«Με πιο απλά λόγια εάν ο καπιταλισμός αγοράζε μπλούζες με το σήμα της RAF προ δεκαετίας γιατί επεδίωκε έτσι να την απονομηματοδοτήσει, σήμερα το προλεταριάτο πουλάει την ίδια του την ύπαρξη στις εταιρίες ενοικιάσεως εργαζομένων, την ελευθερία του στα hot-spots για μια θέση εργασίας στη Γερμανία, το χρόνο του στα κέντρα δια βίου μάθησης και τη ζωή του συμμετέχοντας στους στρατούς των αναλώσιμων».

*

Πίσω από την υπόθεσή της διαφαίνονται και μια σειρά όλα (από) υποβόσκοντα νοήματα. Ο πρωταγωνιστής δεν κάνει οποιοδήποτε επικίνδυνο επάγγελμα, δεν περπατάει πάνω σε σκιοινιά και δεν παλεύει με κροκόδειλους και καρχαρίες. Στροβιλίζεται και ο στροβιλισμός έχει το χαρακτηριστικό ότι όσα χιλιόμετρα και να διανύσει βρίσκεται ακόμα στο ίδιο σημείο, εκεί που ξεκίνησε. Ο Στέφος λοιπόν στροβιλίζεται και βιώνει τον εγκλωβισμό του σε μια σταθερά άθλια κατάσταση όπως ακριβώς τον βιώνει όλο το σύγχρονο προλεταριάτο τώρα που πλέον έχει καταρρεύσει το αμερικάνικο, το ευρωπαϊκό και εδώ το ελληνικό όνειρο. Μέσω του στροβιλισμού (θα μπορούσε) να συμβολίζεται όλη η ακινησία μεταξύ των τάξεων τώρα που η οικονομική κρίση διέλυσε τις ψευδαισθήσεις των υποτελών. Οι επιλογές του Στέφου, όπως και γενικότερα οι επιλογές των προλετάρων σήμερα, είναι ανύπαρκτες. Θα πουλήσει την ψυχή του στον διάβολο-καπιταλιστή για να φύγει από τη μιζέρια και θα εγκλωβιστεί ακόμα περισσότερο αφού θα χάσει και την αυτονομία του, το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού της ίδιας του της ζωής. Θα εξεγερθεί μόνο την ύστατη στιγμή αρνούμενος όχι να χάσει (αυτό είναι δεδομένο) αλλά να δώσει τη νίκη στους εχθρούς του και να γίνει εμπόρευμα.

*

Η τραγική κατάληξη του πρωταγωνιστή συμβολίζει την αποτυχία του ατομικού δρόμου. Ο Στέφος έγινε κιμάς στις καπιταλιστικές κρεατομηχανές γιατί πίστεψε στην καπιταλιστική ιδεολογία, τον ειρηνικό δρόμο, τη συνύπαρξη μεταξύ των τάξεων. Λογικό, σε μια εποχή (τότε όπως και τώρα) κινηματικής ύφεσης και διάχυτης ηττοπάθειας, πόση συνείδηση να περιμένει κανείς από έναν λαϊκό ακροβάτη σε μια περιοχή που θυμίζει τα Άνω Λιόσια και το Μενίδι;